

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى اله وصحبه وسلم اجمعين

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 20

Yazarın Adı: Cemal Nar

Kitabın Adı: Kıymet Bilmek

Editör: Hasan Kurt

Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

ISBN: 978-605-9348-26-3

Baskı ve Cilt: Lord Matbaası
İstanbul-Topkapı tel: 0212 674 93 54
Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2017

© Özgü Yayınları, 2017

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel: (0212) 511 38 26- (0212) 511 75 52

info@arkkitap.com

www.arkkitap.com

CEMAL NAR

**KIYMET
BİLMEK**

Özgü Yayınları

2017

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayılanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler	20- İnancın Kıvancı
2- Bu Sistemden İslam'a	21- Sistem ve Şeriat
3- İslamlaşma Bilinci	22- Osmanlıdan Cumhuriyete
Büyük Kırılma
4- İslam Sancısı	23- Gönül Azığı
5- Arş Gölgesi	24- Laiklik Soruşturması
6- Tasavvufun Anahtarı	25- Derdimiz İslâm
7- Alimin Önderliği	26- Adı Konmamış Savaş
8- İslam'da Devlet Ve Siyaset	27- Batılılaşmayla Hesaplaşma
9- İlim ve Özgürlük	28- Aydınların Karanlığı
10- İlim ve İktidar	29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı
11- İmanın Kıymeti ve Korunması	30- İmam Hatip Davası ve
Hacı Kalay
12- İman ve Etkisi	31- İslam'ın Özeti
13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf	32- İslam'da İrkçılık, Ulusalçılık,
Milliyetçilik
14- İnançta Arınma	33- İslamsız Olmaz
15- İnançta Kirlenme	34- İlimsiz Olmaz
16- Okuma Aşkı	35- Davetsiz Olmaz
17- İslam'a Göre İrkçılık ve PKK
Ekseninde Kürt Sorunu	36- Hesaplaşmadan Olmaz
18- İnsana Ulaşmak	
19- Cihad ve Zafer Şartları	

İthaf

Bu kitabımızı, hem şehrimizin güzel insanlarından, hem de hı-sımımız olan merhum Hacı Mustafa Büyükbalık Efendiye ve onun hayırlarını devam ettiren kıymetli oğlu Hacı Büyükbalık Bey kar-deşimize ithaf etmekten mutluluk duyarız.

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ..... 11

PEYGAMBERİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Tarih Boyunca Aynı İnsan, Aynı Korkular 15

Muhasebe 18

Peygamberimizin Çabasını Çağa Taşımak 21

Peygamberimiz ve Gündem..... 23

Siyer Okumak 24

Son Peygamber'i Tanımak 26

Peygamberimizin Önderliği 28

İnsan ve Toplumda Kalite..... 30

Bir Tuğla da Sen Koy 33

Çıkın Mekanlarınızdan 37

Kolay Olmayacak 39

İmtihan, Ama Herkese 41

Diyeceğimiz Şu 48

Gelin Yeniden 50

Kendinize Acıyın 52

Ya Bizler? 53

8 ❖ *Kıymet Bilmek*

Kime Ne Diyelim?	55
Fedakarlık	59
Kalbimiz Hep Oralarda.....	60
Terk Etme Bizi	64

ALİMLERİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Âlimin Değeri ve Hakkı	68
Geriye Bırakılan Eşyalar	72
Nereye Gitti Ferasetimiz?	74
Alimlerin Kıymeti	77
İlim ve İzzet	80

İNSANIMIZIN KIYMETİNİ BİLMEK

Kıymetimizi Bilelim	83
İlim Edebsiz Olmaz	85
Asıl Olan Amaçtır	88
İnsanı Korumak.....	90
Eleştiride Ölçü	93
Devlet ve Medeniyet İnşasında	95
Her İyilik Değerlidir.....	96
Selefe Saygı.....	98

Zor Zamanlarda İlişkiler	100
İnsan Sorunu	104
İlk Akla Gelen.....	106
Mükafat Derdine Düşmeden	107

KENDİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Durum Ortada	110
Asli Vazifemiz.....	112
İş Başa Düşmektedir	114
“Durun Kalabalıklar”	115
Bize Ne Olmuş?	118
Bir Hamle Daha	121
Gerçeği Görmek	122
Bana Ters Düşüyor.....	126
Başka Yöne Yıkılmayalım.....	129
Dünya Nimetleri	131
İlkeler ve Ölçüler	133
Mü'min Kalpler.....	135
Kendimize Soralım.....	137
Şariat, Allah'ın Sınırlarıdır.....	137
Hesabı Unutmamak.....	138

CİHADIMIZIN KIYMETİNİ BİLMEK

Hayat, İman Ve Cihattır.....	140
Biz Ciddi miyiz?.....	141
Müslümanlar Güven Vermeli.....	145
Sürekli Murakabe ve Muhasebe.....	146
Mütevazı Ama Kararlı	149
Emin Adımlarla	152
Kendimize Yazık Etmeden.....	154
Her İyilik Değerlidir.....	158
Yaptığımız Cihat mı?	159
Müjdeli Bir Keşif	161

NE YAPMALIYIZ?

Allah Bizi Islah Eylesin.....	165
İmtihandan Kaçış Yok	167
Sorumluluğumuzu Unutmayalım.....	169
Müslümanın Büyük Sorumluluğu	171

SONSÖZ.....	174
--------------------	------------

ÖNSÖZ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ»

Her hal-ü kârımızda hamd olsun Âlemlerim Rabbi olan Allah Teâlâ'ya. Salat ve selam olsun Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimize, Bütün Peygamber Efendilerimize (as) ehl-i beytlerine, ashabına, ümmetlerine.

Davamız, Peygamber çabasını çağa taşımak ve getirdiği rahmetten dünyamızı nasiplendirmek. Hatta onu evimizden başlayarak yer-yüzüne hakim kılmak.

Nasıl mı?

Bu konuda teoride çok söz söylendi, çok kitap yazıldı. Biz de bir şeyler yazdık. Ama burada sıcak bir sohbet ortamında şunları tekrar vurgulayalım:

Tek tek veya öbek öbek, büyük bir azim ve iradeyle, yavaş da olsa yılmadan, sabırla dayanarak ve direnerek, her an sınavda ve gözetimde olduğumuzun bilinciyle İslam'ı öğrenmeye ve yaşamaya devam ederek.

Sonra da herkese değer vererek, kimseyi hor görmeden, ırkına, diline, rengine, coğrafyasına bakmadan bütün insanları kardeş kıl-

mak amacıyla kendi muhteşem yöntem ve erdemi içinde İslam'a davet etmek. Herkesin katkısına muhtaç olduğumuzu bilen bir tevazu ile, bir tuğla ile de olsa katkı sunmak isteyenlere takdir ve teşekkürlerimizi sunarak, muhabbet duygularımızla bağrımızı açarak. Mevcut bütün imkanları cömertçe ve fedakarca paylaşarak, birlik ve dirlik içinde yan yana, omuz omuza, sırt sırta, nasıl gerektiriyorsa öyle durarak. Kardeşlik hakları ve ümmet bilinci içinde, duygu ve heyecan birliği içinde coşarak, yeri gelince beraber gülerек veya ağlayarak, tasada ve kıvançta bir, yeni bir ensar ve muhacir aşkıyla, "bismillah" diyerek yeniden İslam'a davet. Onun insan, toplum, devlet ve medeniyetinin inşası için işe ihlas ve samimiyetle işe başlamak. Evet, "Peygamber çabasını çağa taşımak" dediğimiz bu olsa gerek diye düşünüyorum.

İşte bizim davamız diyorum!

Sürekli Müslüman kimliğimizi koruyarak, kulluk bilincimizi ve heyecanımızı diri tutarak, ödülünü ahirette ancak Allah Teala'dan bekleyerek, ihlas, içtenlik, fedakarlık ve diğergamlık duyguları ile davamıza davet. Gerekiyorsa gizli gizli ve teke tek, icap ediyorsa açıktan kalabalıklara hitap. Çağın bütün imkan ve araçlarından faydalanarak insanları Allah'a davet etmeye, İslam davamızı duyurmaya, kabul edenleri sevgi ve saygıyla eğitmeye, yeryüzünü fitne ve fesattan temizlemeye devam.

İşte bizim davamız budur!

Bütün Peygamberlerin Tevhit Mücadelesindeki metot ve çabaları da böyle değil midir zaten? Renk renk, desen desen farklı iklimlerde yaşasalar bile meslekleri aynı: İnsana hizmet.

Çünkü insan çok kıymetlidir. Çünkü Allah Teâlâ'nın elleriyle yarattığı, ruhundan üflediği, meleklerle saygı secdesinde bulundurduğu, evreni emrine verdiği, en son olduğu kadar, belki de kabiliyet ve kapasite itibarıyla en üstün yaratık olarak seçtiği “eşref-i mahlukat” kıldığı bir varlıktır insan.

İşte insan budur!

Bizim için de öyle olmalı. Şu andaki vaziyeti ne olursa olsun, herkesi, “taş yerinde ağırdır” misali, bulunduğu yerde değerli bir Allah dostu olmaya aday bilerek yaklaşmalıyız. Başarının mutluluğunu yakalamaya en yakın nokta bu duruştur ve bize düşen bellidir:

“Allahâ dayan, sa'ye sarıl, hükmüne râm ol,

Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol.”

Haklarını teslim ve takdir edelim, yakın zamanda yaşayan selefimiz de tıpkı ilk asırlarda yaşayan selef-i salihin gibi bu dava için çalıştılar. Çok zor zamanlarda az iş becermediler. Bugün bu ülkede tek tek Müslümanların sayısının ve kalitesinin çoğalmasında emekleri takdire şayandır. Mücahedeleri devlet ve medeniyete doğru emin adımlarla ilerlemektedir. Taşı gediğine koymak da bize düşer inşaallah.

Başarı ilim, ihlas, amel, ahlak, çaba, usule uyma, birliği koruma, kim olursa olsun, emeği geçenleri takdir etme gibi bireysel ve toplumsal temel ilkelere uymaktan geçer. İyi bilmemiz gerekir ki bütün Müslümanlar'ı sevip saymadıkça, onlara şefkat ve merhamet etmedikçe, ayıplarını ve kusurlarını örtmedikçe, araları bozulduğunda

adaletle ıslah etmedikçe, ilahî merhamet ve zaferi hak eden Müslümanlardan olamayız.

Kimsenin kimseyi çok da dinlemediği, herkesin kendini beğenerek başkasını tenkit ettiği kargaşa ve karmaşa zamanlarında bir tavsiyemiz var; kim ne yapıyorsa bırakıp şöyle bir durmalı ve düşünmeli, biraz kendini ve etrafı dinlemelidir. Kendini bir yoklamalı herkes, bir muhasebe etmeli, özeleştiriyeye girişmeli, bir değerlendirmeye tabi tutmalı, hatta gerekirse bir not vermelidir kendine. Başkalarına itiraf edemese de insan kendini bilir. Kendisinin bildiğini Allah Teâlâ da bildiğine göre, kibrin de, kendini beğenmişliğin de, nefsini temize çıkarma çabalarının da yeri ve gereği yoktur. Bunda ısrar, daha da batırır insanı. Tezkiye ve temizlenme, itiraf ve telafi için çabalama demek olan tövbeden geçer.

Bu kitap, insanımıza sunulan küçük bir çaba, bir iyi niyet armağanıdır. Bir dertleşme, belki de bir dilek ve temennidir, bir duadır. Emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunar, dua ederim.

Hamd olsun âlemlerin Rabbi Allah Teâlâ'ya.

Cemal Nar

Kahramanmaraş

PEYGAMBERİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Tarih Boyunca Aynı İnsan, Aynı Korkular

Peygamberler tarihine baktığımızda şunu görüyoruz; onlara ilk tabi olanlar, o ümmetin ilkleri olan inananlar, çok heyecanlı, coşku- lu ve fedakar oluyorlar. Dinlerini yaşadıkça gönüllerindeki aşk ateşi parlıyor, gönül telleri daha bir canlı inliyor, inançları uğruna yardan ve serden daha bir rahat geçce biliyorlar. Eziyetler ve işkencelere aldır- madan dinlerini yaşıyor, bu yaşama ile hayatın zorluklarına katlana- bilecek enerjii elde edebiliyorlar.

Aradan geçen zaman, sonradan gelenler aleyhine bir ülfet ve alışkanlık belasına duçar edebiliyor insanları. İlklerin aşk ve iştihak- ları kayboluyor giderek. Coşku gidiyor, ateş sönüyor.

Neden acaba?

Hastalık çekenlerin sağlığını kıymetini daha iyi bilmeleri gibi, küfrü yaşayan insanlar da, bu yaşadıkları tecrübelerle inkarın insan ruhundaki kahredici tahribatı ile imanının insan ruhundaki, hatta be- denindeki bu tahribatı onarmasını bizzat yaşayarak görmüşler ve bu mukayesenin verdiği bilinç ve huzurla onun kıymetini bilmişlerdir. Bu tahribatın ne kadar acı ve korkunç olduğunu yaşamayan insan bilemez haliyle. Hayatında bir saniye olsun kafir olmamış Müslüman insan, nerden bilecek küfrün ne kadar felaket olduğunu?

Bilemeyince de imanın değerini haliyle eskiden kafir olan ama şimdi Müslüman olarak imanın kıymetini bilen kadar anlayamaz, değerlendiremez elbette.

Halkımız bu tür durumları “miras yedi” tabiriyle ifade eder. Miras yediler, çile ve ızdırıp çekerek elleriyle kazanmadıkları malların kıymetini pek bilemez, kolay harcar, tez tüketir ve rahatça bitirirler. Savurur giderler o güzelim değerleri, zenginlikleri...

Dinler ve davalar da böyle olsa gerek.

Böyle bir duruma düşmemek için neler yapmak gerekir? Kalbi kıvamında tutmak, ruhu, şehvetlerin, hırsların, heveslerin kurşun gibi ağırlaştırdığı bedeni sürükleyerek götüreceğ güçte kılmak için neler yapılmalıdır?

Kur'an- Kerim'den beslenme... Onunla ancak okuma, anlama, uygulama, tebliğ ve davetle oluşacak bağı diri ve kuvvetli tutma... Özellikle de namaz kılma... uzun uzun secdeler... Allah Teâlâ'yı sürekli hatırlama, zikretme, her durum ve davranışta O'nu hesaba katarak, O'nun onayını alarak davranma, yaşama... Yüreği kıpır kıpır O'nun sevgisi ve rızasıyla çiçeklenme... Ondan başka güç ve kuvvet tanımama...

İnsan bu kıvamı kaybettiğinde, Allah Teâlâ'nın kendisini gördüğünü, hatta kızdığını bile bile yanlış yapabilir. O'nu unutmadığı halde, unutmış gibi yapabilir. Bütün bağlarını kesebilir O'nunla.

Ne adına?

Belli olmaz bu. Kimi nefsinin şehvet yanına ağırlık verir, kimi şan şöret yanına aldanır, kimi makama kanar, kimi paraya pula satılır... Kimi korkuya teslim olur, kimi eziyet ve işkenceden ürker...

Dün Yahudi bilginleri bilerek hakkın üstünü örtüyor, Resulullahı ve İslam'ı inkar ediyorlardı.

Ne için?

Az bir dünyalık için! Ya para pul, ya şan ve şöhret, ya da makam ve mansıp için...

Acaba bugün de benzeri davranışlar yok mudur?

Şöyle kafamızı kaldırarak etrafımıza bir bakalım, İslamî gerçekleri bildiği halde gizleyen, sırf içinde yaşadığı düzen ve düzenbazlar istemiyor diye İslam'ın ahkâmını, aziz şeriatını yok sayan, onları tahrif etmeye, değiştirmeye, başkalaştırmaya çalışan, hatta yanlış yorumlayarak inkar eden sözde İslamcı yazarlar, ünvanlı hocalar, güya yüksek makamlarda oturanlar yok mudur?

Bundan asırlar önce Hz. Muhammed'in (sav) "Resulullah" olduğunu bildiği halde, sırf dünyalık kaygılarla bu gerçeği halktan, hatta ne gariptir ki kendinden bile gizleyenlere kötü söyleyen, onların bu tutumlarını aşağılayarak küfürlerini haykıranlar, aynı durumlara kendilerinin de düştüklerini nasıl anlamazlar?

Bu nasıl bir akıldır?

Bu nasıl hırsların, heveslerin ve şehvetlerin akli örtmesidir? Bu nasıl bir deliliktir? Bu nasıl bir aldanıştır?

Burada insanî değerler nasıl da hoyratça katledilmektedir?

Şimdi bu insancıklar kalkacak da "insanın özgürlüğünden ve değerinden" bahsedecekler ve biz de bu çağdaş bel'amlara, bu zavallı "Kunta Kinte"lere, bu aşağılık "Mankurtlar"a, bu acınası "müstağripler"e inanacağız öyle mi?

Olacak şey midir bu yahu?

Şimdi insan yediği ve tükettiği şeylere mi tapacak?

Elhamdulillah biz müslümanız yahu! Biz ancak Allah'a ibadet eden ve ancak O'ndan dileyen özgür kullarız yahu!

Muhasebe

Bazen bunaldığımız oluyor. Hayretler içinde kendi nefsimizden şikayet ediyoruz, bizi neden dinlemiyor? Yüzde yüz inandığımız ve benimsediğimiz, hatta bunu da başkalarına anlattığımız hakikatlerin zıddına işler işliyor. Utandıran işler, yarın yüz kızartan işler, hatta yüz karartan işler.

“Neden?” diye bakıyoruz kendimize, “ufak tefek lezzetler, ufak tefek şehvetler, ufak tefek menfaatlenmeler, belki biraz övünmeler, biraz beğenilme arzuları. Basit, ucuz ve küçük şeyler yani...”

“Peki ama kaybettiklerine değer mi?” diyoruz. “Değmez” diye cevap veriyor. “Daha ne?” diyoruz, “Zaten savunan yok ki yaptığını? Ama dayanamıyoruz, direnemiyoruz o arzular ve şehvetlere. Her mücadegede mağlup oluyoruz. İrademizi bitirmişiz zamanında. Teneke gibi zoru görünce yamuluyoruz. Hepsi bu!” diyor. Kolumuz kanadımız kırılıyor.

Bazen va'z-u nasihat ederken de böyle oluyor. Sağa bakıyoruz, sola bakıyoruz, herkes dinliyor ama sonuçta kendine göre bir tavır takınıyor. Sanki bizi hiç dinlememiş gibi davranıyor. Nefsimiz gibi yani.

Bazen de konuşmalarımız kendini kaybetmişlerce inkara ve alaya alınıyor. Aşağılanıyoruz. Her yandan bir nefret sesi yükseliyor.

Şikayet edilip kovuşturma geçiriyoruz. Hatta hürriyetimizin sınırlandırılması gündeme geliyor.

Böyle olunca içimizdeki arzu ve istekler kırılıyor yer yer. İçimizdeki ışık sam yelinde söner gibi oluyor. Yazmak için klavyenin tuşlarına vurmağa başladığımızda “Değer mi?” gibi sesler yankılanıyor içimizde:

“Sen bu cümleyi yazacaksın, ama bu sana sıkıntı getirecek. Mahkemelerde zaman kaybettirecek, hapishanelerde çile çektirecek. Ya da potansiyel terörist muamelesi göreceksin. İyi gör de, fakat bir düşün, değer mi? İnsanlar yukarıda dediklerin gibi işte. Bu yazıyı belki üç beş polis, savcı, hakim kadar Müslümanlar okumayacak. Tesadüfen gören birkaç kişiden başka ilgilenen olmayacak.”

“Sen evinde kitaplarına gömülmüşken, okuduklarını not ederek “belki bir gün yazıya dönüşür ve insanlara faydalı olur” diye düşünürken ve sonunda da gezme tozma yerine masa başında yazma telaşında, hatta sancısındayken, şöyle bak bir etrafına, bak bir insanlara, bu gerçekler umurunda mı? Herkes almış ailesini tatile gitmiş. Dağlar, vadiler ve sahiller insan kaynıyor. Yüzlerce televizyon kanalı müzik, spor, eğlence, magazin, paparazzi, dizi ve filim oynatıyor. İnsanlar ciddi sohbetleri bile dinlemiyor, sıkıldıkça kanal değiştiriyor. Sinemalar, kulüpler, tavernalar, kahvehaneler harıl harıl çalışıyor. Cadelerden seller gibi insan akıyor. Her taraftan ayrı bir ses ve nağme, ayrı bir neşe ve kahkaya yükseliyor. Sen ise oturmuşsun evinde, “belki okurlar” ümidiyle yazı yazıyorsun a benim sersem nefsim.”

“Bırak bunları, sen de kendince keyfine bak. İster ibadet et, ister doya doya oku, ister kafadarlarını ziyaret et de demli çaylar eşliğinde doyumsuz sohbetlerle neşelen. Ama boş ver yazmayı, konuşmayı.

Boşver daveti, maveti. Rahatsız etme kimseyi. İsteyen arasın bulsun, arayan nasıl olsa bulur.”

Böyle diyorum ama ikna olamıyorum. Bütün bütün de haksız bulamıyorum. “Medet” diyerek tefe’ül etmek için Kur’an-ı Kerim’e sarılıyorum. Açınca karşıma Tevbe Suresi geliyor. Gözüm son ayete ilişiyor: “**Fein tevellev...**”

Yani: “**Buna rağmen aldırılmaz, yüz çevirirlerse, ey Resûlüm! De ki: “Allah bana yeter. Ondan başka tanrı yoktur. Ben yalnız Ona dayanırım. Çünkü O, büyük Arşın, muazzam hükümlerliliğın sahibidir.”**

Sübhanellah! Ne diyor bu ayet böyle: “**İnsanlar senin davetinden yüz çevirirlerse sana yardım eden ve yeterli olan Allah’tan yardım dile; dua, ibadet ve yardım isteme, boyun eğme, huzurunda eğilme hususlarında sadece O’na iltica et. Çünkü Allah yüce Arş’ın Rabbidir. Bütün insanlar Allah Tealâ’nın hükümdarlığına mahkûmdurlar. O’nun ilmi herşeyi kuşatır. O’nun tayin ettiği kader her şeye nüfuz eder. O her şeye vekildir, yeterdir.”**

İşte üzüntüyü gidermenin yolu budur. Allah bizimledir ve bize yeter. Bunu bilmek yeter. Keşke bunu iyi bilsek, bunun farkında olsak! Varsın yüz çevirenler çevirsin, sen sana düşeni yap yeter. Evet, Allah sana yeter.

İnsanların ilgisizliği, haksızlığı, hatta zulmü karşısında Allah’ın yeterliliğine inanıp ruhunu ona havale etmek manevî olgunluğu ifade etmektedir.

Allah kendi yeterliliğini dile getirerek, itilmiş, kakılmış, yalnız ve desteksiz bırakılmış garip insanların manevî dengelerinin bozulmasını ne güzel engellemektedir.

Peygamberimizin Çabasını Çağa Taşımak

Yavaş yavaş, ama dayanarak ve direnerek sabırla, büyük bir azim ve iradeyle, sınavda olduğumuzun bilinciyle...

Kimseyi hor görmeden herkesi davetle...

İrkına, diline, rengine, coğrafyasına bakmadan bütün inananları kardeş bilerek...

Bir tuz veya tuğla ile katkı sunmak isteyenlere bağrımızı açarak ve imkanları paylaşarak...

Birlik ve dirlik içinde bir cemaatle, omuz omuza...,

Tasada ve kıvançta bir, yeri gelince beraber ağlayarak veya gülererek, yeniden İslam'ın devlet ve medeniyetinin inşası için...

Sürekli davet ve irşatta teke tek veya kalabalıklara hitap ile, bazen gizli bazen açık, her imkan ve vasıttan faydalanarak insanları davet etmeye, davamızı duyurmaya, kabul edenleri eğitmeye devam edeceğiz inşallah.

Bütün Peygamberlerin Tevhit Mücadelesindeki metotları da budur zaten.

Renk renk, desen desen insanlar, ama kalpleri bir, davaları aynı. Herkes "taş yerinde ağır" misali, bulunduğu yerde Allah adamı.

İşte bu!

"Allah'a dayan, sa'ye sarıl, hükmüne râm ol,

Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol."

Bugün bu ülkede de tek tek Müslümanların sayısını ve kalitesini çoğaltmanın nimetleri devlet ve medeniyete kadar uzanacaktır inşallah.

Şimdiden mevzi zaferler sökün etmiştir. Zamanla, yavaş yavaş, tedricen, aşama aşama emin ve güçlü adımlarla nihâî zafer günleri gelecektir inşallah. Her halükarda hamd olsun âlemlerin Rabbi Allah Tealaya.

Kim olursa olsun, bunda emeği olanları aşağılamak Müslümana yakışmaz.

Şunu bilmemiz gerekir ki bütün Müslümanlar'ı sevip saymadıkça, onlara şefkat ve merhamet etmedikçe, ayıplarını ve kusurlarını örtmedikçe, kamil bir Müslüman olamayız.

Kimsenin kimseyi dinlemediği, herkesin herkesi beğenmeyerek tenkit ettiği böylesi kargaşa ve karmaşa zamanlarında herkes her ne yapıyorsa bırakıp şöyle bir durmalı ve düşünmeli, biraz kendini ve etrafı dinlemelidir. Kendini bir yoklamalı herkes, bir muhasebeye girişmeli, kendi kendini bir değerlendirmeye tabi tutarak gerekirse bir not vermeli.

Artık ağzını açar açmaz hep başkalarını karalayan, hep başkalarını kötöleyen, herkesi tenkit eden, kimseyi beğenmeyen, yapılan iyilikleri görmeyen, hep kötülükleri gören -bağışlayınız- şu şom ağzılılar, artık etraflarını nasıl rahatsız ettiklerini görmelidirler. Onları dinlerken insanların gayr-ı ihtiyari nasıl ellerinin ayaklarının döküldüğünü ve asaplarının iyice bozularak sinir olduklarını artık görmelidirler.

Nedir bu adam kıymeti bilmeme ve iş beğenmeme altında yatan sebepler?

Bunun altında yatan bilgisiz ve eğitimsiz nefistir. Nefsin kötü huylarıdır. Bu kadar cehalet ve terbiyesizlik, bu kadar gurur ve kibir, bu kadar ucup ve enaniyet, yani kendini beğenmişlik Müslüman'a ya-

kışmaz. Peygamber Efendimizin (sav) “İnsanlar helak oldu diyenin kendisi helak olmuştur” hadisi ne büyük bir sözdür!(Müslim, Birr, 41/139; Nak. Davudođlu, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, 10/589)

Bilmem farkında mıyız? Birlik ve beraberliğimizi bozan ve baaşımıza olmadık çorap örüp kilim giydiren en büyük bela, yine kendi nefsimiz, kendi dilimizdir.

Allah bizi ıslah eylesin!

Peygamberimiz ve Gündem

Yaşadığımız günlerde, hatta yıllarda, belki de ömrümüz hep öyle, gündem öyle hızlı değişiyor ki, çok önemli her konuya yetişmek ve değerlendirmek mümkün olmuyor. Bu yüzden yazarken, okurken, konuşurken, kutlarken bazı konuları atladığımız oluyor. Bu durum belki de bazılarınca yanlış değerlendiriliyordur. Yani bizim için önemli olanı, değerli olanı veya işimize geleni yazıyor, öbürlerini görmezlikten geliyoruz. Bu doğru değeril. Sorun bizim zaman ve imkan sorunumuzdur.

Aslında hoşa gitmeyen bazı vaziyetlerin görmezden gelinmesi kadar doğal ne olabilir? “Hak ile şağıl” olmak, “batıldan gafil” olmayı gerektirmez mi? Kamil olmanın başka yolu da yoktur zaten. Hayatımızdan nice dine, dünyaya faydası olmayan gereksiz, lüzumsuz mallaayanileri atmadan, ömür sermayesini israfsız kullanmak mümkün değerildir.

Bu bakımdan hayatımızın her gününde Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimizden bahsetsek yeridir. Onun hayatını anlatan, ahlak ve gidişatını öğreten, getirdiği dinin dünyaya davetini, tatbikat ve ha-

kimiyyetini anlatan “siyer ilmi” okusak, “hadis” ve “sünnet” okusak yeridir, çok da güzel ve verimli olur.

Siyer Okumak

“Andolsun size içinizden öyle bir peygamber geldi ki, gayet izzetli ve şerefli. Sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir üstünüze titrer, müminlere gayet merhametli ve şefkatlidir.” (Tevbe, 128)

Yemin olsun ki, size hakikaten bir resul geldi. Öyle bir resul ki, her şeyden evvel sizden biridir. Yani kendi içinizden ve kendi cinsinizdendir. Yani melek değil, beşer cinsinden, aslı ve nesebi belli, Arabî ve Kureyşî, Harem ehlinden birisidir

Sizin sıkılmanız ona ağır gelir, gücüne gider. Yani, azap görmeyiz şöyle dursun, bir takım zahmete, sıkıntıya uğramanız bile onu üzer, son derece rahatsız eder. Yahut sizi sıkan, zorunuza giden şeyler beşeriyet icabı onu da üzer, onun dayanma gücü ve metin görünüşü, sıkıntılara göğüs germesi, üzülmeyişinden değil, peygamber oluşundandır.

Bu tefsirlere göre, cümlenin tamamı bir sıfat cümlesidir. Fakat İbnü Kuşeyrî'nin tercihi göre, “azîz” bir sıfat, “aleyhi mâ anittum” da ayrı bir sıfattır. Buna işaret olmak üzere bazı mushaflarda “azîz” kelimesinin üzerine bir “cîm” secavendi konmuştur ki, bunda daha başka bir anlam vardır. Yani, bir resuldür ki, azîzdir; büyük izzeti vardır. Sizi sıkıntıya sokan şeyler onun aleyhine olur, ona ağır gelir. O yüksek izzet sahibi peygamber, kendi cinsinin evlatlarının zor durumda kalmasına razı olmaz. Sizin cinsinizden olması ve izzet sahibi bulunması sebebiyle bütün dertlerinizi ve kederlerinizi yüreğinde duyar, acınızı hisseder. Üzerinize düşkündür, size karşı pek hırslıdır.

“(Ey Muhammed) **sen onların yola gelmelerini ne kadar istesen de.**” (Nahl 16/37) âyetinde de işaret buyrulduğu üzere hidayet ve iyiliğimize, faydanıza, hayrınıza hırslıdır. Üzerinize toz kondurmak istemediği gibi, sizi mutluluğun zirvesine erdirmek, selamete çıkarmak, cennete ve rıdvana kavuşturmak için bütün hırsıyla ve var gücüyle uğraşır.

Üstelik onun merhameti yalnızca Kureyşe, Arab’a, şu veya bu kavme değil, hangi kavimden olursa olsun bütün müminleredir ki, çünkü o raûftur. Re’feti çok fazladır, yani gayet ince bir şefkati ve derin bir merhameti vardır.

Hem o Rahîmdir de. Fitraten, doğuştan, yaratılıştan, Allah tarafından pek ziyade merhametlidir. Günahkârlara bile acır.

İşte bütün bunlardan dolayı ey insanlar, Kur’ân’da söz konusu olan mükellefiyetler, özellikle bu “Berâe” Sûresi’nde yer almış olan tevbe, cihad vesaire hakkındaki emirler, yasaklar, ikazlar ve itaplar, ağırınıza gitmemeli, gönlünüzü incitmemelidir. Bütün bunlar küfür ve nifakın zararlarına ve uğursuzluklarına karşı genellikle müminlere gayet büyük bir sevgi ve şefkatin tecellileridir.

Onun için hiç vakit geçirmeden bunlara iman edip, gereğince amel etmelisiniz.

Bunu başarmanın altında o resulü iyi tanımak gerekir. Onu tanıdıktan sonra sevmemek mümkün değildir. Öyleyse onu tanımak için ondandan bahseden, onun hayatını, şeklini ve şemailini, güzel ahlakını anlatan eserleri okumanın vakti gelmiştir.

Kutlu doğum haftası başladı. Kimilerini rahatsız etse de bu aylara yayıldı şükür. işte bu mevsimi fırsat bilerek yeniden siyer okumalıyız. Dünyanın en büyük siyer kitabı bizim dilimizde yazıldı. Allah

Teâlâ'nın raheti M. Asım Köksa Hocanın üstüne olsun. Ondan sonra en büyük olan "Siyer-i Şamî" de tercüme edildi. Üstüne yazılan ansiklopediler bile artık elimiz altındadır. Bu konuda yazılan ilk eser de, son eser de elimizin altında Türkçe olarak durmakta.

Daha ne! Hiç durmayalım, bir siyer okuma kampanyası başlatalım ve ilk üyesi kendimiz olalım.

Son Peygamber'i Tanımak

Hiç şüphesiz Hz. Muhammed (as) Allah'ın son peygamberidir. Üstelik belli bir kavme değil, kıyamete kadar Arap Acem bütün insanlığa gönderilmiştir. Bu yüzden Allah Teala O'nu bütün bir insanlığın sevip beğeneceği özel bir biçimde yaratmıştır. Dış yapısı da, tıpkı iç dünyası kadar mükemmeldir.

Allah'ı ve dinini bilmek, biraz da O'nu bilmeğe bağlıdır. Bu sebeple İslam'ı kolay ve iyi öğrenmenin yolu, siyer okumaktan geçer inancındayım. Bunu herkese tavsiye ederim.

Allah'ın insanlığa bir lütfu olarak sevgili Peygamberimizin hayatı, diğer Peygamberlerin aksine, bütün ayrıntıları ile korunmuş ve kitaplara geçmiştir.

Onun, siyasi, idarî, hukukî, iktisadî, askerî hayatı; ibadet, ahlak, zühd, takva, tıp, eğitim gibi hayatının her yönü, hatta onun özel ve aile hayatında yediği, içtiği, giydiği, bindiği, kullandığı şeylere kadar yaşaması kayda geçmiş ve kitaplara konu olmuştur. Hakkında ansiklopediler yazılmıştır.

Başta, bütün İslamî ilimlerin kaynağı olan Hadisler olmak üzere, O'nun hayatıyla ilgili kitapları okumak, ilimle birlikte aşk ve muhab-

bet içinde Mevla'ya manen yaklaşmak için bizlere fevkalade faydalı olacaktır.

Şahsen fakir de hissetmişimdir ki, hayatımın en güzel, en coşkulu anları, siyer okuduğum veya anlattığım anlardır. İnsan, hayalen asr-ı saadete gidiyor, Amine Hatunla seviniyor, Ebvâda annesini kaybeden yetimle ağlıyor, Rahip Bahira ile şaşırıyor, Hıra ile hareketleniyor, Aşere-i Mübeşşere ile coşuyor, O'nunla ve Ashab-ı Kiramla işkenceyi duyuyor, Habeşistan'la gurbeti yaşıyor, Taif'le eziliyor, Hicretle yenileniyor, Bedir'le zaferi tadıyor, Uhud ve Hendek'le sınanıyor, Fetih'le şahlanıyor, veda hutbesiyle insanlık dersini alıyor, Mescid-i Nebi ile kıvama eriyor, Kur'an'la yüceliyor, tebliğle adanıyor, vefatıyla eli ayağı dökülüyor ve o korkunç sükuta düşüyor...

İnsan O'nu okurken O'nunla aynileşiyor, özel ıstılahıyla "fena fı'r resul" oluyor. Bunun meyvesi de, sünneti bilerek bilinçli yaşamak oluyor. Varılan son nokta ise daha önce söylenmişti: Allah Teala'nın muhabbetini kazanmak...

Ne büyük devlet! Düşüncesi bile derileri ürpertiyor.

Sevgili Peygamberimiz (sav.), evrensel bir öğretmendir. Bir peygamber olarak O'nun öğrettikleri sadece iman, ibadet, ahlak değil, bir başka ifadeyle sadece manevî ve uhrevî değil, aynı zamanda bir o kadar da dünyevîdir, siyasîdir, hukukîdir, iktisadîdir, askerîdir. O, dağınık kabileleri birleştirerek, düşman oymakları kaynaştırarak, o coğrafyada olanların bilmedikleri ve yaşamadıkları bir toplum ve devlet hayatına dönüştüren büyük bir devrimcidir. O'nun Peygamberlik yönü kadar, bireysel olarak babalığı, eşliği, akraba ve arkadaşlığı, toplumsal olarak da devlet başkanlığı, yargıçlığı, komutanlığı, öğretmenliği de önemlidir; araştırılmalı, incelenmeli ve tanınmalıdır.

Hayatının kalitesi ve saadetinin anahtarı işte buradadır. Himmeti olana “hodri meydan” diyoruz.

Onu tanımayan, onun yolundan ayrı yaşayan bize göre sefih ve mecnundur. Kendini akıllı sanması bir kıymet ifade etmez.

Peygamberimizin Önderliği

Bilindiği gibi bu peygamberlerin sonuncusu, İslam dininin en son, en tam ve en olgun halini insanlığa tebliğ ile vazifelendirilmiş olan Hz. Muhammed (as)dir. Onun getirdiği Kur’an son kitap, Kur’anın emir ve yasakları olarak tecellî eden ilahî kanunlar ise, her müslümanı bağlayan en son ve en temel yasalardır.

Hz. Muhammed (sav), bu dini sadece tebliğ etmekle kalmamış, aynı zamanda mükemmel bir örnekle yaşamış, bireysel ve toplumsal hayat için ortaya muazzam bir uygulama birikimi de koymuştur.

Böylece İslam hukukunun temel kaynağı olan Kur’anın yanında, onun söz, iş ve uygun gördükleri olarak “Sünnet” de hukukumuz için ikinci bir temel kaynağı oluşturmuştur.

Bundan çıkan sonuç şudur: Hz. Peygamber, Medine’de kendi toplumunu oluşturmuş ve devletini kurmuş, aynı zamanda onun fiilen başkanlığını da yürütmüştür. O, toplum açısından bakıldığında yalnızca bir devlet başkanı değildi. Aynı zamanda hakim, komutan, öğretmen, diplomat vb. gibi toplum ve devletin bütün yönetiminde de örnekti. O, İslam’ın kurallarını tam bir tarafsızlık içinde, hukukun üstünlüğünü esas alan en adaletli bir biçimde uygulamıştır. Onun bu konuda ne kadar ciddi ve hassas olduğunu: “Vallahi, kızım Fatıma bile hırsızlık yapsa, O’nun da elini keserdim.” demesindeki ciddiyet açıkça ilan eder.

Bütün bunları zikretmekten maksadımız, sözü şuraya getirmektir; O'ndan sonra beraber yaşamının getirdiği en büyük zaruret olan devleti yönetmek, bir nevi O'nun görevini üstlenmektir. Bu görevi yürütene işte bu yüzden, "Peygamberin ardından giderek onu takip eden" anlamında "Halife" denir. İsimler çok da önemli değildir. Dolayısıyla zaman içinde halifeye başka isimler de verilmiştir, bu gün de verilebilir.

Hiç şüphesiz hakkını vererek Peygamber makamına oturmak-tan daha güzel, daha olumlu, daha şerefli, daha faziletli ve de daha sevaplı ne olabilir?!

Bu yüzden İslam'da hakkını vererek insanlara hizmet eden idare-ciler, belki de o ülkenin en faziletli ve en fazla sevap kazanan bahtiyar insanlarıdır. Bütün insanlara ona yardım ve itaat etmek, bir borçtur.

Peygamber Efendimizin peygamberliği kendisiyle sona ermiş-tir. Ama mürsitliği, öğretmenliği ve önderliği ile beraber yöneticiliği, ümmeti aracılığıyla devam etmektedir. Bu açıdan bakıldığında adil ve ehil idareciler, Hz. Peygamber'in yerinde oturarak, onun bazı gö-revlerini sürdürmüş olurlar.

Hiç şüphesiz İslam toplumlarında İslam'ın ortaya koyduğu ada-letle hükmederek toplumu yönetmek, devletin devamlılığı, mülkün bekası, toplumun huzur ve saadeti, ailenin korunması, bireyin temel hak ve hürriyetlerinin gözetilmesinin teminatıdır. İşte bu sebepler-den ötürü, böyle bir devleti kurmak kadar, bu devleti yönetmek, hat-ta bunun için eğitilmiş uzman insanlar yetiştirmek de farzdır:

"Müslüman bir milletin fertlerinden meselelere çözüm getirme-sini bilen, söz sahibi, akıllı, bilgili kimselerin adil bir devlet düzeni

kurmaları, adaletle hükmedecek adli mekanizmayı oluşturmaları ve bu evsafa hukukçu ve idareci yetiştirmeleri farz kılınmıştır.”

Bilindiği gibi farz, yapılmasıyla Allah'ın rıza ve sevabının kazanıldığı, terk edilmesiyle günaha girilerek cezanın hak edildiği, inkar edilmesiyle de kesinlikle dinden çıkmanın, Allah korusun küfre düşmenin gerçekleştiği bir dinî hükümdür.

Din ile devlet arasındaki bu yakın ilişkiyi Resulullah (sav) Efendimiz şöyle açıklamaktadır: “İslam ile devlet başkanı ikiz kardeş gibidirler. İkisinden birisi kardeşsiz olamaz. İslam binanın temelidir, devlet başkanı da bekçidir. Temeli olmayan yıkılır, bekçisi olmayan da zayi olur.”

“Çölde boş bir arazide bulunan üç kişiye kendilerinden birini emir seçip başlarına geçirmeleri gerekir.”

“Üç kişi sefere çıktıkları zaman, kendilerinden birini emir (başkan) seçsinler.”

Kıpti Mısır'da Firavun rejimi bile olsa, ellerinden geliyorsa, yönetimde Yusuf'lar olmalıdır. Müslümanların olduğu mekanlar Müslümanlarındır.

İnsan Ve Toplumda Kalite

İnsanda kalite deyince kalb ve akıl anlarız değil mi? Kalb, iman ve ahlakın yeridir. Akıl da anlamanın, kavramanın, kıyaslamanın, öğrenmenin, bilimin ve sanatın yeri.

Bu kalitenin tezahürü de genellikle insanın sözleri ve yapıp ettikleridir. Zaten insanın değeri de bunlarla değil midir! Allah kişinin iri mi, ufak mı diye kalıbına, güzel mi, çirkin mi diye dış görünüşüne,

zengin mi fakir mi diye servetine, hatta rengine, diline, soyuna soppuna da bakmaz.

Bunlar zaten sınav için gelinen dünyada bir nevi sorulardır. İnsanın bunlara verdiği değer, bunlar karşısında koyduğu tavır da bu yaman sınavın cevaplarıdır.

Bizde bireyin ve toplumun değer ölçüsü takvadır. Takva, aklın hayrını görerek dinî sorumlulukların bilincinde olmak ve istendiği gibi gereğini yapmaktır. Bir toplumun değeri de, bireyelerinin takvaları ölçüsündedir.

Peygamber Efendimiz (sav) “*Evlenin, çoğalın. Ben sizin çokluğuyla övünürüm.*” derken, sanırım böyle kaliteli bir ümmetinin çokluğunu kastetmiştir.

Bir kişi düşünüldüğünde kalite neyse, bir ümmet düşünüldüğünde de odur.

Peygamberimiz der ki: “Kıyamet gününde iri yarı şişman bir adam getirilir. Ancak bu adamın Allah Teala katında bir sineğin kanadı kadar ağırlığı yoktur. İsterseniz şu ayeti okuyun: “İşte onlar, Rablerinin âyetlerini ve O’na kavuşmayı inkâr eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz onlar için kıyamet gününde hiçbir ölçü tutmayacağız.”

Görüldüğü gibi kıyamet terazisinde ağır çeken iman ve salih amellerdir. Kafirlerin ise hayırlı işleri bulunmadığından, olsa bile imansız bir değer ifade etmediğinden, mizanları boş kalacak; dünyada çoğu insanın değer verdiği mal, makam, soy sop, irilik ufaklık, yakışıklılık çirkinlik gibi şeyler orada bir değer ifade etmeyecektir. Bu açıdan bakıldığında küfürde kalite olmaz.

Evet, bu hadiste bildirilen adam iri yarı, cüsseli, çam yarması gibi bir adamdır. Dünya terazisinde iyi ağırdır. Belki şişmanlığından anlaşıldığı kadarıyla zengindir de. Ama sonuç ortada...

Yine Peygamber Efendimiz (sav)'den, bir başka ölçü:

Son derece zayıf ve sıska bir insan olan Abdullah İbn Mes'ud Efendimiz, bir ağaca tırmanır. Bu arada bacak ve baldırları görünür. O zayıf bacakları gören bazı sahabiler gayr-ı ihtiyarî gülerler. Bunun üzerine Efendimiz (sav) derler ki:

“Baldırlarının ince oluşuna mı gülüyorsunuz? Yemin ederim ki o baldırlar, mizanda Uhud dağından daha ağırdırlar.”

Sanırım kimse bu sözlerden beden sağlığı ve eğitiminin İslam'da önemi olmadığı gibi bir sonuç çıkarmaz. İri yapılı, güçlü kuvvetli, sağlam ve sağlıklı biri olmak, bunun için iyi niyetle elden geleni yapmak, elbette İslam'ın istediği, tavsiye ettiği, teşvik ettiği bir konudur ama o ayrı bir mesele elbette. Bizim şimdi burada ifade etmeye çalıştığımız, kıymetin kalitede oluşu meselesidir. Keyfiyet meselesi yani.

Toplumlar da aynen insanlar gibidir.

Dün az ama çelik gibi yapısıyla İbn Mes'ud'a benzeyen İslam toplumu, kısa zamanda Arabistan'dan çıkarak dünyanın o günkü bilinen bütün alanlarına İslam davasını götürmüştü.

Bu gün ise, o şişman adam gibi, sayıca çok ama hantal, hasta, tenbel ve uyuşuk olan ümmet, bütün kefereler ve fecereleri üstüne çullanmış bulmaktadır.

İşte azlık ve çokluk değil, önemli olanın kalite olduğunu gösteren iki şahane misal.

Bize her şeyi öğreten Sevgili Peygamberimiz bunu da öğretmişti aslında. Ama biz o öğretilere yabancı kaldık. Cezamız da o cehaletimiz yüzünden değil mi zaten!...

İşte bir öğretisi. Her şeyi ayan beyan ortaya koyan bir uyarısı:

“- *Yakında aç kurtlar gibi her taraftan insanlar üstünüze saldıracaklar.*

- Ya Resulallah, o gün azınlıkta olduğumuz için mi üzerimize saldıracaklar.

- *Aksine siz sayıca çok olacaksınız ama, selin üzerindeki köpük gibi olacaksınız. Allah Teala düşmanlarınızın kalbinden sizin heybetinizi alacak ve kalplerinize vehn verecek.*

- Vehn nedir ya Resulallah?

- *Dünyayı sevmek ve ölümden hoşlanmamak.*¹

Bu hadis-i şerif de kaliteye dikkat çekmektedir. Ümmetin kalitesine.

Ümmet-i Muhammed de kaliteli olamazsa, başka kimden beklenebilir ki?!..

“Ya tuz bozulursa” gibi bir şey!

Bir Tuğla da Sen Koy

Bilindiği gibi I. Dünya Savaşından sonra mağlup sayılan Osmanlı Devleti parçalanmış ve emperyalistlerce işgal edilmişti. Bu işgaller büyük bir operasyona sebep oldular.

1 Ebû Davud, el-Melahim, b. 5, Hadis no: 4297; *Müsned-i İmam Ahmed*, 2/359, 5/278.

II. Dünya savaşıyla İslam dünyasından zahirde çekilen emperyalistler, aslında personel olarak gitmişlerdi fakat sistem olarak kalıcı bir şekilde oturmuşlardı adamları aracılığıyla.

İslam Ülkeleri siyasi bağımsızlıklarını kazanarak kurtulduklarını zannettiler ve bunun bayramlarını kutladılar her sene. Oysa bir İslam devleti değildi kurulan. Bu yeni kurulan devletin temelleri yabancıydı kendilerine. Emperyalistlerin değer yargıları üzerine oturan ve onların çıkarlarını sürdüren bir yapılanmaydı.

Böyle olunca aslında kazandıkları bir şey yok gibiydi. Çünkü esas esaret devam ediyordu. İdeolojik esaret devam ediyordu yani. Adını tam koyarsak “İnanç Esareti” devam ediyordu ve bu esarettten kurtulmak için çalışmak en büyük suç kabul ediliyordu.

Emperyalistler bu manevi işgali garantiye alarak sömürüyü devam ettirmek ve müslümanların inançta da bir kurtuluş savaşına girmelerini önlemek için onlara ekonomik bağımsızlıklarını ve özgürlüklerini vermediler. Müslümanlar kendi yurtlarında bir nevi ipotek altındaydılar.

Müslümanların sözde bir sürü devletleri vardı, ama ne yazık ki ortada bir “İslam Devleti” yoktu. İslam’ın devleti gitmiş, hilafeti gitmiş, şeriatı gitmiş, medeniyeti gitmiş, “ulus devletler” eliyle uygulanan ırkçı politikalarla ümmet param parça olmuştu.

Şimdi Müslümanlar kendi devletleri eliyle kendini, yani kendi dinini, medeniyetini, kültürünü, hukukunu, örfünü, adetini, ahlakını, an’anesini, hatta kılığını, kıyafetini, yazısını, ölçülerini, kısacası topyekun benliğini, kişiliğini ve tarihini inkar etmeye zorlanıyordu.

Peki bunları atacak ve yerine ne koyacaktı?

Kendi ülkelerini işgal eden, yurtlarını yakan yakan, insanlarını öldüren, namuslarını kirleten, servetlerini çalan kafir düşmanlarının dinini, medeniyetini, kültürünü, hukukunu, örfünü, adetini, ahlakını, an'anesini, hatta kılığını, kıyafetini, yazısını, ölçülerini, kısacası topyekun kişiliğini ve yaşam biçimini...

Olamaz demeyeceksiniz herhalde! Yakın tarih bunun hikayesi değil mi?

Bunun sonucu nedir?

Elbette cehalettir, irtidattır, ayrılıktır, fakirliktir, geri kalmışlıktır, zillettir.

Şimdi gördüğümüz bunlardan başkası değildir maalesef. Birbirine bitişik bir sürü düşman kardeş(!) ülkeler. Ümmet darma dağınık ve per perişan. Halklar birbirini seviyor ama, yönetimler düşman yapmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bu ortam imansızlığın ortamıdır. İnançta kirlenme böyle bir bataklıkta başlamıştır. Bunun sonucunda da tarihin hiç devrinde görülmeyen toplu irtidatlar yaşanmıştır bu çağda maalesef.

Özellikle yetişen yeni nesiller, koyu bir cehalet içinde kalmıştır. İsimleri Müslüman ismi, gönüllerinde İslam da var. Ama ne tarihlerini biliyorlar, ne dinlerini, ne de medeniyetlerini.

Üstelik bilmeden imanlarının sıhhatine aykırı inanç, söz ve işler sebebiyle dinden çıkarak kafir oluyorlar fakat ne yazık ki farkında bile değiller. İslam dışı dinlerin, sistemlerin bayraklarını kaldırıyor, ilke ve ideolojilerine sahip çıkıyor, bunun için çalışıyor, hatta ölüyor, öldürüyorlar da, dinden dönmenin, kafir olmanın, yani irtidat'ın farkında bile değiller.

Bu cehalet yüzünden bu mürtedlere kimse "mürted" muamelesi de yapmıyor.

Bu acı olanlardan sonra gerçek Müslümanlar azınlıkta kalmışlar. Susturulmuşlar, sindirilmişler, korkutulmuşlar, ezilmişler. Gerçek adlarıyla kimse çağırıyor onları. Onların adı artık gerici, yobaz, mürteci, dinci, aşırı dinci, kökten dinci, fundamentalist, fitneci, fanatik, radikal, marjinal, takunyalı, çember sakallı, üfürükçü, tarikatchı vs. vs. olmuş...

Batılı emperyalistler amaçları sömürüyü devam ettirmek, alın terini, emeğin bereketini ve ümmetin servetlerini sömürmek için İslam dünyasındaki zalim, zorba, baskıcı, işkenceci yönetimleri desteklemekten utanmıyorlar. Kendi ülkelerinde insan hakları diye haykırırlar, sömürdükleri bu dünyanın sorunlarına kör ve sağır kesiliyorlar. Vaziyet maalesef budur.

Malum bir hastalığı tedavide öncelikli gereken, doğru teşhistir. Bu imanla bağdaşmayan kirli ve hastalıklı ortamdan kurtulmak ve yeniden Müslüman bir toplum inşa etmek için, derdi bilmek gerekir. Bilmek ve onu üreten kirli ortamı temizlemek, manevi bataklığı kurutmak gerekir.

Öyleyse öncelikli gereken inançta görülen kirlenmeyi ve hastalığı teşhis ve tedavi etmektir. Bu teşhis ve tedavi üstünden gelen sağlıklı bir hareketle yeniden İslam toplumunu, İslam devletini ve medeniyetini inşa etmektir.

Bu uğurda bir görev üstlenmek her müslümanın amacı olmasıdır. Her müslümanın bu binada bir tuğlası olmalıdır. Bizim cihat dediğimiz de zaten budur. Bu binaya bir tuğla daha koymanın günü gelmiştir. Öyleyse hadi bir tuğla da sen koy. Bunun için tehlike zama-

nında sığındığımız sığınaklardan, barınaklardan, mekanlarımızdan sokağa ve meydanlara çıkmalı ve inşa faaliyetlerine hemen başlamalı, yıkılanlarımızı mümkünse tamir, değilse yıkup yeniden yapmalıyız.

Çıkın Mekanlarınızdan

Şimdi isterseniz konuyu tekrar başa bağlayalım. Evet, geçen yazılarımızda de anlattığımız zifiri karanlık bir ortamda insanlar evlerine çekildiler. Kendi kendilerine “yapacak bir şey yok” diyorlardı. “ahir zaman fitnesinde yaşıyoruz. Dahilde savaş olmaz. Fitne zamanında oturan ayakta olandan daha hayırlıdır” diyorlardı.

Tam da bu sırada bir şeyler oldu. Umulmadık şeyler yani. Şehamet dini, gayret dini gerçekten de Müslümanlıktı. Hakiki Müslümanlık hiç şüphesiz en büyük kahramanlıktı. Ve İslam’ın o kahraman evlatları en umulmadık zamanlarda bile her zaman vardı.

Nitekim bazı kahramanlar yine çıktı bu amansız ortamlarda bile. Bunlar medrese ve tekkelerin yetiştirdiği kahramanlardı. Halka dediler ki:

“Yanlış anlamayınız. Söz konusu fitne, Müslüman’ın müslümanla savaşmasıdır. Oysa şimdi hak ile batıl savaşmaktadır. Saflarınızı iyi seçiniz ve hakkın yanında yer alınız, iyilerle beraber olunuz. Bu savaş, kanla, silahla, bombayla değil, ilim, kültür, sanat ve medeniyet alanında verilen bir savaştır. Hak belli batıl bellidir. Bir yanda İslam, bir yanda onu yok etmek isteyen küfür vardır. Bu mücadelede hakkı desteklemek farzdır. Kafirlerle karşı onu yalnız ve yardımsız bırakmak kabul edilemez.”

Ve kahramanca bir mücadeleye girdiler.

Kimisi Kur'an eğitimini esas alarak, kimisi insan terbiyesini esas alarak, kimisi basın yayını kullanarak, kimisi okullar açarak ve dindar talebeler yetiştirerek kelim ve kalemlle mücadelesine devam ettiler. Onlar çağımızın kahramanları, yücelikte yıldızlar gibi birer örnek ve o "üsve-i hasene" olan Peygamberin izinde giden önderdirler. Kıyamete kadar onlara sevgi ve saygı duymak boynumuzun borcudur. Allah onlardan ebediyen razı olsun.

Bunlar haklı idiler. Evlere çekilmek, gizli gizli ibadet etmek çare değildi. Hocaların bildiklerini anlatmaması, mazereti kabul edilir bir şey değildi. Fıkhen öyle olsa da davet ve tebliğin ölçüleri aşan fedakarlıkları yanında kabul edilip dinlenir değildi. Tevhit mücadelesinin tarihi macerası ortada dururken, devletin ve kamuoyunun baskısından korkmak onlara yakışmazdı.

Bu sese kulak vererek artık evlerimizden çıkmalıyız. Cebir ve şiddetten uzak, şuur ve huzurla meydanlara inmeliyiz. Hakkı savunmalıyız cesaretle. İslam'ın bayraklarını yeniden kaldırmalıyız kahramanca. Dinimize, tarihimize, kültürümüze medeniyetimize hizmet eden insanların arkalarında saf bağlamalıyız. Onlara maddi ve manevi destek vermeli, bu desteğimizi dosta düşmana açıkça göstermeliyiz. Yeniden davet etmeliyiz insanları İslam'a. Ve İşte davetimiz:

"Gelin yeniden birlik ve beraberlik içerisinde dinimizi öğrenmeye, yaşamaya ve yaşatmaya çalışalım. Bireysel faaliyetlerden toplumsal faaliyetlere kadar, eğitimin, ekonominin, idarenin, siyasetin, hukukun, medyanın, askerinin içinde yer alalım. Ayak basmadığımız alan bırakmayalım. Bulduğumuz her yer bizim olsun, orada İslam'ı haykıralım.

İslam cemaat dinidir. Beraber yaşama dinidir. Tek başına evde, münferit ve münzevi İslam'ın yaşanması mümkün değildir. Üstelik

geçmişte emeği geçen insanların sayesinde din ve vicdan özgürlüğü, düşünce ve ifade özgürlüğü, kurumsallaşma bağlamındaki özgürlükler bir hayli gelişmiştir. Devlet de eski ceberut devlet özelliğini kısmen terk etmiştir. Eziyet ve işkence dönemi kapanmıştır. Korkulacak bir şey de yoktur. Olsa da göze almak gerekir. Hey arkadaşlar! Her dönemin insanı kendine düşeni yapmıştır. Şimdi sıra bize gelmiştir.”

O yüzden diyoruz ki, “çıkın evlerinizden Allah’ın izniyle, çıkın mekanlarınızdan, inin meydanlarda kahramanca, cebir ve şiddetten uzak haykırın İslam’ı ufuklara, kol kola girin aranızda girilmiş kardeşlerinizle, sevin kardeşlerinizi sınır tanımadan, birleştirin saflarınızı ümmet bilinciyle, bir binanın tuğlaları gibi yapışın birbirinize “bünyan-ı marsus” olarak. Dostu sevindirin, düşmanı kahredin inşaallah.”

Hadi çıkın mekanlarınızdan “bismillah” diyerek inşaallah...

Kolay Olmayacak

Elbette kolay olmayacaktır. Karşımızda kendi ideolojisini ve ona dayalı bir düzeni “din” edinmiş bir zümre var. Ve en acısı aralarında onları da “Müslüman” zanneden Müslümanlar var. Zalime, kafire, mürtede destek veren cahil ve gafil Müslümanlar var aralarında. Belimizi büken de zaten bu!

Kendi düşünce ve sistemlerini din edinmişlerin dinlerine ne kadar bağlı olduklarında şüphemiz var. Ama bir müslümanın dinine bağlılığı kadar olmadığı kesin.

Zaman zaman çifte standartlara rahatlıkla kaydıklarından anlıyoruz bunu. Zaman zaman en amansız düşmanlarıyla (!) bile bir

araya gelebiliyor ve ortak düşmanlarına silahlı savaşı telkin ediyorlar birbirlerine.

Mesela PKK'nın, sistemin sahiplerine "irticaya karşı beraber savaşalım" dediğini duymuştuk da, onların cevabını duymamıştık. Ama şimdi "Ergenekon Terör Örgütü" sayesinde öğreniyoruz ki bunun görüşmeleri bile gerçekleşmiş o sahiplerce...

Bu zorba elitlerin gücü, halkın ellerine emanet olarak verdiği makam, para ve silah gibi devlet gücünden kaynaklanıyor. Eğer bunlar "iktidar" demekse, halk bunu onlara böyle teslim etmedi. Yani bu iktidar, gasp edilmiş bir iktidardır. Çünkü halkın iradesini temsil eden iktidar, "yasama" yetkisi kendisinde olan meclis ile "yürütme" yetkisi kendisinde olan hükümettir. Ama onlar, meclise kafa tutmakla övünüyorlar maalesef. Kendi yetkisini kullanamayan meclis ve hükümet ne kadar kınanmayı hak ediyorsa, yetkisiz güç kullananlar da en az o kadar değil, onlardan bin beter kınanmayı hak ediyorlardır.

Böyle bir ortamda bir müslümanın dinini yaşama ve yaşatma mücadelesi elbette kolay olmayacaktır. Çünkü bu azgın hak hukuk tanımayınca geriye yapabileceği sadece eziyet ve işkence kalıyor.

Tarihin her devrinde de böyle olmamış mıdır? Haklı bir davaları olmayan, davalarına haklı olarak bir imanı olmayanlar için, sadece maddi menfaat dürtüsüyle hareket eden zorbalara için fikir mücadelesi yoktur.

Onlar fikrî mücadele etmiyor, tartışmıyor, düşünüp akletme gereğini duymuyorlar. Çünkü imanın zaferi karşısında aldıkları yenilginin farkındadırlar. Bu yüzden zorbaların elinde sahip oldukları tek silah kalıyor geriye: kaba kuvvet, eziyet ve işkence...

Bizimse en büyük gücümüz imanımızdır. Biz, bizi yaratan Allah Teâlâ'ya kesinlikle iman ediyor ve O'nun bizden sadece İslam ölçüleri içinde kulluk istediğini biliyoruz. Allah Teâlâ'dan yana güven içinde olduğumuz kadar, yolumuzdan da eminiz. Bu imanla yaşadığımız zaman, dünya mutluluğu kadar ahiret mutluluğunu da kazanacağımızı biliyoruz. Sonumuz hayırlıdır bizim, istikbalimiz parlaktır. Bu açıdan inancımızda bir sarsılma olamaz.

Zaman zaman nefs-i emareden kaynaklanan dünyevi bazı düşük arzular ve şehvetler kalbimizi yoklamıyor değil. Bazen şeytanlar, cinler ve ifritler de yokluyor ve bizi yolumuzdan alıkoymak istiyorlar. Ama ikna edemiyorlar. Bazen çalımlarıyla yere düşürseler de yoldan bütün bütün ayrılmaya ikna edemiyorlar.

Çünkü Allah Teâlâ ile irtibatlı olan ve Kur'an-ı Kerim okuyarak, helal lokma yiyerek, nafile namaz, oruç, sadaka, zikir, fikir gibi ibadetlerle bu bağı kuvvetlendirmek için çabalayan mü'minler, Kur'an-ı Kerim'de ve Resulullah (sav) Efendimizin hayatında benzeri olaylar için bir çok örnekler, emirler ve tavsiyeler buluyor ve o ayetlerle, o hadis-i şeriflerle yaralarını merhemliyorlar. Aldanmıyorlar bütün bütün, aldırıyorlar zorluklara, pabuç bırakmıyorlar kuru gürültülere...

İmtihan, Ama Herkese

Az yukarıda şöyle söylemiştik: “Böyle bir ortamda bir müslümanın dinini yaşama ve yaşatma mücadelesi elbette kolay olmayacaktır. Çünkü bu azgın hak hukuk tanımayınca geriye yapabileceği sadece eziyet ve işkence kalıyor. Tarihin her devrinde de böyle olmamış mıdır? Haklı bir davaları olmayan, davalarına haklı olarak

bir imanı olmayanlar için, sadece maddi menfaat dürtüsüyle hareket eden zorbalar için fikir mücadelesi yoktur.”

Bu sözlerimizin boşlukta kalmaması için somut bazı örnekler vermek isterim. Geçmiş Peygamber Efendilerimiz zamanında yaşanan acı olayları ve işkenceleri Kur'an-ı Kerim'den ve hadislerden öğreniyoruz. Bunlar bize imtihan gerçeğini öğrettiği kadar, cesaret ve kahramanlık gereğini ve güzel sonucun daima inananların olacağını da öğretiyor. Şuur kazandırıyor.

Biz başka kitaplarımızda “işkence” mantığını ve asr-ı saadette işkence gerçeğini görmüştük. Burada sadece bir kişi üzerinden bir örnek verelim istedik.

Hz. Habbâb demirci olup kılıç yapardı. Peygamber efendimiz onun dükkânına gider, onunla görüşürdü. Bu görüşmelerinin neticesinde Hz. Habbâb Müslüman olmuş, ebedî saâdet yolunu tutmuştu.

Hz. Habbâb koruyucusuz olmasına rağmen, Müslüman olduğunu açıklamaktan çekinmemişti. Kureyşli müşrikler onun İslâma girdiğini duyunca, ona işkence ve eziyet etmeye başladılar.

Çıplak vücuduna demir gömlek giydirip, en sıcak günde, Ramdâda, vücudunun yağı eritilircesine, güneş altında tutulduğu da olurdu.

Güneşten kızgın hâle gelmiş, ya da ateşle kızdırılmış olan taş, çıplak sırtı bastırıldığı hâlde, söyletmek istedikleri küfrü gerektiren sözleri, ona söyletemezlerdi! O büyük bir îmânla;

- Allah birdir, Muhammed aleyhisselâm O'nun Peygamberidir, diye haykırırdı.

Bunun üzerine müşrikler hırslarından deliye döner, daha fazla işkence yapmaya başlarlardı. Nitekim müşrikler, bir gün, onu yakalayıp soydular. Düz bir yerde yaktıkları ateşin içine, sırtüstü yatırdılar. İçlerinden birisi, ayağı ile onun göğsünün üzerine basıp, ateş sönünceye kadar, kendisini o hâlde tuttu.

Yıllar geçtiği hâlde bile, Habbâb'ın sırtındaki yanıkların izleri, alacaları kaybolmadı!

Hz. Ömer, Halîfeliği sırasında, Habbâb'a, müşriklerden çektiği işkenceyi sormuştu. Habbâb dedi ki:

- Ey mü'minlerin emîri! Bak sırtıma!

Hz. Ömer, onun sırtına bakınca buyurdu ki:

- Doğrusu ben, insan sırtının bugünkü gibisini hiç görmemiş-tim!

Bunun üzerine, Habbâb dedi ki:

- Benim için bir ateş yakmışlardı da, ben, onun üzerine sürülenip atılmıştım. O ateşi, ancak benim sırt etimin yağı söndürmüştü!

Zâlim müşrik kadın Ümmü Enmâr, himâyesinde olan Hz. Habbâb'ın Müslüman olduğunu öğrenince, şaşkına dönmüştü. Ona göre olacak bir şey değildi. Şirk ve küfür kirleriyle, kalbi simsiyah olmuş, basireti körelmiş bu zavallı, Habbâb'ın kalbindeki îmân nûrunu nereden görebilecekti? Gözleri bakıyor, ama hakîkati görmiyordu.

İşte bu Ümmü Enmâr da, ateşte kızdırdığı demirle, Habbâb'ın başını dağlardı.

Habbâb; Peygamberimize varıp Ümmü Enmâr'ın yaptıklarını arzetti. Bunun üzerine Peygamberimiz; "Allahım! Habbâb'a, yardım et!" diyerek duâ edince, Ümmü Enmâr, başından, bir derde tutulup, köpeklerle birlikte ulur oldu!

Kendisine, "Başını, dağlat" diye tavsiye edildi. Bunun üzerine, Habbâb; demiri, alır, ateşte kızdırır, Ümmü Enmâr'ın başını, onunla dağlardı! Zâlimin zulmü elbette hesapsız ve cezâsız kalmayacaktı. Böylece adâlet-i İlahî tecelli etmiş. Bu sefer Hz. Habbâb, onun isteği üzerine Ümmü Enmâr'ın başını dağlıyordu.

Mekke'de kendisini koruyacak kimsesi bulunmayan Hz. Habbâb'a, müşriklerden, Esved bin Abdiyağus da işkence yapardı. Habbâb bin Eret anlatır:

"Müşriklerin, en ağır işkencelerine uğramış bulunuyorduk. Resûlullah efendimizin yanına gittik. Efendimiz, Kâ'be'nin gölgesinde, mübârek kaftanını yastık edinerek ona dayanmıştı.

Müşriklerden çektiklerimizi kendisine arz edip dedik ki:

- Yâ Resûlallah! Yüce Allah'a, bizim için, duâ et! Bizim için, Allahtan, yardım dile! Yâ Resûlallah, bizi, dînimizden döndürmelerinden korktuğumuz şu kavme karşı, bizim için, yüce Allahdan yardım diler misiniz? Bizim için, Allaha duâ eder misiniz?

Resûlullah efendimizin, hemen yüzünün rengi değişti. Yüzü, al olmağa hâlde doğrulup oturdu. Buyurdu ki:

- Vallahi sizden öncekiler içindeki mü'minlerden bir kimse, yakalanır, kendisi için yerde bir çukur kazılır, o kimse, o çukura, dizlerine kadar gömülür, sonra bir testere getirilip, başının üzerine konulup biçilerek ikiye bölünürdü de, bu işkence, onu, dîninden dördüremezdi!

Yâhut, onun kemiğinin üzerinden eti ve siniri, demir taraklarla taranır, kazınırdı da, yine bu işkence, kendisini dîninden döndüremezdi!

Allahdan, korkunuz! Hiç şüphesiz, Allahü teâlâ, sizin için fetih ihsân edecektir! Vallahi, yüce Allah bu işi, muhakkak tamamlayacak, bu iş, muhakkak tamamlanacak! Bu işin hükmü, muhakkak yerine getirilecektir! Hattâ hayvanına binmiş bir kimse, San'a'dan çıkıp Hadramût'a kadar gidecek de, yüce Allahdan başka, bir şeyden korkmayacak!

Ancak, koyunları varsa, onlar hakkında kurt saldırmasından endişe duyacaktır. Fakat siz, acele ediyorsunuzdur!

Bundan sonra, Resûlullah efendimiz sırtlarımızı okşadı ve duâ buyurdular. Resûlullah'ın rûhlara gıda ve şifâ olan bu lâtif, güzel sözleri, acılarımızı dindiriverdi.”

Hz. Habbâb'ın, azgın müşriklerden Âs bin Vâil'den epeyce alacağı vardı. Onu istemek için yanına gitti. Âs bin Vâil, Hz. Habbâb'a dedi ki:

- Muhammed'i inkâr etmedikçe, sana alacağını vermem.

- Vallahi ben ölünceye kadar, öldükten sonra kabrimden kalınca da aslâ Peygamberimi red ve inkâr edemem. Her şeyden vazgeçerim de, yine bu inkârı yapamam.

Bunun üzerine Âs bin Vâil alay ederek dedi ki:

- Öldükten sonra dirilecek miyiz? Öyle bir şey varsa, o zaman malım da, evlâdım da olacak. Borcumu, sana o gün öderim.

Âs bin Vâil'in bu sözleri üzerine Allahü teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de; Meryem sûresinin 77, 78, 79. âyet-i kerîmelerinde meâlen şöyle buyurdu:

“Şimdi şu âyetlerimizi inkâr eden ve ‘Elbette bana mal ve evlât verilecektir’ diyen adamı (Âs bin Vâil’i) gördün mü? O, gayba muttali mi olmuş, yoksa Rahmanın huzurunda bir söz mü almış? Hayır, öyle değil, biz onun dediğini yazacağız ve azâbını da çoğalttıkça çoğaltacağız.”

Hz. Habbâb her türlü tehlikeye rağmen, Müslümanlığını açığa vurmaktan çekinmediği gibi, Kur’ân-ı kerîmi Müslümanlara öğretip, okutmak için de bütün gücünü sarfetmiştir. Resûlullah yeni Müslümanlara Kur’ân-ı kerîmi öğretme vazîfesini ona vermişti.

Tâhâ sûresinin nâzil olduğu sıralarda idi. Hz. Ömer’in kızkardeşi Fâtîma ile kocası Sa’îd bin Zeyd bunu yazdırıp, Habbâb bin Eret’i evlerine çağırılmışlar, yeni âyet-i kerîmeleri öğreniyorlardı.

Fakat bu sırada, dışarıda başka şeyler oluyordu. Ömer bin Hattâb, henüz Müslüman olmamıştı. Müslümanlar gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Hele Hz. Hamza’nın Müslüman olması, Kureyşin ileri gelenlerini çileden çıkarmıştı. Ebû Cehil, bu işin önüne geçmek için, Resûl-i Ekrem’in öldürülmesinden başka çâre olmadığı görüşünü ortaya atmıştı.

Ömer bin Hattâb kılıcı çekmiş, yola düşmüştü. Yolda kızkardeşi ile kocasının Müslüman olduğu haberini alınca, onların evine uğradı. Burada kalbinde îmân güneşi parladı. Ömer bin Hattâb gelince, Habbâb gizlenmişti. Ömer bin Hattâb’dan, kalbinde îmân nûrunun parladığını gösteren sözler duyunca, Habbâb gizlendiği yerden çıktı. Tekbîr getirdikten sonra dedi ki:

- Müjde yâ Ömer! Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ duâ ederek, “Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil ile yâhut Ömer ile kuvvet-

lendir” diye duâ buyurmuştu. İşte bu devlet, bu saâdet, sana nasîb oldu.

Bilâhare Ömer bin Hattâb, Resûl-i Ekrem’in yüksek huzurlarına giderek, Kelime-i şehâdet getirmiştir. Hz. Ömer dâimâ Hz. Habbâb’a sevgi ve hürmet göstermiş, hattâ halîfeliği sırasında birgün onu kendi yerine oturtmuştur.

Hz. Habbâb bin Eret, Mekke’de müşriklerin işkenceleri dayanılmaz hâl alınca, Resûl-i Ekrem’den izin alarak Medîne’ye hicret etti.

Resûlullah efendimiz Medîne’ye hicret buyurdıkları zaman, Hz. Habbâb ile Harrâş bin Semme’nin azâtlı kölesi Temîm’i birbirine kardeş yapmıştır.

Hz. Habbâb, Resûlullah’ın bütün gazâlarına iştirak etti. Küçük seriyelerden bazılarında da bulunmuştur.

Hz. Ebû Bekir devrinde, yalancı peygamberlerle yapılan muharebelere ve Sûriye taraflarında yapılan seferlere de katılmıştır. 657’de memleketi Kûfe şehrinde vefât etti.

Habbâb bin Eret, bir gün Resûlullah’a yatsı namazı hakkında sormuştu. Anlatılanı unutmuş, ertesi gün tekrar sormuştu. Resûlullah efendimiz şöyle buyurmuşlardı:

- Bu namaz, ümîd ve korku namazıdır. Bu namazda, Allahü teâlâdan üç şey istenirse, hiç olmazsa ikisi kabûl edilir.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Bir fitne olacak, onda kişinin bedeni öldüğü gibi kalbi de ölecek. Kişi, mü’min olarak akşamlayıp, kâfir olarak sabahlar. Ve kâfir olarak sabahlayıp, mü’min olarak akşamlar.

Diyeceğimiz Şu

Sözü eğip bükmeden açıkca söyleyelim: “Müslüman” Allah Teala’ya teslim olan ve artısız, eksisiz ve pazarlıksız İslam’a teslim olan insandır.

Biz de müslümanız hamdolsun ve bizim hayatımız İslâm merkezlidir.

Bu dini reddeden, bu dine ters düşen, veya bu dini yok sayan her inanç, ilke, davranış biçimi, ahlak değerleri ve yaşam biçimini kesinlikle reddederiz. Şu ya da bu sebeplerle İslam’ı bir bütün halinde yaşamadığımız hallerde bile, en azından inanç bazında bu böyledir.

Bizim bütün inancımız, ibadetimiz, ahlakımız, sosyal, siyasal ve ekonomik kanaat ve kanunlarımız, hiç kuşkusuz önce dinimizden doğar. Bütün bunlardan örfler, adetler, töreler oluşur. Bir toplumda olağan olan da bütün bunlardan o toplumun muhtaç olduğu yasaların oluşmasıdır.

Oysa batı medeniyeti ve onun ülkemizdeki uzantısı olan batıcılık, doğrudan dinimize ve yaşam tarzımıza düşmanlık yaparak manevi hayatımıza kasetmiştir. Bütün şikayetlerimizin, sosyal, siyasi, iktisadi buhranlarımızın kaynağında, İslâm’ı inkar vardır. Yaşanan sosyal depremin altında açıkçası İslâmsızlık yatıyor..

Said Halim Paşa, yerinde bir soru soruyor: Birisi çıkıp ta Almanlara, kurtuluşlarının ancak Alman kültür, medeniyet ve irfanını bırakmakla kabil olacağını söylemiş olsa, acaba nasıl bir karşılık görürdü? Böyle bir iddiada bulunan “Alman” hele de bir “Alman ıslahatçısı” sayılır mıydı?²

² Buhranlarımız, s.108.

Bir Alman, bir Fransız, bir İngiliz, bir Yunanlı için asla olmayacak olan bizim için niye olsun?...

Nerde bizim aklımız, fikrimiz, iz'anımız, irfanımız, tecrübemiz. Ama maalesef bizde olan budur...

"Batılılaşma," "Çağdaşlaşma," "Aydınlanma" adı altında, maddi vatanımız için o kadar kan akıtmamıza rağmen gönüllü esareti kabullendi aydınlarımız, ıslahatçılarımız....

Ve millete zorla, baskıyla, kan ve can pahasına kabul ettirdiler milliyetsizliği. Yani manevi vatansızlığı, manevi esareti....

Neden, niçin, nasıl ve hangi bir zaruretle?

Akıllı ve mantıklı bir cevabı yok bunun. Sadece takrir-i sükunlar, istiklal mahkemeleri var. Siyasetçilerden oluşan hakimlerin (!) görev yaptığı tekerlekli mahkemeler var.

Hadi orada önceleri iyi niyet vardı diyelim. Bize güzel bir elbise giydirmek istemişlerdi.

İyi de, bizim elbiseleri niye beğenmemişlerdi?

Hadi onu da sormayalım. Ama başkasının üzerinde güzel görünen(!) elbise, bize uymadı. Çünkü kalıp başkasının bedenine göre idi. Halkımız "bu elbise bize uymadı" dedi.

"Hayır" dedi aydınımız, "bu elbise çok güzel, onu kesemem. Onun yerine, senin vücudunun elbiseye uymayan yerlerini keselim. Böylece elbise üstüne uyar, gayet de güzel görünür."

Şaka değil bu, gerçeğin ta kendisi. Ve bunu yaptılar. Bağırta bağırta kestiler milleti ve teselli için sadece "büyürsen unutursun" dediler ve dört gözle unutacağı günü beklediler. Ama halk hiçbir zaman unutmadı. Unutulacak şey mi bu yahu?

Ne yazık ki, bizi kasap gibi kesip biçenlere kötü söylemek bile yasak.... Hatta şikayetlenmek, sızlanmak bile... Yıkılan bütün kurumların altında kalan insanımız çürüdü, bozuldu, kokuştı. Ülkenin her yerinden pis kokular geliyor. Ağzımızı, burnumuzu kapatmak çare değil. Elimizdeki, ayaklarımızdaki prangaları, yokmuş kabul etmek esareten kurtuluş değil.

Gelin bizim dinimizden, kültür ve medeniyetimizden uzak olan bu yabancı vatandan; bizim manevi vatanımıza hicret edelim. Gelin bu fay hattını terkedelim. Kendi değerlerimizin sağlamlaştırdığı zeminlerde, dinimiz, örfümüz ve irfanımıza göre yeniden, sağlam bir toplum inşa edelim manevi vatanımızda.

Gelin bu sosyal depremden böyle bir ders çıkararak kıyamete kadar yaşayacak yeni bir inanç toplumu oluşturalım ülkemizde. Bizim ülkemizde, bizim insanımızla bizim medeniyetimizi inşa edelim yeniden... Dünya ve tarih bir kere daha görsün ders ve ibret alacağı iftiharımız uygarlığımızı...

Gelin Yeniden

Önce şu gerçeği bir kere daha işaretle söze başlayalım: Bugün çağdaşlaşma, aydınlanma denilen şeye dün avrupalılaşıma, frenkleşme, garblılaşıma deniliyordu. Sonra bir müddet batılılaşma denildi.

Bu hareket açıktır ki İslam'ı İslâm toplumlarından atarak, onun yerine kökü putperestlik ve Hristiyanlığa dayalı olan batı medeniyetini, yani batıl ve münkir bir yaşam biçimini İslâm toplumlarına uygulamaktı.

İslam böyle bir davranışı elbette reddedeceği için batılılaşma, çağdaşlaşma yandaşları da, elbette İslâm'ı reddedeceklerdi. Nitekim

yakın tarihimizde olan da buydu. Bugünkü hazımsızlıkların ve isyanın altında yatan da budur. Yani sosyal yaşamda İslâm'ı referans almamak, onu hayattan büsbütün dışlamak.

Ancak acı olan kir durum vardı: Bu gün batılılaşma, çağdaşlaşma diye kendi dinimizden, uygarlığımızdan olduğumuz insanlar kimdi? Batı kimdi? Batı dünyası neyin nesiydi? Onlar bunu hiç gündeme getirmediler.

Oysa biz, ısrarla bu soruyu soralım; kendilerine öykün-düğümüz, taklit etmeğe çalıştığımız insanlar kimdi? Bizimle tanışıklıkları, ilgileri, ilişkileri var mıydı?

İşte çıplak gerçek ve işte çıplak çelişki buradan başlıyordu...

Evet, öykündüğümüz batı, yüzlerce yıl kendileriyle savaştığımız haçlı sürüleriydi...

Daha dün yurdumuzu işgal eden, şehirlerimizi yakıp yıkan, halkı katliamlarla kırıp geçiren, kadınların kızların ırzlarını kirleten alçak emperyalistlerdi..,

Bilmem kaç cephede kendileriyle savaştığımız can düşmanımız, din düşmanımız olan kafirlerdi. Yani çok yakından tanıdığımız, iyi bildiğimiz insanlardı.. hani şu "tek dişi kalmış canavarlardı..."

Şimdi şu soruyu sormanın tam sırasıdır herhalde: Hadi müslümanlığı bıraktınız diyelim, ya akıllı olmaktan, vatansever olmaktan, ırz ve namusu korumaktan, malı mülkü kurtarmaktan vazgeçecek, söz etmeyeceksiniz; ya da batılıların size işgal altında yaptıkları zulmü, kötülüğü, sömürüyü, ırza ve namusa tecavüzü unutmayacaksınız.

Unutmayacak ve onlara asla emniyet edip güvenmeyeceksiniz. İşte Gezi Parkı olayları sebebiyle asıl yüzlerini bir kere daha gösterdiler. Ey ahali, gör de ibret al!

“Araplar bizi arkadan vurdu” sözünü aslı olmadığı halde unutmayanlar, (zira üç beş çapulcu dışında arkadan vuran bir devlet yoktur) yedi düvelin bizi işgalini neden unuttular?

Hem akıllı olmak, hem de düşman safına geçmek olacak iş değil. Düşmanı yar ve yardımcı sanmak akla, mantığa, tarihe ve vakiya ters düşmek değil de dedir?

“Efendim, o düşmanlık bitti. Biz ise onların ilmini, kanunlarını, medeniyetini alacağız” diyorlar.

Hangi ihtiyaçtan ötürü alacaksınız?

Ey kendi iplerini çekerek kendilerini idam edenler, hangi akıl, hangi ihtiyaç, hangi zaruret onların dinini, medeniyetini, yaşam biçimlerini almamızı gerektirdi?

Kendinizi, hangi gerekçelerle inkar ederek bu kadar küçük düşürüyorsunuz? Kendinize alemi niçin güldürüyor, neden alay ettiriyorsunuz?

Kendinize Acıyın

Batılılaşma ihanetini yapanların böyle bir mazereti yok, ama onları seven ve temize çıkarmak isteyenlerin şöyle bir mazeret veya gerekçeleri var:

“Efendim, biz yapılan amansız savaşlardan mağlup çıktık. Maddeten ve manen bittik, tükendik. O gün de, bu gün de, varlığını devam ettirebilmek için, onlara ittiba etmeye, onlara iltihak

etmeye mecburduk. Hala da mecburuz. Büyüylene ve yeniden büyük devlet, büyük millet olarak dünyaya sözümüzü geçirecek ana kadar, böyle bir uygulamaya mecburuz. Bu gün, onlarla savaştığımız gücümüz yok. Onlarla savaşmak demek, büsbütün yok olmaktır. Bunu göze alamayız. Yok olmaktansa, bu zillete bir müddet katlanmak yani.”

Önce şu savaşmak lafını bir değerlendirelim. İslâm, durup dururken kimseyle savaşmak istemez. Savaş, son çaredir İslâm'da. Asıl olan barıştır. Barış içinde irşad, tebliğ, kültür yarışı... Farklılıklarla birlikte barış içinde yaşama... Asıl olan bu.

Bir de şunu baştan söyleyelim: Onlara uymakla zaten hiç bir zaman biz, biz olarak büyük bir devlet olamayız. Büyüsek bile, olacağımız, olsa olsa büyük bir kafir, hadi diyelim bir fasık olmaktır. Onların safında, onlardan biri olmaktır. Bu ise, kabullenmek istemediğimizi yok olmanın ta kendisidir. Ah bunun bir farkına varabilesek...

Afgan cihadının devam ettiği günlerde, yardım istemek için yurdumuza gelen bazı mücahitlerin, bizim kendilerine acımamız üzerine şunları söylediklerini duymuştum.

“Bize acımayın. Sizin haliniz bizden daha acınacak durumda... Biz, sizin gibi olmamak için savaşıyoruz. Eğer sizin durumunuzu kabullenseydik, savaşmaya gerek yoktu ki. Zaten Rusların yapmak istediği de işte bu yaşadığımız hayat getirmektir.”

Evet, ibret alana ne muhteşem ifadeler...

Ya Bizler?

Hz. Peygamber efendimiz (s.a.v.) bir savaştan dönmüştü. Adeti üzere mescide girdi. Orada iki rekat namaz kıldı. Her seferden dö-

nüşte, önce mescide girip namaz kılar, sonra Hz. Fatıma'ya, daha sonra da hanımlarına uğrardı. Bu onun adiydi.

Namazdan sonra yine önce Fatıma'ya uğradı. Hz. Fatıma onu kapıda karşıladı. Ağlayarak babasına sarıldı ve yüzünü gözünü öpmeye başladı. Hz. Resulullah:

- Niçin ağlıyorsun? diye sordu ciğerparesine. Hz. Fatıma da:

- Ya Resulullah! Seni, rengi solmuş, elbisen eskimiş bir vaziyette gördüğümden, dedi.

Resulullah (sav):

- Ey Fatıma ağlama! Allah senin babanı bir vazifeye memur etti. İstenilse de istenilmese de yeryüzünde insanın yaşayabildiği her yere bu din girip yayılacak. Benim vazifem de bunu temin için çalışmaktır, buyurdu.

Bu dinin yayılması bir vazife olarak Peygamberimize verildiği andan itibaren o, tıpkı kendinden önceki peygamberler gibi, sabah, akşam, gece, gündüz, uzak yakın, savaş barış demeden, her türlü sıkıntılara, eziyetlere, işkencelere, ambargolara, dayaklara, öldürülme teşebbüslerine aldırmandan herkesi İslam'a davet için imkan aramış, fırsat kollamış, cehd ve çaba sarfetmiş ve yaşlı çocuk, hür köle, kadın erkek, zengin fakir, siyah beyaz» yerli yabancı, dost düşman demeden insanları İslam'a çağırmıştır. Ashabı da aynen onun yolunda yürümüşlerdir.

Bütün bir cahiliyet, bu çabaların, gayretlerin, cehdlerin, cihadların sonunda biiznillah İslam'a yerini terk ederek, bütün pislikleriyle, kötülükleriyle, münkeratıyla, günahlarıyla, fisklarıyla, fuhuşlarıyla, zulümleriyle, asilikleriyle, bâğilikleriyle defolup gitmiştir.

Ama kolay olmamıştı bu başarı. Demin saydığımız düşmanlardan gelen türlü türlü işkencelere, açlık, susuzluk, hastalık, elbisesizlik, gurbetlik gibi kötü hayat şartları ve imkansızlıklar da ekleniyordu. Sabır taşı çatlardı belki katlandıklarına.

Örneğimiz olan Resulullah ve sahabiler işte ortada. Ya bizler?

Evet, şimdi yeryüzünde yaşama sırası bize geldi. Bir başka deyişle imtihan sırası. Tabi bu dini tebliğ sırası da. Çünkü İslam'ı yaşamak kadar yaymak da bir vazife ve sınava dahil.

Acaba bu konuda bizler ne yapıyoruz?

Yarın mahşerde yan yana gelebilirsek onların yüzüne nasıl bakacağız? İşini yapmış insanların rahatlık ve huzuru ile mi, yoksa vazifeden kaytarmış birer suçlu olarak mı?

Ne dersiniz, bu bakışa kendimizi hazırlıyor muyuz?

Kime Ne Diyelim?

İslam'ı öğrenmek ve yaşamak kadar yaymak da bir vazifedir. Davet ve tebliğ çok ciddi bir vazifedir. Bunun için çile çekmek, acı ve ızdıraplara katlanmak, yolun başında bilinen tabii bir durumdur. Bunun bilincinde olmak ve kendisi sabırla davasına devam ettiği gibi yoldaşlarına da sabrı, yani dayanmayı, direnmeyi ve devam etmeyi tavsiye etmek de bir vazifedir. Selefin yaşadığı sınavlardan kaçmak mümkün değildir. Aynı imtihanlarla bizim de sınanmamız, davanın tabiatından gelmektedir.

Şu sahne, Peygamberimizin İslam uğruna çektiklerinin ufakık bir örneğiydi:

“Münbitül Ezdi anlatıyor: “Resulullah (s.a.v.) cahiliyet devrinde insanlara:

- Ey insanlar! Allaktan başka ilah yoktur, deyin; kurtulursunuz” diyordu. Ama onlardan bazısı onun yüzüne tükürüyor, bazısı ona toprak atıyor, bazısı da küfrediyor, durmadan eziyet ediyorlardı. Bu durum öğleye kadar devam etti. Sonra su dolu büyük bir bardakla bir genç kız geldi. Resulullah elini yüzünü yıkadı ve:

- Yavrucuğum! Babana bir su-i kasd yapılacağından ve onun zellil olacağından korkma, buyurdu.

- Bu kimdir? diye sorduğum zaman.

- Resulullah (s.a.v.)’in kızı Zeynebdır, dediler. O, çok güzel bir genç kızdı.”

Bu sahneler olmasaydı İslam hayata hakim olamazdı. Bu sorumlulukla çalışan, canla başla, malla makamla çalışan, izzeti şerefi düşünmeyen, insanlardan korkmadan, ayıplamalara aldırmandan çalışan insanlar cahiliyyeyi yere sermişlerdi.

Oysa bu gün de bir cahiliyye yaşıyor. Ülkemize İslam hakim değil. İslam’ın sistemi değil uygulanan. İslam’ın imam, ibadeti, hukuku, ahlakı, kılığı, kıyafeti, ilmi, şeairi, ülkesi, insanı, ümmeti yok olmuş sanki. Kafirin kültürü işgal etmiş ülkeyi. İdaresiyle, hukukuyla, ekonomisiyle, kurumlarıyla, okullarıyla, davranış biçimleriyle cari sistem İslam dışıdır maalesef. Küfür kaynaklıdır. “La-iklik” bahanesiyle İslam’ın sisteme müdahalesi yasaktır. İnananlar yine aşağılanmakta, eziyet ve işkencede. Küfrün, şirkin tabii sonucu olarak fuhuş, fiske, günah, suç, terör, tahakküm, zulüm, zorbalık kol gezmekte ülkede.

Bu gidişe, Resulullah'ın varisleri olan alimler karşı koyacaklardı. İsyan edecek, kabul etmeyeceklerdi. Direneceklerdi bu küfre, bu kültüre.

Yoksa halk, yaşadığını İslam sanacaktı. “Böyle de olurmuş” diyecekti. Emperyalistlere yaslanan yerli işbirlikçi tağutları sevecekti. Düşman olması gerekenlere dost diye sarılacaktı.

Alimler susarsa, halk İslam'ı güvende sanacaktı. “İslam güvende olmasa alimler karşı gelirdi, bildirirdi” diyecekti.

Evet, kafirlere alimler kıyam edecek ki, halk da dost ve düşmanını tanıyacak ve alimler etrafında İslam'ın hakimiyeti için çalışacaktı. İşte o zaman olumsuzluklar yok olacaktı.

Evet, hocalar ne yapıp yapacaklar, İslam'ı ilan edecekler, dost ve düşmanı bildireceklerdi. Helali haramı, iyiyi kötüyü, güzeli çirkinini bildireceklerdi. Safılar ve tavırlar netleşecekti. Sahi hocaların işi ne kadar da zordu!

Bunu bir hocaya sosyal medyada sormuşlar. Hay sormaz olaları, adamın yarasına tuz basmışlar. Acı ve öfke dolu şu yazılarla patlamış:

“Haftada üç gün halka açık ders veriyorum. Bir yerde tefsir, bir yerde hadis, bir yerde fıkıh. Facebook'tan, sosyal medyadan “buyurun” diye davet ediyorum. Dosta düşmana açık seçik ilan ediyorum.

Ediyorum da ne oluyor?

Derse gelen on kişi yirmi kişi. Nerede bu Müslümanlar? Niye gelmiyorlar?

Cihatsa işte cihat. Evimden ta sohbet yerine kadar gidiyorum. Her derse saatlerce hazırlanıyorum. Sonra bir saat anlatıyorum.

Kaç kişiye?

Yirmi kişi yerine iki yüz kişi olsaydı dersler daha bir başka hazırlık ve heyecanla sunulurdu. Gönül ister ki salonlar dolup taşaydı. Ama yok.

“Hocalar çalışmıyor” demek, onları suçlamak kolay değil mi? Nerede bu dinleyiciler? Nerede bu öğrenmek isteyenler? Evde televizyon karşısında ya filim izliyor, ya maç seyrediyorlar. Ya da siyaset namıyla gıybet ediyor, dedi kodu yaparak ölü kardeşlerinin etlerini yiyorlar.

Dün akşam tefsir dersimiz vardı. Sen niye gelmedin? Ne mazeretin vardı? Hesap sorması kolay değil mi? Hadi ver bakalım hesabını?”

Bu sorunun azametinden, yükün ağırlığından, mesuliyetin büyüklüğünden ezilmemiz gerekir.

Maksat insana ve İslam’a hizmetse, kadir kıymet bilmekse, böyle olmaması gerekir.

Bu acı ve öfke münasebetiyle biraz başımızı öne eğerek biraz muhasebe yapmamız gerekir diye düşünüyorum.

Eğer bu soruya vaziyetimizle biz de muhatapsak, acimizin, fakrımızın, gayretsizliğimizin, idraksizliğimizin, iradesizliğimin utancından başımızı kaldıramamız gerekir.

Kime ne diyelim? En iyisi işe kendimizden başlayarak bir şeyler yapalım. Bir hizmet de biz üretelim. İnsanlığa hayırlı işler adına bir lamba da biz yakalım.

Mekanlarımızdan çıkıp insanlık için bir adım da biz atalım. Bunun için birazcık da olsa fedakarlık yapalım.

Fedakarlık

İnsanlarla iyi geçinmenin yolu da, onlara bir şeyler öğreterek hayırlara yönlendirebilmenin yolu da feragat ve fedakarlıktan geçer. Nerde bir hareket, bir dirlik ve düzen, bir başarı varsa arkasında fedakar bir hizmet eri vardır.

Azizim! Yükü sen yüklen, hizmeti sen gör; efendi olursun. Amacın efendi olmak değil; Allah rızasıdır elbette.

Allah'ın razı olacağı bir toplum inşa etmek mi istiyorsun; konuşma, yap.

Öğretmek istediğin davranışları yap; görürler ve öğrenirler. Sabırlı ol, sonuç muhteşem olacaktır.

Denedin ve gördün, kuşkuya gerek yok; biliyorsun bunu!

Yıllarca yükünü, sıkıntısını, kederini taşıdıkların, bir gün sana öyle faydalar sağlayacaklardır ki, çektiklerine şükredeceksin.

Her günün bayram olacaktır. Önemli olan, akıbetin iyi ve hayırlı oluşudur.

Bunaldığın an, akıllı, ahlaklı alimlere, bilginlere, müşhidlere git. Otur önlerinde. Huzurla, aşkla dolarsın. Mutlu ve mutmain olursun.

Kalbimiz Hep Oralarda

Alemlerin Efendisi Sevgili Peygamberimiz, Allah Teâlâ'nın metthettiği, beldelerin en kıymetlisi olan Mekke-i Mükerrermeden, aziz vatanından ayrılıyordu hicret esnasında.

Devesini Harem-i şerife doğru döndürüp, mahzun bir halde; “Vallahi! Sen, Allahü teâlâ'nın yarattığı yerlerin en hayırlısı, Rabbim katında en sevgili olanısın! Senden çıkarılmamış olsa idim, çıkmazdım. Bana, senden daha güzel, daha sevgili yurt yoktur. Kavmim beni, senden çıkarmamış olsalardı, çıkmaz, senden başka bir yerde yurt, yuva tutmazdım” buyurdular.

O anda Cebrail aleyhisselam inip; “Ya Resulallah! Vatanına müştak mısın, ayrılığa üzüldün mü?” dedi. Efendimiz de; “Evet “ buyurdular.

Cebrail aleyhisselam, sonunda Mekke'ye döneceğini müjdeleyen, Kasas suresi 85. ayet-i kerimesini okuyup, mübarek hatırını teselli eyledi...

Doğrudur, vatandan ayrılmanın acısı gerçekten zordur. Bunu gurbeti yaşayanlar iyi bilirler. Bir parça da, yaşamak zorunda kalanların hikayelerini dinleyenler veya okuyanlar bilebilirler.

Size gördüğüm bir manzarayı anlatayım. Öğrencilerle Sır Köyüne doğru bir geziye gitmiştik Buralar bir müddet sonra baraj altında kalacaktı. Biz sular basmadan son bir defa bu yeşil vadiyi görmek ve o yeşillik deryasında bir gün geçirmek istemiştik.

Ben arkadan geliyordum. Ama bir şey dikkatimi çekmişti; yaşlı bir kadın iki büklüm olmuş beliyle ağlayarak önden giden bir öğretmen arkadaşına bir şeyler anlatıyordu. Acaba evladını mı kaybetmişti? Hasta ve yoksul muydu? Neydi bu ihtiyar kadını böylesine ağlatan?

Yanlarına yaklaştığımda anladım; yaşlı kadın diyor ki; “Şu tepelerde oğlak güttüm, yoruldum, şu çamların altında oturup gölgelendim, şu derelerden bahçelerimi suladım, şu çeşmelerden kana kana sular içtim, evim barkım burada, anam babam burada. Bu yerlerin

her birinde bin bir hatıram var, baktıkça zevk alıyorum. Şimdi bana bu dağları bırak da git diyorlar. Ben bu hatıraları nasıl bırakır da bilmediğim yerlere giderim?

Parasını vereceklermiş, paraları batsın. Para bana verir mi buraların manzarasının verdiğini?”

Şu irfana bakınız! Şu geçmiş zamandan ve şimdiki mekandan fark edilerek alınan zevke bakınız! Şu yurdun, şu sılanın sıradan bir toprak parçası olmadığını gösteren idrake bakınız! Yaşamdan zevk almak bu olsa gerek!

Herkes vatanını sever. İyi ki de sever. Bazen Kahramanmaraş'ın dağlarında dolaşırken oralarda yaşayan köylülerime bakarım. Burada nasıl yaşadıklarına şaşarım. Şaşarım, çünkü oralı değilim. Oralı olsaydım, herhalde her tatilde ben de o dağlara koşarak giderdim...

Allah Teâlâ herkese kendi vatanını sevdirmiş ve böylece ıssız yerler yurt olmuş. Yoksa kuş konmaz, kervan geçmez bu gibi yerler nasıl insan sesiyle şenlenecek, insan nefesiyle ısınacaktı?

Ya bu vatan, vatan sahibi nice bir insanın gönlünde taht kuracak ve kendisini oranın yerlisi sayacak kadar mukaddes bir sevgili vatan olursa? Ya orası bir de Mekke ve Medine olursa?

Nice hacca gidemeyen, ya da daha önce gitmiş ama şimdi gidemeyen insanların, hacıları yollarken hüngür hüngür ağlamalarına şahit olmuşumdur. Hatta bazılarını bilirim, tanımadıkları hacı adaylarına mendil dağıtıyor ve “terini sildikçe beni an, bana dua et, beni de çağır, ben de oralara bir daha yüz süreyim” diyordu göz yaşları içinde...

Aman Allah'ım, bu ne sevgidir böyle!

Belki de bu sevgiye halel gelmesin diye, bu mukaddes yerlerde akla ikinci bir vatan hasreti gölgesi düşmesin diye, Sevgili Peygamberimiz Mekke’de çok kalmamayı sünnet kılmıştır hac bitince.

Belki bazıları fart-ı muhabbetten şöyle diyebilir kendince: “İnsan oradayken vatan akla gelir mi ki?”

Gelir efendim, gelir. Fıtrattaki vatan sevgisi engellenemez ki! İnsan orada da ayrılık çok uzayınca ister istemez vatanını düşünecektir. Evini, barkını, çoluğunu çocuğunu düşünecektir haliyle.

“Orada başka bir vatan düşünmek doğru olmaz” diye belki de, Hz. Ömer hac ibadeti bitince insanları uyarır, “Haydi yallah, doğruca vatanınıza” dermiş. İnsanların orada fazla eğlenmelerini hoş karşılamaz, engellemiş.

Olabilir. İnsanlarda kıskançlık vardır. Gül üstüne gül koklanmasını güller bile istemez, hassas ruhlar bundan rahatsız olur. Medine’de mücavir olan Muhterem hemşerim Mehmet Çingili ağabeyimden duymuştum:

“Konyalılar Mekke ve Medine’ye düşkün olurlar. Ama insan işte, onların arasında da boşboğaz bulunabilir. Oysa burası kaldırmaz bunu. Buralarda bırakın elinize, belinize, gözünüze ve kulağınıza dikkat etmeyi, kalbinize bile dikkat edeceksiniz. Bu makam kaldırmaz bunları.

Duydum ki, bir akşam bir gurup Konyalı kendi aralarında sohbet ederken, içlerinden birisi demiş ki: “Vallahi gözünü seveyim Konya’nın, hele de etli ekmeği öyle gözümde tütüyor ki!”

O gece rüyasında Resulullah (sav) Efendimizi görmüş bu adamcağız. Acı acı bakmış Efendimiz ona ve “Hadi sen Konya’ya git etli ekmeğe yemeye” demiş.

Sabah uyanıldığında iki Suudî polisi gelmiş kapıya ve onu apar topar alıp sınır dışı etmişler...”

Öyledir efendim, gönül gül gibi ince, yumuşak, narin ve hassastır, bırakın sert dokunmayı, sert ifadeden dahi alınır. Dil de yumuşaktır, öyleyse dilden çıkan üslup da ipek gibi yumuşak olmalıdır.

Edebin alameti de öncelikle dil değil midir? Eskiler “illa edep, illa edep” derlermiş. Biz de “illa dil” diyelim.

Derler ki bir derviş şeyhine varmış ve izin istemiş:

- Efendim, Medine’ye yerleşmek istiyorum.

Şeyhi bakın niçin izin vermemiş:

- Kalbin Medine’de olarak burada kalman, kalbin burada kalarak Medine’de olmandan daha iyidir.

Evet, insan oraları niye sever? Önemli olan bunu idrak etmektir. Gerçekten de Konya, Kahramanmaraş, İstanbul... coğrafya olarak maddi açıdan düşünüldüğünde oralardan daha güzel olabilir.

Öyledir de. Ama oraları güzel gösteren imanımızdır, ruhumuzdur, canımızdır. Çünkü oralarda “Allah’ımızın evi” ve canımız, çiğirimiz, Sevgili Peygamberimiz, Efendimiz vardır. O kuru “ğayr-ı zi zer’in” topraklar, bize bunun için sevgilidir. İçimiz buhurdan gibi bu iman ve sevgiyle tütmektedir.

Terk Etme Bizi

Önce size ve ailenize, sonra bütün peygamber kardeşlerinize ve ashabınıza salat ve selam eder, saygı ve sevgiyle bağlılık, itaat, yardım ve destek için biat tazeleriz.

Ey nebiler nebisi! Ey ümmetin ciğerpareesi! Ey canımızdan aziz sevgili!

Ey ümmetine karşı ana babalarından daha şefkatli ve merhametli olan Resul-i ekrem!

Biz sizden asırlarca uzakta kalmış yavrularınız olarak size güzel şeyler yazmak isterdik. Sizi sevindirecek, neşelendirip güldürecek şeyler yazmak isterdik. Hatta başımızdan okşamanız için biraz şaka bile yapmak isterdik. Ama bugün böyle yazmaya elimiz varmıyor. Çünkü gelip görseniz bir ümmetinizi!

Ülkemdeki kökü kesilmiş, kaynakları kurutulmuş, servetleri yağmalanmış, devlet ve medeniyeti yıkılmış, beyinleri yıkanmış, zihniyeti bulanmış, ecnebileri taklide zorlanmış, hayat tarzı tarumar edilmiş, dinden koparılarak cahil bırakılmış, aralarına ırkçılık tohumu ekilmiş, anarşi ve terör ile birbirine kırdırılmış zavallı ümmetinizi!

Ah gelip görseniz bir Filistin'deki ümmetinizi!

Ah, Gazze'deki, Bosna'daki, Çeçenistan, Afganistan, Keşmir, Irak, Suriye, Mısır, Libya'daki yetimlerinizi bir görseniz!

Hangi birini sayayım efendimiz, Uhud'da karnı deşilen, ciğeri sökülün şehit amcanız Hamza Pehlivanın başındaki mateminiz gibi, bir matem sardı şimdi bizleri...

Evet, şimdi Filistin'de, Gazze'de çocuklar var, Enes gibi güzel ve şirin. Ama onlar oynayamıyorlar sokaklarda. Kafirlerin bombaları her bir ana babanın başında patlamada, şarapneller her bir yavrunun ya alnında, ya şakaklarında, ya da körpe bedenlerinde! Şimdi onlar oyun oynayamıyorlar sokaklarda. Çünkü kafirler gelmiş, İslam ülkelerini zindan etmiş çocuklarına.

Oysaki onlar gelmeden önce misketlerle oynuyorlardı çocuklar. Şimdi misket bombalarıyla devriliyor yavrular. Şimdi kafirler sanki oyun oynuyor onlarla, vururken bombalarla. Cesetler savrulurken yollara, o katillerin ana babaları piknik yapıyorlar ölümleri seyrederek, kebab yelliyorlar kahkahalarla...

Nerden bilebilirdi zavallı çocuklar, biraz sonra bomba düşecek de anaları babaları ve arkadaşları ölecekler? Nereden bilirdi evleri, okulları başlarına geçecek?

Bomba düşmeden önce misketlerle oynuyorlardı çocuklar. Kafirler geldiler ve beş dakika önce oynadıkları oyunlarını bozdular. Yakalamaç oynuyorlardı yavrular, şimdi “ebe” fosfor bombası oldu, ölümlerle yakaladı yavruları...

Size birazcık fosfor bombasından bahsedelim efendimiz: 5 metre yakınında olanların ellerini kollarını parçalıyor, 2 metre yakınında olanların ise vücudunu ikiye ayırıyormuş. Kimyasal gazlı bombalar deriyi yakıyor, ciğeri yırtıyor, insanı boğuyormuş.

Bütün bunlar olurken, ama ağlayarak, ama inleyerek, fakat sonuçta biz de burada seyrettik olanları maalesef. Gerçi sokaklara fırlatarak lanetledik. Ama seyrettik sonunda. Elimizden daha fazlası gelmedi sanki. Ekmek gönderdik, ilaç gönderdik, ama elde silah biz gidemedik yardımlarına maalesef.

Kardeşlerimiz bombalanırken, ellerimiz böğrümüzde bakakaldık öylece, çaresizce seyrettik sadece, içimiz istemese de. Elimizden başka bir şey gelmedi sanki. O yüzden elimiz ayağımız kirli sanki, yüzünüze bakacak yüzümüz yok!

Şimdi biz Rabbimizin huzurunda ne diyeceğiz Ey Sevgili Nebimiz? Biz rabbimizin huzuruna çıktığımızda, “Ey Müslüman, kardeş-

lerin katledilirken neredeydin? Hani onları zalime tesli etmeyecektin?” derse ne diyeceğiz? Utançtan yerin dibine geçmeyecek miyiz?

Sizin yüzünüze nasıl bakacağız ey Sevgili Nebimiz? “Oradaki Filistinli mücahit kardeşlerinin anaları babaları, yavruları şehit düşerken, siz ne yapıyordunuz ey Müslümanlar? Gidip kafirin cocacola’sını mı içiyordunuz, gidip Mekdanı’stan pis domuz etleri ile yapılmış hamburgerleri mi yiyordunuz ey Müslümanlar? Siz onları yiyerek her bir tanka, her bir uçağa mermi alıyorsunuz ey Müslümanlar, farkında mısınız?” dersen, biz nasıl cevap vereceğiz?

“Biz sizin gibi Müslümanlara, kardeşlerini kafirlere teslim eden insanlara, nasıl Rabbimize karşı yüzümüz tutar da şefaatchi oluruz?” derseniz, biz kime gideceğiz?

Ey Peygamberimiz Efendimiz, siz demişsiniz ki: “Komşusu açken kendisi tok yatan bizden değildir”. Tıpkı bunun gibi, “Sizin komşu ülkelerimizde yaşayan din kardeşleriniz din uğruna, şeref uğruna, namus uğruna savaşırken, sizler ne yapıyordunuz ey Müslümanlar?” diye sorarsanız biz ne deriz ey Peygamberimiz?

Ey kainatın en değerlisi!

Ey uğruna bu evreni yaratan Rabbimizin en sevgilisi!

Ey gözbebeğimiz Efendimiz! Bizi affeyleyiniz. Bizim günahlarımız için Rabbimizden bağışlar dileyiniz!

Bize ve bütün Müslüman kardeşlerimize ilahî yardımlar için dualarınızı, şefaatinizi esirgemeyiniz! Nasıl olabilecekseniz öyle olsun, bir kere daha geliniz dünyamıza da bizlere doğru yolu gösterip izzet ve şerefi öğretiniz!

Cihadı öğretiniz, şehadeti öğretiniz bize! Ulu dergah katında şefaatinizden mahrum bırakmayınız bizi ya Resul!

Ne olursunuz, gücenip de terk etmeyiniz bizleri ey Nebimiz!

Bu dünyada zaten sizden ayrı kalmışız. Bu ayrılıkla ciğerlerimiz dağlanırken, bir de ahirette ayrı kalmayalım. Umutlarımızı yitirirsek halimiz nice olur? Utana sıkıla ellerimizi sana uzatıyoruz, layık olmasak da seni çok seviyoruz, tut ellerimizden, bizi bırakma ey Nebi! Bizi terk etme ey Sevgili!

Allah'ım! Sen bizi Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.v) yüzü şuyü hürmetine affeyle! Biz sahip çıkamadık birbirimize. Sahabileri önek alamadık kendimize.

Ya Rab! Bizi affeyle. Bizi doğru yolda müstakim kıl.

Bizi, ne güzel arkadaşlar olan Peygamber, Sıddıklar, şehitler ve Salihlerle yoldaş eyle. Amîn!

ALİMLERİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Âlimin Değeri ve Hakkı

Âlim, sözlükte ilim sahibi, bilen, bilgin, bilgili, belli düzeyde bir bilgi birikimine sahip olan kimse demektir. İslâm'da âlim; Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerîm başta olmak üzere Resulullah'ın hadislerini ve bütün sünnetini bilen, diğer İslâmî ilimlerden gerektiği şekilde haberdar olup ileri seviyede bir bilgi birikimine ulaşmış kimseye denir. Bu kabiliyetli kimseler temel İslâmî bilgileri aldıktan sonra, belli bir ilim dalında daha çok ilerleyip özel bir ihtisas alanına sahip olurlar.

Âlim; bilgisi artıp ilerledikçe görüş açısı genişleyen ve bilgisi ile ihtisası dışındaki alanlarda hüküm vermekten çekinen, bildiklerinin doğruluğunu sürekli olarak araştıran kimsedir. İslâm'da her ilmi bilene "âlim" denmez. Belki âlim; Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerîm başta olmak üzere Resulullah'ın hadislerini ve bütün sünnetini bilen, diğer İslâmî ilimlerden gerektiği şekilde haberdar olan, belli seviyede bir bilgi birikimine ulaşmış kimseye denir. Böylesi çalışkan ve kabiliyetli kimseler temel İslâmî bilgileri aldıktan sonra, belli bir ilim dalında daha çok ilerleyip özel bir ihtisas alanına sahip olurlar.

İslâm'da ilimler farz-ı ayn ve farz-ı kifâye diye ikiye ayrılır. Farz-ı ayn ilimler, herkese lazım ilimlerdir. Farz-ı kifaye ise, toplumdan bazılarının öğrenmesi ile diğerlerinden sorumluluğun kalktığı ilimlerdir. Öyleyse her Müslüman toplum, kendine lazım olan ilimleri

öğrenen alimleri yetiştirmek zorundadır. Mesela tefsir, hadis, fıkıh, kelâm gibi ilimlerde gerçek otorite sahibi âlimlerin varlığı bir zaruret. O zaman alimler, daha çok ihtisas sahibi olduğu alan bilgisi ile tanınırlar. Mesela fakih, müfti, müçtehit, fıkıh ilmi alimidir. Müfessir, tefsir bilgisi alimi olduğu gibi, muhaddis veya hadisçi de, hadis ilimleri alimidir.

Alimler bir yandan devlet içinde görev alarak toplumun yasa- ma, yönetme, yargı işlerine bakarken, bir yandan da resmi veya özel eğitim öğretim işlerini yürütürler. Bu işler genellikle devlet ile iç içe olan idarî işlerdir.

Alimlerin bir başka önemli görevleri de, toplumu genel denetim ve koruma adına yaptıkları “emr-i bi’l-ma’ruf ve nehy-i ani’l-münker” işleridir. Yani iyiliği emretme, kötülükten nehyetme işleri. Buna göre alimler, toplumda Allah’ın emir ve yasaklarının tam anlamıyla uygulanıp uygulanmadığını, yöneticilerin Allah’ın hükümlerini uygulamada titiz davranıp davranmadıklarını kontrol ederek, hem halkı, hem de yöneticileri denetlerler.

Âlimler, ümmetin ileri gelen şahsiyetleri demektir. Âlimler, her hususta İslâm’ın izzetini koruyan, İslâm’ın hâkimiyeti için gayret sarfeden, Allah’ın ahkâmını uygulama hususunda ihmalkâr davranan yöneticileri her zaman uyaran, bilgili oldukları kadar cesur ve sorumluluk yüklenmede kahraman kimselerdir.

İslam âlimi, “ulu’l-emr,” yani “buyruk sahibi” kimselerdir. Bir diğeri de Müslüman idarecilerdir ki o da elbette devleti İslam üzere yönetebilmek için mecburen alim olacak ve alimlerden oluşan yardımcıları, müsteşarları edinecektir. Bu yüzden alimlere itaat, Allah’a ve Resulüne itaat demektir. İşte bunu bildiren ayet:

“Ey iman edenler, Allah’a itaat edin, peygambere de itaat edin, sizden olan yetkililere de. Sonra bir şeyde anlaşmazlığa düştünüz mü, hemen Allah’a ve Peygamberine arz edin onu, eğer Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanan müminler iseniz. Bu hem hayırlı hem de netice itibariyle daha güzeldir.” (Nisa, 59)

İlmin ve alimin ayağa düşürülmek ve otoritesi yok edilmek istendiği zamanımızda bu konuyu biraz daha açmamız gerekmektedir sanırım.

Evet, alimler, İslam toplumunda “ulu’l emr / buyruk sahibi” olan kişilerdir. Otoriteleri ilim ve takvalarından kaynaklanır. Onlara bu yetkiyi veren de Allah Teala’nın ayetleri ve Resulullah’ın (sav) hadisleri ve uygulamalarıdır. Az önceki satırlarda ilgili ayeti yazmıştık, tekrar etmeyelim.

Hatta bir İslam toplumunda halife, yani devlet başkanı bir şekilde yok olsa, yerine yenisi seçilene kadar ümmetin başkanı, en alim ve yaşlı olan insandır. Böylece ümmet, onun emirlerine itaat ederek kargaşadan kurtulur.

İşte bu sebeple gerçek bir âlimin verdiği emre uymak müminler için farzdır. Elbette bu farz oluş ancak o âlim, Allah’ın kanunlarına uygun emirler verdiği takdirde olacaktır. İslam’ın razı olduğu bir hususu tavsiye ederse söz konusudur. Allah’ın emirlerine ters düşen, Allah’ın razı olmadığı ve dinde haram, yasak kıldığı bir küfürü veya bid’atı emrettiğinde o âlime itaat edilmez, asla uyulmaz. Biz bu konuyu “İlim Ve İktidar”, “İslam’da Devlet ve Siyaset”, “İnançta Arınma” ve “İslamlaşma Bilinci” kitaplarımızda çok geniş işledik, bakılabilir.

İslâm'ın ve dolayısıyla toplumun âlime verdiği büyük değeri, izzet ve haysiyetini korumasını, bunun karşılığında alimin topluma olan fedakarlığını ve sorumluluklarını daha önce "Alimin Önderliği" kitabımızda enine boyuna yazmıştık. Burada şu kadarını söyleyelim ki alimler, peygamber makamında oturan, onun maneviyat ve ilmine varis olan, onun vazifesini devam ettiren kişilerdir. Resulullah (sav) "Âlimler peygamberlerin vârisleridir" buyurur.³

Şu şerefe bakar mısınız?

Öyleyse Peygambere sevgi, saygı, destek ve itaat neyse, aynısını alimler de hak etmiştir. Şunu çok iyi bilmemiz gerekir ki, yaratılmış olan şu kainatta sevgi, saygı ve şerefte öncelik, elbette Allah Teâlâ'ya mahsustur. Ondan sonra ise sırayla Hz. Peygamberimiz Efendimiz (sav), sonra melekler, sonra da alimler gelir. İşte bunu ifade eden ayet:

"Allah, adaleti ayakta tutarak (delilleriyle) şu hususu açıklamıştır ki, kendisinden başka ilâh yoktur. Melekler ve ilim sahipleri de bunu ikrar etmişlerdir. Mutlak güç ve hikmet sahibi Allah'tan başka ilâh yoktur." (Al-i İmran, 18)

İnsanlar alimlere her zaman muhtaçtırlar. Onlara sorup öğrenmek, bilmeyenlere farz kılınmıştır: **"Bilmiyorsanız ilim erbâbına sorunuz."** (Nahl, 16/43)

İbn Mes'ud'dan rivayet edilen bir hadis şöyledir: "Allahu Teâlâ kıyamet gününde âlimleri toplayarak buyuracak ki:

'Ben size sırf hayır murad ettim. Bunun için de kalblerinize hikmeti koydum. Haydi girin Cennetime. İşlediğiniz kusurlarınızı mağfiret ettim.'

3 Buhârî, ilim, 10; Ebû Dâvud, İlim, 1; İbn Mâce, Mukaddime, 17.

Artık bu sözün üstüne tek bir kelime söylemek bile bize ağır gelir. Bundan gayri bize düşen ders ve ibret almaktır.

Geriyeye Bırakılan Eşyalar

Kethüdâzâde Arif Efendi devrinin en büyük alimlerinden dersler aldı ve dini ve dünyevi ilimlerde kendisini yetiştirdi. İlmi kadar kalbi hayatta da derindi. Tam bir gönül adamıydı. Yıllarca dersler verdi. O malum ve meşhur deyimiyile tam bir “ayaklı kütüphane” olarak kendini gösterdi.

Bir gün, kendisinden Farsça dersleri alan talebelerine şöyle demiş: Siz hemen dersinize çalışın, istediğiniz her şeyi sorun. Hocanız attar dükkânı gibidir.”

Bunu duyan devrin diğer büyük bilgini ve “Mevakıp Tefsiri” sahibi İsmail Ferruh Efendi ise şunu söylemiş: “Hayır, efendi tevazu göstermiş. Kendisi attar dükkânı değil, Mısır Çarşısı’dır.”

İşte bir güzel manzara. Birisi tevazu gösterip varlığın belki yarısını gösteriyor. Öbürü de kıskanmak şöyle dursun, insaf gösterip hakkı ifade ediyor. Ulemaya layık olan da aslında budur değil mi?

Kethüdâzâde Arif Efendi dünyaya metelik veren biri değildir. Ehl-i keremdir. Şu olay da onu bize tanıtan bir şahitti. “İkinci Mahmud döneminin devlet adamlarından Halet Efendi’nin yalısı Beşiktaş’taydı. Dolayısıyla aynı semtte bulunan Neccarzâde tekkesine sık sık gidiyor, hem tekkenin şeyhi Hakkı Efendi’yle, hem de kendisine büyük bir muhabbet beslediği Kethüdâzâde ile görüşüyordu.

Halet Efendi sadece bu mülakatlarla da yetinmiyor; her Ramazan bayramında kavuktan, sarıktan, binişten, kürkten, kumaş-

tan, entariden, topşaldan, mest ve pabuçtan oluşan mükemmel bir bohçayı da efendi hazretlerine verilmek üzere, tekkenin şeyhi Hakkı Efendiye gönderiyordu.

Gariptir ki Hakkı Efendi, bohçayı Kethüdâzâde'ye ulaştırmıyor, kendisi iç ediyordu. Bazen de Arif Efendi'nin haberi olmadan "Kethüdâzâde'nin yağı, pirinci kalmamış, kereminize muhtaçtır" diyerek hoca efendiyi bir nevi dilenci çanağı haline getiriyordu. Böylece Halet Efendi'den epey bir şeyler koparmanın yolunu buluyordu.

Tabii ki, Arif Efendi, arifliğinin ve zarıflığının bir tezahürü olarak bütün bunlara göz yumuyor, hiçbir şey söylemiyor, dervişliğini ve ermişliğini -böylece- gözler önüne seriyordu. İnsan bunlara hayret ediyor ve "dervişe bak, şeyhe bak" demekten kendini alamıyor.

Bu durum, Halet Efendi'nin de dikkatini çekmiş: Kethüdâzâde bayram tebriği için konağa gelince, Halet Efendi gönderdiği elbiseleri efendinin üstünde görememiş ve taaccüp etmeye başlamış. "Efendi, acaba bizim hediyelere tenezzül etmiyor mu?" diye kendi kendine söylenmiş.

Vaziyeti gören yakınlarından biri: "Efendimiz, bir kere de bohçayı evine gönderseniz!" demiş. Halet Efendi diğer bayramda hediyeleri bizzat evine yollamış. Bu sefer gönderdiği elbiseleri, kendisini tebrik için gelen Arif Efendi'nin üzerinde görmüş. "Şimdi mesele anlaşıldı" demiş.

Benim esas dikkatimi çeken ve çok etkileyen ise şu bilgilerdir: "Kethüdâzâde Arif Efendi'nin vefatından sonra eşya olarak sadece

bir leğen, bir ibrik, bir de üzerine giydiği elbise çıktı. Bunlardan başka hiçbir eşya bırakmadığı anlaşıldı.

Ancak kırk sandık nefis yazma kitaplarının olduğu görüldü. Bu kitapların büyük bir bölümünü Şeyhülislam Arif Hikmet Bey satın aldı ve Medine'deki meşhur kütüphanesini bunlarla kurdu. Daha doğrusu bu kıymetli eserlerin hepsini oraya vakfetti.”

Bir insan böylesine dünyaya zahid olursa, dine ve insanlara, hatta hayvanata ve eşyaya hizmet eder. Hizmetleri de kendilerine güven ve sevgi beslendiği için bereketli de olur. Büyük dava adamlarının bunlardan alacağı büyük dersler ve ibretler vardır.

Nereye Gitti Ferasetimiz?

Müslümanlar karşısındaki insanların fısıldaşmalarından, konuşmalarından, tavır ve hareketlerinden kalplerindeki iyi ya da kötü niyeti az çok sezmeli ve ona karşı münasip tedbirler almalı, strateji ve metot geliştirmelidirler.

Olayların da bir dili vardır. “Havayı koklamak” diye bir deyim vardır. “Konjoktör” dedikleri de zamanın konuşmasıdır bir yerde dilinden anlayanlara. Bu da feraseti gerektirir herhalde.

Bazen apaçık ortada olan bu niyetleri ve olayları anlamamak ve tehlikenin üstüne gafilane gitmek, zarara ziyana uğramak karşısında insan bu ferasesizliğe, bu akıl tutulmasına şaşırıp kalıyor ve ister istemez başlıktaki soruyu soruyor: “Nereye gitti bizim ferasetimiz?”

Feraset nedir?

Feraset, bilgi çakmak taşının salih amel demirine vurulması sonucu kalp kavında bir ateş tutuşturmasıyla oluşan ısı ve ışık hassasiyetidir ki kılavuz oluşturur insana bu dünya hayatında yol boyunca. Eskilerin “dil dudak deprenmeden manayı anlamak” dedikleri de böyle bir şey olsa gerek.

Hazret-i Enes (ra) bir gün Hazret-i Osman'a (ra) giderken yolda bir kadın görür. Kadının güzelliğine gözü takılı kalır biraz haddinden fazla. Zira ilk bakıştan sorumlu değildir insan belki, ama takılı kalış ve bakışı uzatış, ya da tekrar ediş, haddi tecavüzdür ve bu yüzden haram kılınmıştır. Bu düşüncelerle Hazret-i Osman'ın yanına girer. Onu gören Hazret-i Osman (ra):

- Ey Enes! Gözlerinde zinâ izleri olduğu hâlde buraya giriyorsun, der.

Bu söz karşısında şaşırان Enes (ra) hayret içinde:

- Allâh'ın Rasûlü'nden sonra da mı vahiy geliyor? diye sorar. Hazret-i Osman (ra):

- Hayır, bu bir basîret ve doğru bir ferâsettir” buyurur.

Çağımızda da birçok kardeşimiz -alınmasınlar ama gerçek çok açıktır- bilmeden tasavvufa karşı çıkıyor, bu yüzden feraset gibi kerametleri de inkar ediyorlar. Oysa ehl-i sünnet “evliyanın kerameti haktır” diyerek hem kitap hem de sünnette beyan edilen bir hakikati kaideleştirmişlerdir. Biz kardeşlerimizin bu durumuna sadece üzülür, ama sorun etmeyiz. Hele de kimilerinin bize yaptığı gibi bunu bir iman şirk meselesi haline getirmez, geçer gideriz. Zira biliriz ki tasavvufi hayat olmadan da şeriat yaşanabilir ve cennete gidilebilir. Bütün mü'minler kardeşler ve sevlmeyi hak ederler.

Sevgili Peygamberimiz (sav) buyururlar: “Müminin firâsetinden sakınınız; zîrâ o, Allâh’ın nûru ile bakar.”²⁴

Görüldüğü gibi ferâset bir nurdur. Allâh Teâlâ’nın sevdiği kullarının kalblerine koyduğu bir nûr. Nur nasıl etrafı aydınlatmaya yarsa, kalpteki nur da, olmasaydı karanlıkta kalacak çok şeyi etrafı aydınlatarak görmeyi, sezmeyi, anlayıp kavramayı sağlar. Bu sayede mü’min kişi olayların içyüzünü anlar, tehlikeleri görür, zihinlerden ve kalplerden geçenleri doğru tahmin ederek tedbirlerini zamanında alır, selamete erer.

Rasûlullah (sav) bir hadisinde der ki: “Sizden önce yaşamış ümmetler içinde kendilerine ilhâm olunan kimseler vardı. Eğer ümmetim içinde de onlardan biri varsa, hiç şüphesiz o Ömer’dir.”²⁵

Nitekim Hazret-i Ömer radiyallâhu anh’ın pek çok husustaki görüşünün daha sonra gelen âyetlere muvâfık düştüğü de meşhurdur. Hatta Bedir esirlerine ne muamele yapılacağı konusundaki görüşü, isabette Peygamberimizin (sav) ve Ebu Bekir’in (ra) görüşünü geçmiştir.

Hayat binlerce ayrıntılardan oluşan bir ırmak gibi gürül gürül akar gider okyanuslara doğru. Bu binlerce, milyonlarca günlük ayrıntıların her birinin tek tek ders olarak görülmesi ve hükmünün bilinmesi insan ömrüne sığmaz. Bu tek tek ayrıntıları ve hükmünü öğrenme yerine insan külli kaideler, doğru usul ve yöntemler öğrenmeli ve ayrıntıları onlara kıyasla değerlendirmeli, her olayın kıymet hükmünü kendisi vermelidir. Eğitim ve terbiyenin insana kazandırdığı da zaten bu olsa gerektir. Bu yüzden çok konuşma ve yersiz çok

4 Tirmizî, Tefsîr, 15.

5 Buhârî, Ashâbü’n-Nebî, 6.

soru sorma hoş karşılanmamış, sükut ehli övülmüş ve sevilmiştir. “Hikmet” denilen şey de bu olsa gerektir.

Bir müşid-i kâmile seçim zamanı “Efendim! Hangi partiye oy verelim?” diye sormuşlar. O da şöyle cevap vermiş: “Benim evlatlarım nereye oy vereceğini bilirler.”

Evet, olay bu kadar basittir!

Elbette burada “oy vermek” sıradan bir örnektir. Asıl denilmek istenen herhalde şudur: “Bu ve benzeri her olayı sormaya gerek yoktur. Aynı eğitimden geçen, aynı terbiyeyi alan, aynı usul ve metotlarla yetişenler, nerde ise aynılaşırlar ve nerde nasıl davranacaklarını birbirlerine sormaya ihtiyaç duymadan veya gerek kalmadan bilebilir ve ortak hareket etmeye başarabilirler.”

Öyleyse çok soruya ne gerek var?

Alimlerin Kıymeti

Bizler malesef toplum olarak alimlerimizin kıymetini pek takdir edemiyoruz. Çünkü ilmin kıymetini, faydasını, ederini bilemiyoruz. Hatta kulaktan dolma üç beş mesele biliyorsak, onları da bundan biraz fazlasını biliyor diye değerlendiriyoruz belki.

Oysa dünya ve ahiret saadetimiz dinimizi bilmeye bağlıdır. Bunu bize öğretenler de o kadar değerli insanlardır. Bizim nazarımızda da öyle olmalıdır. Değilse, oturup kendimizi değerlendirelim derim.

Bu gün alimler, dün olduğu gibi, Peygamber makamında oturuyorlar. Sahabiler Peygamber Efendimizi (sav) nasıl sevdiler, saydılar, yardım ve destek verdiler, bunu bir dinin gereği bildilerse, alimlerden faydalanan Müslümanlar da aynen onlar gibi olmalıydılar. Yani

alimlerini sevmeli, saymalı, desteklemeli, yardım etmeli, malıyla ve canıyla onlarla birlikte olarak Allah yolunda cihat etmelidirler. Asla onları davalarında yalnız ve yardımsız bırakmamalıdır.

Bu iki taraflı bir durumdur. Bir tarafında alimler var, ilimleri, ahlakları, hizmetleri ile sevenlerinin gönüllerini fethetmelidirler. Bir tarafında da halk var, onları bilmeli, sevmeli, saymalı, desteklemelidirler. Tabi bunun için önce onlara güvenmelidirler. Bunu da alimler göstermelidirler. İşte bir devr-i daim böyle sürüp gitmeli...

Bu dengeyi ara yerde bozan iki tür adamlar vardır. Bunlardan birisi, din düşmanı, millet düşmanı hainlerdir. Zaten sevilmediklerinden onların zararı az olur. Esas korkulacak olanlar iki tarafı da istismar eden orta malı adamlardır. Halk onları alim sanır, aldanır. İşin gülünç yanı, onlar da kendilerini alim sanırlar. Aman onlara dikkat.

Bunların en bariz vasfı, kolay kolay alim beğenmemektir. Alimlere dil uzatmakla, kendilerinin de o kıratıda bir adam olduklarını bildirmek isteler. Eskiler, “muhalefet et ki meşhur olasın” derlermiş. Meşhur bir alime muhalefet eden, bir solukta adının yayıldığını görür gerçekten. Ama düşünmek gerekir, şöhretli olmak mutlak olarak iyi bir şey midir? Tedavisi mümkün olmayan bir hastalık olan aptallık ve ahmaklıkla meşhur olmanın neresi beğenilir?

Akıllı insanlar bu tip ahmaklara pek bulaşmaz, maksatlarında onlara yardımcı olmazlar. Ama bazen tahammülün de adamına göre bir sınırı vardır. O zamanlar da yine uygun dili bırakmamak gerekir. İşte bir örnek:

İbnülemin Mahmut Kemal, İsmail Sâib Sencer’in vefatı müna-sebetiyle bir yazı yazar. Orada bir yerde der ki: “Ahlâki güzelliklerin

mücessem bir misali olan merhumun, en büyük meziyetlerinden biri, hazm-ı kemâl idi. Kırk yılı geçen münasebetimiz esnasında kendinin kemâline, başkalarının noksanına dair bir söz söylediğini işitmedim. O, noksanı kendinde, kemâli başkalarında görür, her halinde ve kâalinde mahviyetkârâne davranırdı. Bir ferdi teçhil ve tahkir etmek hatırından geçmezdi.

Bir gün Bayezid Kütüphanesi'ndeki hücrelerinde ilmî bir meseleye dâir konuşuyorduk. Biri geldi, bir şey sordu. Merhum, benden müsaade istedikte sonra, kemâl-i i'tina ve nezaket ile cevap vermeye başladı. Soru soran kimse cünbüş-i himârâne ile itiraz etti.

Melekhaslet âlim, asla hiddetlenmeyerek verdiği cevapları belgelendirmeye çalıştı. Bu bal tekerrür edince, -eski duhteran-ı peripeykârândan daha mahcûb, daha nazik olan- hocanın sıkıldığını gördüm. "Be âdem, biliyorsan niçin soruyorsun, bilmiyorsan ne salâhiyetle itiraz ediyorsun?"

Hersekli Arif Hikmet merhum, muhatabına hiddetlendiği vakit, "Amma efendim, hezeyan ediyorsun" derdi. Biz de mi öyle diyelim?" diyerek soru soran kimseyi azarladım. Merhum, memnun oldu.

Onun hilmine, tahammülüne, sükûnuna gıpta ederim. Fakat hiçbir vakit de onu taklit edebileceğime kani olmadım. Çünkü beşeriyet o kadar hilim ve tahammüle muktedir değildir. Melekiyyet hâssasını hâiz olmalıdır ki onun yaptığı yapılabilir."

Evet, bu örnekte isimleri geçen büyük allameleri bilenler bilir. Bilmeyenler de onlara hem sorar, hem de itiraz edebilir. Peki ama maksatları nedir? Ahmaklık hastalıklarını göstermektir efendim, başka ne olabilir?

İlim Ve İzzet

Bilgi insana izzet ve şeref verir. Özellikle de değişik kitaplardan çeşitli bilgiler alarak derinleşen alimler her zaman aranan ve kendisinden faydalanılmak istenen insanlardır.

Bu faydalanma bazen bir devlet işi, bazen özel sohbetler, bazen de eğitim öğretim işlerinde olur.

Devrin halife, kral ve padişahları kendi çocuklarına o zamanın en bilgili ve dirayetli alimlerini öğretmen, müeddip olarak atamak istemişlerdir. Bu münasebetle bir çok alim saraylarda yaşamış, hayat standardı yükselmiş, ileride devlet başkanı olan öğrencileri sayesinde hep izzet ve hürmetle yaşamışlardır.

Ahmet Çelebi, gerçekten emek vererek hazırladığı o güzel kitabında bu türden olaylara bir çok örnekler verir. Dün fakir birisi olarak yaşayan nice alimler, bilgileri sayesinde değişik vazifeler için aranan insanlar olmuşlardır. Ama bunlardan kimileri de vardır ki, bağımsızlıklarına düşkün olduklarından ve diledikleri gibi okumayı istediklerinden ötürü, devletten bu tür görevleri reddetmişlerdir.

İşte onlardan birisinin hikayesini Çelebi'den dinleyelim:

“Bu vazife, yâni müeddibin vazifesi son derece, câzibti: Bununla meşgul olanları yüksek mevkilere çıkarır ve onları azamet kisvesine büründürürdü. Buna rağmen ulemâdan bir kısmı, bu vazifeyi almaktan imtina etmişlerdir.

İbn'ül-Anbârî'nin rivayetine göre: Süleyman b. 'Ali, Ehvâz'da iken, el-Halîl b. Ahmed'e, çocuğunun müeddibliğini kabul etmesi için bir teklifte bulunmuştu.

el-Halîl, kurumuş bir ekmek parçası çıkararak, Süleyman'ın el-çisine şöyle demiştir:

- Buyur, şunu ye. Yanımdakilerin hepsi bu kadardır. Bunu bulduğum müddetçe, benim, Süleyman'a ihtiyacım yoktur.

Elçi:

- Eee! Der, ben ona ne cevap götüreyim?

Bunun üzerine el-Halîl, irticalen şu şiiri söyler:

“Söyle Süleyman'a: Varlıklı değilim amma, onun ianesine de
ihtiyâcım yok.

O'na, fakirliğin gönülde olup malda olmadığını; asıl zenginliğin
gönülde bulunup, malda bulunmadığını haber ver.”⁶

Bunun bir benzerini de Abdullah b. İdrîs yapmış ve bütün gayretlerine rağmen, Me'mûn'a özel surette ders vermeyi kabul etmemiştir. O, Hârûnu'r-Reşîd'in Me'mûn'a, hadîs rivayet etmesi için vâki ricasına:

‘Eğer diğer talebelerle birlikte gelirse, ancak o zaman rivayet edebilirim’ cevâbını vermiştir.⁷

Bilindiği gibi hilafet saltanata dönüşünce ilmin izzetini koruyan alimler saraylarda yaşayan ve İslami ilkelere pek uymayan idarecilerden uzaklaşmışlardır. Maalesef o idareciler de, kendilerine ilmi

6 *Tabakâtül-Üdebâ*, s. 57-58; Nakleden: Ahmet Çelebi, *İslam'da Eğitim Öğretim Tarihi*, s. 53.

7 Ibn Cama'a, s. 211 (dipnotta); Nakleden: Ahmet Çelebi, *İslam'da Eğitim Öğretim Tarihi*, s. 53.

menfaat elde etmek için öğrenmiş adamlardan alimler bulmakta pek de zorlanmamışlardır.

Bu yüzden, birçok ayet ve hadisleri de kendilerine delil olarak alan gerçek ulema, idarecilerle beraber olmaktan kaçınmışlardır. Onlara yakın olmayı, Allah Teâlâ'ya uzaklık bilmişlerdir.

Ebu Hanife'nin, zalim ve zorba sarayın meşruiyetine delil olmamak için kendisine teklif edilen zamanın adalet bakanlığı görevini reddedişi, hatta bu yüzden işkence görüşü meşhurdur.

Biz, hangi durum ve şartlarda idarecilerle beraber olunur ve onlara destek verilir, hangi durum ve şartlarda da onlardan uzak olunur ve nasihat edilerek eleştirilir konusunu ve bunun acı tatlı birçok örneklerini, "İlim Ve İktidar" kitabımızda çok geniş olarak anlatmıştık. Tekrar etmeyerek oraya bakmayı tavsiye ederiz.

Evet, nice sultanların saltanatının yerinde yeller eserken ve yâdları zihinlerden silinmişken, gerçek alimlerin gönül tahtlarımızda saltanatları izzet ve şerefle devam etmektedir. Bundan dolayı erbab-ı ilim ne kadar iftihar etseler azdır.

İNSANIMIZIN KIYMETİNİ BİLMEK

Kıymetimizi Bilelim

Kadir çavuş (kızdırıcı) hocam, “hepsi ahirete gittiler, bir tek ben kaldım” diyerek anlattığı güzel bir arkadaş gurubundan bahseder. Hepsi de kendisi gibi ehl-i dil imiş. İçlerinden bir varmış ki, mecliste hiç gybet ettirmezmiş.

Birisi gaflete gelipte bir cahillik ederek birinin etini yerse, yani mecliste olmayan birini, işittiğinde hoşuna gitmeyecek sözlerle gybet ederse, “aha ben öldüm!” der, olduğu yere düşer yatarmış.

Aman etme, yaman etme, tevbeler olsun diye dakikalarca dil döker, dürterlermişde bir türlü gözlerini açmaz, vücudunu hareket ettirmez, ölü gibi yatarmış. Aman ne güzel bir ders böyle!...

Müslümanlar, fert olarak olduğu gibi, cemaat olarak da, maa-lesef çekinmeden dedikodu gybet yapıyorlar. Bunun sebebi ilim ve edep noksanlığıdır. Artık cehalet mi dersiniz, haset mi, menfat mı dersiniz, gaflet mi dalalet mi dersiniz, nefs-i emmareye uyularak yapılan dedikodular, sonuçta sevgiyi, kardeşliği, birlik ve beraberliği öldürüyor.

Nitekim, birlik içinde baş kaldırsalar kahredecekleri düşman karşısında, böyle pörçük olduklarından kahroluyor, zebun ve zillet içinde yaşıyorlar...

Kim ne derse desin, kurtuluş ilim ve edeptedir. Çünkü tevfik-i ilahi, rahmet-i ilahi, nusret-i ilahi, birlik ve beraberliktedir. Onun yoluda nefsi tezkiye, kalbi tasfiye ile islamı yaşayarak kemale ermektedir. Gelin ey Müslümanlar, ey Müslümanları barındıran cemaatlar; başkalarının ayıplarını, kusurlarını araştırma yerine, kendi kusurlarımızı araştırıp islah ederek adam olalım. Göreceksiniz, kavga kendiliğinden biter!...

Eğer her birimiz, Muhyiddin ibn Arabi'nin hocas ibn Tarif gibi olsak, öyle düşünüp davransak, mesele kökünden halledilir. Olamıyorsak, kendimize kızalım. Kızalım da telafiye çalışalım. Başka çaresi yok bu işin!

İbn Tarif'e, Sebte'li bir adamın kendi aleyhinde konuştuklarını aktarmışlar. Cevaba bakınız siz:

“Beni gören veya dinleyen insanlar, benim hakkımda ya iyi, yada kötü sözler söylerler. Kim benim hakkımda iyi söyler ve beni överse, beni ancak kendi sıfatıyla sıfatlandırmış olur. Beni bu şekilde tarif edenler, benim nazarımda velidirler/Allah dostudurlar.

Benim hakkımda kötü söylüyenler de Allah dostu velilerdir. Çünkü Allah onu, benim kötü halimden haberdar etmiş demektir. Böyle bir kimse Allah'ın nuru ile feraset, keşif ve düşünce sahibi olmuş demektir. Oysa bu nevi şahıslar dahi, bence yine Allah dostu velilerdir.

İşte ey kardeşim, benim gördüğüm ancak ve ancak Allah dostlarıdır.”⁸

8 Prof. Dr. Nihat Keklik, *Muhyiddin İbnu'l-Arabi, Hayatı ve çevresi*, Çığır yay., İstanbul, Th. S. 104. Bkz: *Futuhat-ı Mekkiyye*, 1/645.

İşte olgunluk budur!... işte anlayış ve idrak budur!... işte böyle-sine nefsinin tanımış, tevazu ve mahviyet dolu ulu kişi, nefsinin tezkiye, kalbini tasfiyede başarılı olmuş arif insan, gurur, kibir, enaniyet, dünya sevgisi, şöhret duygusu, makam, mansıb, baş olma hırsı, şehvet pereslik ve benzeri düşük duygulardan, kötü huylardan kurtulmuş Allah dostu velilerin bulunduğu yerde dedikodu, gıybet, nemi-me, tefrika, kin ve buğz, düşmanlık barınmaz. Rahmet-i ilahi oraya yağmur gibi yağar. Kalpler nur ve feyz ile dolar. İnsanlar Allah (c.c.) için sever sevilir de kardeş olur, kardeşliğin kıymetini bilirler.

Allah (c.c.), bu insanların yar ve yardımcısıdır. Hiçbir düşman onları yenemez. Sayıları az bile olsa, ne kıymeti var; Allah'ın ordusunun sayılarını kimse bilemez. Biri bile dünyaya bedeldir. Cebrail inse ve bir "sayha" vursa, hepsinin işi bitiktir. Nice az toplulukların, çok topluluklara Allah'ın izniyle galip geldiğini Kur'an söylüyor, tarihler de yazıyor...

Gelin insan kıymetini bilelim, ehl-i insaf olalım...

İlim Edebsiz Olmaz

İlim insanı karanlıklardan aydınlığa çıkarır, amenna.

İlim bir kılavuzdur, yol gösterir insana, bilmediği yollarda şaşkınlıktan kurtararak içini rahatlatır insanın, amenna. Huzur verir insana, amenna.

Nerde ne yapacağını bilmenin vermiş olduğu güvenin tadına doyum olmaz elbette. O yüzden ilim gibisi var mıdır? Onu Allah da övüyor, Resulullah (sav) da.

Ama dostlar, bir hakikat da vardır ki, ağyar olmasa da biz ilimsizlikten, bilgisizlikten daha çok bugünlerde bilgiyi amele dönüştürememekten, nefsimizi terbiye edememekten, Kur'an ve sünnette işlenen İslami kişiliği kazanamamaktan perişanız biraz da.

Birisi kalkar da “bu da cehaletten” derse, ona da amenna. Fakat bilgiyi amel ve terbiyeye dönüştürememenin bizi perişan etmesine artık oturup seyirci kalamayız.

Hem “Müslümanlar parça parça olmuşlar, her parça kendisiyle meşgul, bir başkasını Müslüman kabul etmemekte veya en azından ilgilenmemektedir.

Meşreplere, mezheplere, mesleklere ayrılmışız. Grup grup, parti parti, hizip hizip, cemaat cemaat olmuşuz” diye şikayet ediyoruz, hem de kendimiz bundan asla vazgeçmiyoruz.

Oldu mu ya?

Tamam, artık kendimizi cezalandırarak bundan dahi şikayet etmeyelim. Şikayet edip te kendimiz bile aynı şeyi yaptıktan sonra, artık onu da terk edelim ki, gerekeni başka bir şekilde yapabilelim.

Nedir o şekil?

Kabul edilir veya edilmez, teklifim şu; “ya ‘bunda da vardır bir hayır diyerek’ o hayrı bulmaya veya görmeye gayret edelim, veya ‘tamam, nasıl olmuşsa olmuş, sonuçta parça parça olmuşuz.

Artık ortada böyle bir gerçek var. Hiç olmazsa bunu kabul edelim de hiç olmazsa bundan sonra düşman dururken bari birbirimizi yok etmek için kendi kendimizle savaşmayalım.

Hiç olmazsa akıllı olalım da enerjimizi kendimizde bitirmeyelim, yok yere kavga etmeyelim” diyelim.

Evet, bu da bir eksikliktir, bu bir zarardır, ama bari bundan sonrasını düşünerek daha fazla zarar etmeyelim. Tamam, bu yara acı veriyor, ama neylersin, hiç olmazsa daha fazla derinleştirerek kanatmayalım. Hiç olmazsa mevcuttan daha geriye gitmeyelim Allah aşkına.

“Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir.”

Buna inanmayan mümin olamaz.

“İnsanlar mümin olmadıkça cennete giremez. Birbirini sevmedikçe de mümin olamazlar.”

Onlara bunu öğreten Peygamberimiz (sav) birbirimizi sevebilmemiz için selamı aramızda yaymamızı emir buyurmuşlar.

Dargınlığı, küs kalmayı yasaklamış, sevgiyi yerleştirmek için onca fiilî vazifeler vererek tavsiyelerde bulunmuşlardır.

İyi de, “Allah ve Resülü şöyle buyurdu” demek maalesef yetmiyor. Onlar bir işi, “buyruk yerine gelsin” diye emrederler. Bunu iyi düşünüp değerlendirmemiz gerekir. İtaat etmediğimiz bir Allah’a ve Resulüne iman etmenin ne faydası vardır aslında? Biliyorum, birileri nasihat etti diye kimse kendi cemaatinden vazgeçmeyecek.

Tamam, vazgeçmesin, tamam, çok sevsin onları, tamam, çok çalışsın onlar için, tamam çok fedakarlıkta bulunsun, ama ne olur, hiç olmazsa başka Müslümanlara karşı da kalbinde kin ve düşmanlık beslemesin, hasetlik içini, kıskançlık amelini yiyip bitirmesin. Artık bu kadarını olsun istemek herkesin hakkıdır birbirinden değil mi?

Kaldı ki bunu icbar eden sebepler de vardır.

Ne gibi mi?

Yazı uzadı, geleceğe bırakalım.

Asıl Olan Amaçtır

Biz bir önceki yazıya devam edeceğiz. Ama araya zorunlu olarak güncel bir yazı girince, haliyle son sözlerimizi kısaca bir hatırlamak faydalı olacaktır.

Ne demiştik?

“Birileri nasihat etti diye kimse kendi cemaatinden vazgeçmeyecek.

Tamam, vazgeçmesin, tamam, çok sevsin onları, tamam, çok çalışsın onlar için, tamam çok fedakarlıkta bulunsun, ama ne olur, hiç olmazsa başka Müslümanlara karşı da kalbinde kin ve düşmanlık beslemesin, hasetlik içini, kıskançlık amelini yiyip bitirmesin.”

Biz insanların kendi aralarında küçük gruplar oluşturmasını veya büyük cemaatler meydana getirerek planlı programlı hizmet etmelerini gayet tabii ve fitri buluruz. Bundan korkmamayı da hep tavsiye eder, grup ve cemaatlere saygı duyulmasını isteriz. Yanlış olan haksız rekabettir, hasettir, yok yere aleyhte çalışmalardır, birbirini anlamadan dinlemeden kin gütmek ve düşmanlık etmektir, ümmeti yok yere parçalamaktır.

Şunu niye düşünemiyoruz?

Herkes kendi hocasını, kendi müşidini kendi üstadını çok seviyor. Sevsin, zararı yok, hatta faydası var, çok çok sevsin, buna bağlı olarak da çok çok istifade etsin, ama hiç olmazsa şunu da düşünsün, “iyi de bu hocasını, bu müşidini niye böyle bu kadar çok seviyor?”

Bunun cevabı çok açık olmalı değil mi? Herhalde bu sevgi onun boyu posu, kara kaşı kara gözü için değildir.

Peki, ya ne içindir bu sevgi, bu saygı ve itaat?

Doğru cevap şudur: “Kendisine Allah Teâlâ’yı sevdirdiği ve İslam’ı öğrettiği içindir.” Doğru cevap böyle olmalıdır yani. Asıl amaç Allah’tır, yani asıl olan Allah’a iman, Allah’a sevgi, Allah’a ibadet, Allah’a itaattir. Onun için seviyordur üstadını, müridini, hocasını, liderini, rehberini, önderini...

Peki, şunu hiç düşünmez miyiz ki başkaları da kendi hocalarını, müridlerini Allah için seviyor, Allah’ın dinini öğrettiği için seviyorlar. Öyle ise amaç da fayda da aynıdır. Yani biz “Allah” diyen herkes ile, her cemaat ile amaçta ortağızdır. Bu din ve dünyamız için fayda sağlayacaksa, o faydadana biz de yararlanacağız.

Yani kim sevdirse sevdirsin, maksat Allah’ı sevmek, ona ibadet etmektir. Kulluk etmektir. Bu yerine geldikten sonra buna sebep olan insanın bizden başka, bizden farklı oluşunun ne zararı var bize? Ne olumsuz etkisi olabilir üstümüzde?

Olmaz öyle bir şey!

Olmamalı öyle bir şey!

O yüzden sevgili kardeşlerim, Allah için çalışan, Resulullah için çalışan, İslam’ın bilinmesi, yaşanması ve yayılması için çalışan herkes, aslında bizim hocamızın ve cemaatimizin yaptığını yapmaktadır. Yani bir yerde onlar da bizim gibi ve bizim için çalışmaktadır. Öyleyse bir nevi onlar da bizimdir, bizizdir. Yani bir çeşit bizim cemaattir, bizim guruptur.

Onların bazı eksikliği gediği varsa hiç şüphe yok ki bizim de bir çok eksiklerimiz gediğimiz vardır. Onların hataları, kusurları varsa hiç şüphesiz ki bizim de hatalarımız ve kusurlarımız vardır. Doğru olan birbirimize selam vermememiz değil, birbirimizle şefkat ve merhamet göstererek hata ve kusurlarımızın üstünü örtmektir. Güç

ve kuvvet birliği yapmamızdır. Allah Teâlâ'nın bunu sevdiğini, bunu yaptığını ve bizden de bunu istediğini bilmiyor muyuz?

Hadi diyelim ki içimizdeki Allah'a iman ve sevgi bilinci, ahiret muhasebesi nefsimizi terbiye ederek eğitmeye yetmedi ve bunu yapamadık. Bari akıllı ve mantıklı olalım da güç ve kuvvetimizi birbirimizi yok etmekte kullanmayalım, çünkü ortada bu kadar İslam düşmanı varken bunu yapmak akıl karı değildir.

Dinlenir ya da dinlenmez, kendimize ve birbirimize şu soruyu sormak ve cevabını almak zorundayız: "Allah nasıl bir Müslüman istiyor?"

Önemli olan budur. Önemli olan dini öğrenmek, yaşamak ve yaşatmak için çabalamaktır. Bunu kim yapıyorsa güzel bir Müslümandır. Allah ondan razı olsun.

İnsan güzel bir Müslüman olsun da varsın bizim mahalleden, bizim sınıftan, bizim takımdan, bizim mezhep ve meşrepten, bizim partiden olmasın, ne çıkar.

Hem bundan tabii ne olabilir ki? Gayet normaldir. Çünkü bizim sınıf, mahalle, meşrep bu kadar adamı alamaz ki?

Bu kadar insanı bir hoca okutamaz ki?

İnsanı Korumak

Bir insan güzel birisi ise, babamızın oğlu da olsa, ya da yedi kat yabancımız da olsa aynı güzel insandır, değişen ne?

Biz Müslümanlar ırkçı değiliz, insanları babasına, soyuna sopena, mezhebine, meşrebine, partisine, hizbine, bölüğüne, tarafına göre

değerlendirmeyiz, takvasına göre değerlendiririz. Asabiyet duygusu adalete engel olarak zulme dönüşmemeli.

Müslüman isek, Allah'ın koyduğu ölçü budur. Çünkü Allah Celle Celaluhu **“Allah katında en saygı değer ve üstün olanınız, en takvalı olanınızdır.”** (Hucurat, 13) buyuruyor. Gerisi hikayedir, bizi ilgilendirmez.

Şunu çok rahat ve içten gelerek samimiyetle söyleyebilmemiz lazımdır: Her kim İslam dininin inanç, ibadet, hukuk ve ahlak esaslarına iman ve riayet ederse, yani bunları öğrenir ve ihlasla yaşamaya gayret ederse, ha babamızın oğlu olmuş olsun, ha dünyanın en uzak yerinde yaşayan bir Müslüman bulunmuş olsun, hiç fark etmez, o bizim kardeşimizdir. Biz onu sever ve sayarız. Bizim katımızda o bizimle eşittir; çünkü biz onu temelde Allah için severiz. Bu bir iman borcudur.

Eğer bir insan, İslam'ı bilmiyor ve yaşamıyorsa, dahası İslam düşmanları ile işbirliği yaparak bizim dinimiz aleyhinde çalışıyorsa, ha babamızın oğlu olsun, ha dünyanın en uzağındaki bir insan olsun, temelde fark etmez, biz onu asla sevmeyiz, sevemeyiz. Barış içinde yaşamak mümkünde ne âlâ, değilse ve gerekirse savaşırız.

Dikkat ederseniz “temelde, yani aslında fark etmez,” dedik. Yoksa teferruatta, ayrıntıda, azlık ya da çokluk gibi bu sevginin derecesinde, gayet tabî ve fitrî olarak farklılık olur. Bu da çok normaldir. Bir eksiklik ve ayıp değil, belki de istenen güzel bir davranıştır. Ne de olsa birisi yakın ve akraba bir Müslüman kardeşdir. Diğeri ise akraba olmayan uzakta bir Müslüman kardeşdir. Ama bu kadarcığına dinimiz de izin verir, aklımız ve duygularınız da müsamaha gösterir.

Daha açıkçası, bir insan Müslüman ise zaten bir hakkı vardır bizde. Akriba ise, bir hak da oradan alır. Eğer bu kişi bir de komşu ise, hakkı üçe çıkar.

Öyleyse unutmayalım; söz ve davranışlarında bizim gördüğümüz kadarıyla dış görünüşü şeriata aykırı olmadıkça her Müslüman'ı sevmek, boynumuzun borcudur.

Onun özel hayatında, mesela yemesinde, içmesinde, gezmesinde tozmasında, sosyal ilişkilerinde bazı kusurlarının olması, bizim onu sevmememizi, yadırgamamızı, alakayı bitirmemizi gerektirmez. Dinimiz, ahlak ve terbiyemiz buna izin vermez.

Hele hele de dedikodusunu yapmamızı, alay ederek aşağılamamızı, gizli kusurlarını araştırarak rezil ve kepaze etmemizi dinimiz haram sayarak şiddetle yasaklar. Zaten hakkında yalan söyleyerek iftira atmayı, canına, malına, ırz ve namusuna, şeref ve haysiyetine tecavüz edip saldırmayı söylemeye bile gerek yok. Bırakın bir Müslümanı, bunlar bir kafir için bile asla caiz değildir.

İşte tam da burada biraz durup düşünmemiz gerekiyor. Neden gözümüzde bu kadar kıymetli olması gereken Müslümanları çok rahat ve kolay bir şekilde gözden çıkarabiliyoruz? Neden aleyhlerinde saygısızlık yaparak Allah Teâlâ'nın haram kıldıklarını utanmadan sorumsuzca yapabiliyoruz?

Bu bağlamda bir de “tenkit” ve “eleştiri” kelimelerine haksızlık yaparak onları kötü huylarımıza kurban ediyoruz. Bu bir hile ve istismardır.

Ne demek “tenkit” ve “eleştiri?”

Daha yakından görelim mi?

Eleştiride Ölçü

Bir önceki yazımızda “tenkit” ve “eleştiri” kelimelerine haksızlık yaparak onları kötü huylarımıza kurban ettiğimizi, bunun bir hile ve istismar olduğunu yazmış ve yeniden gündeme getirmek için sormuştuk: Ne demek “tenkit” ve “eleştiri?”

Sözlükler şöyle diyor: “Bir insanı, bir eseri, bir konuyu doğru ve yanlış yanlarını bulup göstermek amacıyla inceleme işidir.”

Dikkat edilirse sadece doğru veya yanlış yanlarını bulmak değil, her iki yanlarını beraber bulmaktır. Üstelik bir de bunun sebeplerini serdetmek ve varsa kanıtlarını bulup göstermektir. Bunlar yok ise, “tenkit” ve “eleştiri” ile suizan ve iftiranın farkı nedir?

Bu yüzden iş olsun diye başkalarını beğenmemek ve itiraz etmek, veya kin ve nefretimizi göstermek maksadıyla delilsiz mesnetsiz, veya ipe sapa gelmez vehim ve bahaneler ile bir insanı kötülemek, tenkit ve eleştiri değildir.

Aksine bu, çok kötü bir huy, ferdi ve ictimâî çok tehlikeli ve zararlı bir hastalıktır. Çünkü bu kendini beğenmişlik ve kibir alameti olan çirkin tavır ve davranışlar, sosyal ilişkilere çok büyük zararlar verir, birlikte çalışmalara büyük engeller oluştururlar. Bunlardan fert ve cemiyet olarak mutlaka kaçınmamız lazımdır.

Tekrar ediyorum kusur aramak hoş şey değildir. Hatta ayıptır, günahdır. Tek taraflı tenkit hoş şey değildir. Olur olmaz şeylere itiraz etmek, yapılanları beğenmemek, daha iyisini söylemeden fikirleri reddetmek, her söze “hayır” diye başlamak da hiç hoş değildir. İtiraz yalnızlık getirir, dostları kırar, sosyal ilişkileri bozar. Tefrika sebebi-dir. Müslümanlar için birlik beraberlik öğüdü veren ve tefrikadan sakındıran Yüce Allah da razı olmaz bunlardan.

Hele bazı hulku dar, kalbi katı, cahil ve hasta tipler vardır ki, kendisi hiçbir şey yapmaz, ama oturur iş yapan herkesi bir bahane uydurarak kötüler.

Tutar bu yaptığına da utanmadan sıkılmadan “tenkit” ve “eleştiri” der.

Ne alakası varsa?

Böylesi tipler inkar edemedikleri yapılanları ise boş detay, yersiz ayrıntı, işe yaramaz teferruatlar görür, gösterirler. Kendilerinin hiçbir eseri yokken, az da olsa ortaya bir iş koyan, geride bir eser bırakanları çekiştirirler.

Bunların en büyük özelliği toptancılıktır. Sabırla zafere yürümenin adı olan “tedriciliğe”, yani aşamalı harekete inanmazlar. Daha doğrusu dayanamazlar. Bu yüzden dayanan ve direnen başarılı uzun soluklu başkalarına da tahammül edemezler.

Oysa Allah bu kainatı böyle altı aşamalı bir devirde yaratmıştır. Her mevsim üç aydır. Bir kabak bile bir anda olmaz. Üzümler bile sabırla önce koruk olur ekşidir, sonra olgunlaşır üzüm olur, tatlılaşır. Bir çocuk bir yılda ayağa zor kalkar. Bir mektep yıllarca sürer. Bir devrim bir günde olmaz.

Bardağı taşıran son damla, kendinden önce damlayan binlerce benzerinin üstüne konarak taşıрма zaferine erdirmişdir. Bir iftihar ve övünme varsa herkesindir.

Evet, hiçbir zaman her şey bir anda olmaz. Allah Teâlâ'nın muradı böyledir ve kainata kanununu böyle koymuştur. “Her şeyi bir anda istemek, hiçbir şey istememektir.”

Bunu devlet ve medeniyet inşası boyutunda bir düşünelim mi?

Devlet ve Medeniyet İnşasında

“Hiçbir zaman her şey bir anda olmaz. Her şeyi bir anda istemek, hiçbir şey istememektir” demiş ve bu kaideyi “bir devlet ve medeniyet inşası boyutunda düşünmeye” davet etmiştik.

Evet, öyle ictimai işler vardır ki, onu başarmak ancak bir grubun, bir cemaatin veya bir topluluğun kârıdır. Bir tek ferdin yapabileceği iş değildir bazı işler. Ama aynı o işe toplumda herkes veya çoğunluk katılırsa bir ferdin, bir kişinin azıcık katkısıyla çok büyük işler başarılr. Bu da cemaatin bereketidir.

Mesela bir şehirde bir ev inşası düşünün, herkes bir tuğla taşısa bu inşaat bir günde biter. Ama bir iki kişi çalışsa, belki de bir senede bitmez. Şimdi bir insanın yerinde bir tuğla taşımasını “bu da iş mi canım?” diyerek tenkit etmek, abes değil midir?

Tıpkı bunun gibi, yeniden bir İslam toplumu için bir devlet ve medeniyet inşa etme işinde her Müslüman bir tuğla taşısa, işler ne kadar kolaylaşır ve erken netice alınır kim bilir. Fakat bütün bu işler az sayıda insan veya cemaatlere kalırsa, iş o nispette zor ve geç biter.

Mesele bu kadar basittir.

Peki, öyleyse bir tuğla getireni aşağılamak ne demektir, bunu izaha gerek var mı?

Bu iş neye benzer bilir misiniz?

Tebük seferine hazırlanırken Sevgili Peygamberimiz (sav) Müslümanları yardıma davet etti. El işinde çalışarak günde iki avuç hurma kazanan kimi fakir Müslümanlar, bir avuç hurmayı aileleri için evlerine götürürken, diğer avuçlarındakini de ordu için harcasın diye Peygamber Efendimize (sav) getirdiler.

Kendileri İslam için kılını kıpırdatmayan kimi münafıklar, bu ellerinden geleni yapmaya çalışan fakir sahabeleri dillerine dolayarak “sanki Allah’ın bunlara ihtiyacı var. Şunlara bakınız, gösteriş yapıyorlar” diye kınıyorlardı. Tabi bu arada çok getirenleri de aynı sebeplere başka ilaveler yaparak yine kınıyorlardı. Bu imansızlığın ve kıskançlığın tezahüründen başka bir şey değildi elbette.

Peki, az da olsa İslam ve Müslümanlar menfaatine iyi şeyler yapmaya çalışanları dillerine dolayarak tenkit edenler, acaba bu halleriyle kimlere benzemektedirler, bunu bir düşünmezler mi?

Acaba bu dile dolama, alaya alma ve aşağılama işini yaptıran sebep, o malum insanlara o işleri yaptıran iman zayıflığı ve kıskançlık hastalığı olamaz mı?

Müslümanlar bayram ediyorken bizim o sevince katılamamamız, normal değildir. Acaba biz yanılmış olamaz mıyız?

Bir daha düşünmekten ne zarar gelir?

Her İyilik Değerlidir

Yeniden İslam’ın devlet ve medeniyetinin inşası için az ya da çok çalıştığımız ve az ya da çok sevindirici olaylar yaşadığımız şu günlerde, az ya da çok, yapılan her iyilik, her faaliyet pek değerlidir.

Bu yüzden, onu “biz değil başkaları yaptı” diye elimizin tersiyle itme hakkına ve lüksüne sahip değiliz. Bilakis onu yapanlara teşekkür borçluyuz. Çünkü sonuçta bizim faydamıza bir iş yapmıştır.

Kaldı ki o yapılan amelleri değerlendirecek makam da biz değiliz. O Allah Tealaya kalmıştır. Bakarsınız az bir amelden razı olarak kulunu toptan bağışlar. Kim karışabilir ki?

Eskiler iyilik veya kötülük olsun, ameli küçük görmezlerdi. Küçük bir salih amelin Allah Teâlâ'nın rızasına vesile olabileceğini söyler sevinirler, küçük bir günahın ilahi gazaba sebep olabileceğinden çekinirlerdi. Amelin azlık veya çokluğundan çok, kime karşı yapıldığının önemli olduğunu söylerlerdi. Ne güzel bir ilke değil mi?

Bizim kaynaklarımızda bunun örnekleri de çoktur. Mesela bir köpeği suladığından, bir satışta kolaylık gösterdiğinden, bir alime saygılı davrandığından, yarım hurma sadaka verdiğinden, bir insanı doyurduğundan, bir bardak su içirdiğinden, Allah Teâlâ'nın yolunda bir adım atarak ayaklarını tozlandığından, bir saat nöbet beklediğinden... bağışlanan nice insanlar anlatılır hadis-i şeriflerde. Veya bir kediyi hapsedip aklıktan ölmesine sebep olanın cehennemde yarken o kedinin pençesiyle işkence gördüğünü bildiren gibi...

Öyleyse bir iyilik az bile olsa nasıl inkar edilebilir veya hor görülebilir? Atalar ne güzel söylemişler: "Damlaya damlaya göl olur."

"Bir çivi bir nal, bir nal bir at, bir at bir ordu kurtarır."

"Komşu komşunun külüne bile muhtaçtır."

"An beni bir gozunan, varsın o da çürük çıksın."

Bir kişinin iman ve salih ameline vesile olmak, Peygamber Efendimizin (sav) hadisiyle yer ile gök arasındaki her şeye sahip olmaktan daha değerlidir. Bunu küçük görenden daha akılsız ve hikmetsiz kim olabilir?

İşte İslam Dünyasında bahar havası estiren hareketler bir kere daha göstermiştir ki tek tek iyi insanların sayısını çoğaltmak, günün gelince o insanlara devlet bahşetmektir. Dün Mısır'da "İhvan-ı Müslimin"i kuran ve tek tek adam kazanmaya çalışanlar, bugün çoğalarak devleti teslim almaya en yakın ve hak sahibi oldular.

Bu ülkede de tırnakla kuyu kazar gibi çalışarak tek tek adam kazanma gayretiyle dergah açan, özel okul yaptıran, gazete, dergi çıkaran, tv. ve internet yayını yapanlar, böyle böyle İslamlaşma davasında olanlar, sesleri ve işleri en etkili konumlara geldiler. Oysa geçmişte “bu da iş mi canım?” diye ne kadar horlanmışlardı bir kısım adamlarca!

Kendi amelimizi küçük görelim, korkalım ve “eman”a düşelim, ama başkalarının amelini asla...

Selefe Saygı

Ne demiştik?

Yeniden İslam'ın devlet ve medeniyetinin inşası için bu ülkede de tırnakla kuyu kazar gibi çalışarak tek tek adam kazanma gayretiyle dernek, vakıf, dergah açanlar, özel okul yaptıranlar, gazete, dergi çıkaranlar, tv. ve internet yayını yapanlar, hatta -içlerini Allah bilir, biz dışlarına bakarız- siyaset yapanlar, böyle böyle İslamlaşma davasında olanlar, sesleri ve işleri en etkili konumlara geldiler.

Oysa geçmişte “bu da iş mi canım?” diye ne kadar horlanmışlardı bir kısım adamlarca!

Güzel örnekler o kadar çok ki!

İşte yaşadığı Adana ve İstanbul'dan kalkarak tahta bir bavulla tren yolunun geçtiği her kasaba ve şehre giden, üç beş kişi ile de olsa sohbet ederek Anadolu bozkır ve dağlarında, Şam çukurunda, Hicaz vahasında, kuru bedenlere can üfleyen Mahmut Sami Ramazanoğlu (ks)...

İşte sürgün edildiği her yerde insanlara tek tek iman hakikatlerini anlatan ve yazdıran Bediuzzaman Said Nursî (ks)...

İşte ev ev dolaşarak, hatta tren vagonlarında talebelere tek tek Arapça dersler veren Süleyman Hilmi Tunahan (ks)...

İşte Anadolu'da binlerce isimless hoca ve velinin tek tek insanlarla ilgilenerek Kur'an-ı Kerîm, ilmihal okutması, Arapça dersler vermesi...

İşte İmam Hatiplerin yayılması ve başarısı için çalışan İstanbul'da Celal Hocalar, Konya'da Hacı Veyiszade'ler, Kahramanmaraş'ta Sandalzade'ler ve Hacı Kalay'lar...

İşte Sebilü'r Reşat, Sırat'ı Müstakim, Büyük Doğu, Diriliş, Oku, İslam Medeniyeti, Maverâ, Düşünce, Hareket, Sebil, İslam Mecmuası, Ribat, Altınoluk vs. dergiler...

İlim adamları, gönül adamları, bürokratlar, öğretmenler, müftüler, vaizler, ve hocalar... hepsine saygılar, hepsine selamlar,hepsine minnet ve teşekkürler, hepsine dualar.

Mezhepler, meşrepler ve metotlar az çok farklı imiş, önemli değil, buradan kavga çıkmaz biz çıkartmak istemezsek.

Öyleyse günümüzde de cehalet ve taassuptan, haksız rekabet ve yersiz mücadeleden sakınmalıyız. Bundan otuz kırk sene evvelki tartışmaları günümüzde yeniden ısıtarak önümüze koymak isteyenleri ikaz etmeliyiz. Bugün Hayrettin Karaman, Sezai Karakoç, Mustafa İslamoğlu, Ebubekir Sifil, Cüppeli Ahmet Hoca, Fethullah Gülen birbirine rakip değillerdir. Olmamalılar da. Öyle de sunulmamalıdır asla. Bunlardan birisinin talebesi olabiliriz, birisini kendimize hoca, üstat kabul etmiş olabiliriz, gayet normaldir, tabiidir. Ancak yüreğimizi sadece ihvana değil, belki bütün Müslümanlara iyice aç-

malı, sadrımızı geniş tutmalıyız. Bu büyüklerin beğendiğimiz söz ve işlerini alıp, varsa beğenmediğimiz yönlerini de saygı ile eleştirmeli, işi asla kişiliğe dökmemeliyiz.

Siyasi hareketlerde de kişilerden önce idealleri öne çıkarmalı, ümmetin maslahat ve menfaatini kişisel çıkar veya ikballerimizin önünde tutmalıyız. Böyle olmayanları nezaketle uyarmalı, sabırla hakkı tavsiye etmeliyiz.

Müslümanlar az çok çalışıp iyi kötü, az çok bir iş yaptılar çok şükür. Ülke mutlak küfürden kurtuldu hamdolsun. Şimdi kamusal alanlar bile İslam'ı tanımaya başladılar. Bir gün gelecek bütün bütün ona teslim olacaklar inşaallah.

Bu önce meşiet-i ilahiyeye bakar elbette. O da bizim dilememi-ze, istemize bakarak hükmünü tecelli ettirir.

Kanunu böyle.

Zor Zamanlarda İlişkiler

Zor zamanlardan geçiyoruz. Uluslararası bir güç bu mübarek ülkeyi ve İslam coğrafyasını yeniden kendilerine göre ayarlamak ve terbiye etmek istiyor. 1. Dünya Savaşı sonuçlarını yaşatmak istiyorlar bize Batı dünyası yeniden.

Bu yüzden zor bir zamandan geçiyoruz. Bu zorluklar bazen bizi de girdabına alarak çevirip duruyor da başımız bulanıyor, gözümüz kararıyor, içimiz burkuluyor, duygularımız ayağa kalkıyor, tepkilerimiz hep uçlarda dolaşmaya başlıyor.

Zaman zaman ilkelerimizi unuttuğumuz, ya da en katisını, en sertini tercih ettiğimiz oluyor. Aklımız ve mantığımız da bu istika-

mette hareket edince, gönül dünyamız zayıflıyor, geriye itiliyor ve sesi cılız kalınca sözü de dinlenmiyor.

Oysa onu bir dinleyebilsek, bize hep selim olanı, içe sineni, si-neye huzur bahşedeni söyleyecek bize ve yaptığımızdan hiç pişman olmayacağız. Ama biz kalbimizi susturursak, sesini soluğunu kesersek, onu kim duyar, kim dinler?

Böyle zamanlar için inen bir ayet vardır: **“O vakit Allah’tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi...”** (Âl-i İmrân, 159)

Resûlullah (sav) içimizdeki insanı bize tarif ediyor. Bize düşünmek kalıyor sadece, acaba ben şu anda hangisiyim, doğrusu hangisi olmalıyım?

“İnsanlardan öyleleri vardır ki onlar hayra anahtar, şerre kilittir. Öyleleri de vardır ki onlar şerre anahtar, hayra kilittirler. Allâh’ın ellerine hayrın anahtarlarını verdiği kimselere ne mutlu! Allâh’ın şerrin anahtarlarını ellerine verdiği kimselere de yazıklar olsun!”

İnsan ilahî ölçüleri unutmadan yaşarsa, başarılı ve olabildiğince mutlu yaşar. Giderken de bir “oh” çekerek gider. Onu dost sever, düşmanı yerer.

Ne güzel! Buna razı olmalıyız değil mi? Bir insanı herkesin sevmesi münafıklıktır. Yani kimliksizlik ve kişiliksizliktir. Hiç hoş değil. Acı olan dostun sevmez oluşu, düşmanın takdir edişidir. Düşman işi bitene kadar sever görünür, ama aslında hiç sevmez. Aşağılar için için. Ya da kendi kendilerine baş başa kaldıklarında kendi içlerinde alay ederler. İş bittiği gün de atarlar çöp sepetine...

O yüzden biz daima kalbimizin sesini dinlemeli, vicdanımızı ko-
nuşturmalı, iyi insanlara danışarak iş yapmalıyız. Dost kim, düşman
kim, bunu tespitte günübürlük çıkarlara değil, asırlık menfaatlere bak-
malıyız. Bunun da kestirmesi ilahi ölçülere uymaktır. Yani Kur'anı
Kerim ve sünnet-i seniyyeye. Ve tarihî tecrübe ve bilgi birikimine.

Bir de tembel, umursamaz, laubali olmamalı, gerekeni gereken
saatte, hiç ertelemeyen yapmalıyız. Her zamanın kendine göre bir işi
ve ancak buna yetecek bir zamanı vardır. O ertelenirse, iki ayak bir
pabuca girmek gibi bir vaziyet ortaya çıkar ki mümkün değildir ve
zarar kesindir.

Size güzel bir örnek anlatarak hem sevindireyim, hem de din-
lendireyim isterseniz. Sultan Abdülhâmid'in ona pek bağlısı olma-
yan mâbeyn katiplerinden birisi hatıralarında şöyle anlatır:

- Bir akşamdı, mâbeynde nöbetçi olarak ben kalmıştım. Gelen,
mektup, telgraf, rapor ve tezkerelerin listesini tertipleyip huzura çık-
mak üzere iken bir telgraf geldi.

İstanbul'da Lâleli Postahânesi memurlarından birinin Yıldıza
çektığı bir telgrafta, karısının o gece doğum yapacağı, doğumun çok
zor olacağına dair doktorlar tarafından dikkat işareti verildiği, elinde
hiçbir vasıta bulunmadığı ve merhamet-i şahâneye sığındığını bildi-
riyordu. Bu mektuba kıymet vermedim ve listeye almadım.

Huzurda, padişah âdeti üzere herşeyi ayrı ayrı gözden geçirdik-
ten sonra ilave etti:

- Başka bir şey var mı?

Telgrafı söyledim. Arza değmeyeceğini düşünerek listeye alma-
dığımı söyledim. Emir verdi:

- Hemen getiriniz.

Getirdim.

Dikkatle okudu. Ve derhal mütehasıs bir tabip ve yavere, doğru Lâleli'ye giderek doğumu kontrol altına almalarını, benim de kendilerine refâkat etmemi ferman etti.

Gittik ve işimizi bitirip sabaha karşı döndük. Bir de ne görelim: Hünkâr, bahçe üzerindeki odasında, ışıklar açık, cama vurarak bizi çağırıyor mu?

Sabaha kadar uyumayıp bizi beklediğini anladık. Neticeyi sordu. Doğumun zor olduğunu, fakat müdâhale ile kadının kurtulduğunu, çocuğa “Abdülhamîd” isminin verildiğini, ihsân-ı şâhânenin de âile reisine teslim edildiğini, adamın ağlayarak ömür ve devletlerine dua ettiğini anlattım.

Bizi ayakta dinledi. Sadece rahatladığını gösteren bir “oh” çekti. Ve paravanın arkasına geçerek sabah namazına durdu.¹⁰

Evet, zor zamanlarda yaşıyoruz. Milletimize hizmet edenleri iyi bilmeli, sevmeli ve desteklemeliyiz. Birlik ve beraberliğe zarar verecek işlerden kaçınmalıyız. Milletimize bir çıkış yolu ararken, her zaman bizim gibi düşünmeyen kardeşlerimize karşı yumuşak ve hoşgörülü olmalı, iyi bir kulak olarak karşı düşünceleri sabırla dinleyerek evvela bir rahatlatmalıyız. Bu bile başlı başına bir deva olabilir çok yaramıza.

Karşımızdakinin yerine koymalıyız kendimizi yer yer, bol bol empati yapmalıyız. Onu perişan eden durumunu, konumunu anlamaya çalışmalıyız. Yanlışından kurtarmaya gayret etmeliyiz. Bunun için bize güvenmeli en azından. Bu yüzden kimseyi evvel emirde azarlamamalı, hatasını yüzüne vurmamalı, kendini ifadesine izin

10 Sâdık Dâna, Altınoluk Sohbetleri-2, Erkam Yay.

vermeli, rahatladıktan sonra ona samimiyetle bildiğimiz doğruları bir doktor üslubu ile sunarak şifa vermeye çalışmalıyız.

Katılık baştan kaybettirir. Oysa bizim kimseyi kaybetme lüksümüz yok. Herkes de kendimiz kadar ana kuzusudur ve çok kıymetlidir. Özellikle de kargaşa ve karmaşanın yoğun yaşandığı böylesi zor zamanlarda.

Dua edelim ki Cenâb-ı Hak her ânımızı, her nefesimizi, her sözümüzü, her işimizi hayırlara anahtar eylesin ve bu gönül kıvamıyla elimiz ve dilimizle, sözümüz ve yazımızla insanlara iyilikler ve güzellikler sunabilmeyi lütfeyesin.

İnsan Sorunu

İnsan temiz bir fitratta yaratılmıştır. Fıtrat, yani yaratılış, belli yeteneklere ve yatkınlığa sahip olma, insanın, yaratılışındaki özü ifade eder.

“Her doğan çocuk fıtrat üzere doğar.” diyen Rasûlullah (sav), ırkı, soyu, cinsiyeti ne olursa olsun, her insanın bu mükemmel yaratılışla, Allah’a inanma potansiyeliyle dünyaya geldiğini anlatmaktadır. “İmtihan” meselesinin bir yanı bu.

Diğer yanı ise sosyal çevre gerçeğidir. İnsanın ana babası, evi ve akrabası, sokağı, şehri, okulu, devleti gibi sosyal çevresi çepeçevre kuşatır ve etkiler onu. Özellikle tabiatının, karakterinin, oluştuğu yıllarda içinde bulunduğu devlet ve toplumun değer yargılarından, davranış biçimlerinden insan kolay kolay kendini kurtaramaz. İnsanın çabası dengeyi bulmak, orta yolda olmak, aşırı uçların tehlikesinden ortada olmanın selametine ermektir.

Böylece anlıyoruz ki bu “etkilenme” özelliği ile de olumsuzluğu alamet değildir. Ancak peygamberlerin, alimlerin, eğitimcilerin vermek istedikleri ile toplumda genel geçer değerler çoğunlukla birbirlerine aykırı iseler, orada davetçilerin, eğitimcilerin, toplum bilimcilerin, mürşit ve mürebbilerin işi gerçekten zor demektir.

İnsan etkiye açık bir varlıktır. Hatta insanın bulunduğu ortamdan etkilenme oranı, ortamına uyma oranı, şaşırtacak kadar oldukça yüksektir. Hani bir hadis vardır, “Her doğan mutlaka İslam fitratı üzere doğar. Sonra ana babası onu yahûdi, hristiyan ve mecûsî yapar.” (Buhârî, Cenaiz 80, 93, Tefsir (Rûm), 2; Müslim, Kader, 22-25)

Bugün İslam’a davet konusunda da aynı şeyler geçerlidir. Eğer toplumun değerleri ile İslam’ın değerleri arasında açık farklılıklar varsa, orada davetçilerin, vaizlerin, hocaların işi gerçekten zor demektir.

Mesele dünya sevgisi, mal, makam, servet ve şöhret hırsının tehlikelerinde bahseden bir davetçinin işi, bütün amacını zengin olmaya ve cemiyet içinde bir itibar kapmaya ayarlamış insanlar karşısında çok zordur.

Zinanın çirkinliği açıktır. Fakat fuhşun alabildiğine yaygın olduğu bir ortamda insanları ondan ve ona giden yollardan kurtarmak çok güçleşecektir.

Eğer toplum, kendi dini, tarihi ve kültürel temellerinden ve değerlerinden kopmuş da daha güçlü, daha gelişmiş ve kalkınmış, daha müreffeh gördüğü bir devlet, toplum ve medeniyeti taklide yeltenmişse, orda dini ve milli birlik ve beraberlikten, bunu sağlayan örf ve adetlerden, tarihten getirdiğimiz anane ve değerlerden bahsetmek ve benimsetmek, bir hayli zor olacaktır. Çünkü mağluplar galipleri, zayıflar kuvvetlileri taklit ederler. Taklit etme güdüsü, tabiatının ta

derinliklerinde bulunan etkin bir güdüdür. İlle de kötü diyemeyiz. Önemli olan kullanıldığı alandır. Çünkü birçok iyi alışkanlıklar da taklit ile başlayıp tahkike dönüşebilir.

Rehber insanlar, örnek şahsiyetler bunun için gerekli değil mi?

Bu gerçeğe bağlı olarak bir durum daha var dikkate almamız gereken. O da davranışlarımızı değerlendirirken ilk akla geleni iyi değerlendirmektir.

İlk Akla Gelen

Allah insanı fitraten çok temiz, çok saf yaratmıştır. Bu yüzden insanın ilk hatırına gelen, ilk aklına düşen düşünceler çok temiz, çok güzel, çok iyi ve faydalıdır.

Evluyaullah; “ilk hatıra gelen hatandır,” demişlerdir. Hakikaten kendi tecrübemizle de görüyoruz ki, ilk akla gelen düşünceler daima temiz, daima hayırlı ve faydalı düşüncelerdir. İnsan onu Allah’tan bilip, meleklerin ilhamı bilip yaparsa, hayra ve huzura kavuşacaktır. Allah’ı hoşnut kılacak, melekleri sevindirecek, kendine iyilik etmiş olacaktır.

Eğer ilk akla gelen üzerinde durur da iyiliği ertelersek, bu sefer ondan vazgeçirmek üzere nefsin ve şeytanın çok yoğun propoganda ve vesvesesine maruz kalacağımızda, tecrübe edilen bir gerçektir. Demek ikinci olarak hatıra gelen, nefis ve şeytandır. Orada, Allah’ın hoşnutluğu yok, meleklerin sevgisi yok, orada maalesef nefs-i emarenin sevinmesi, şeytanın sevindirilmesi var.

Diyelim çok fakir bir insanla karşılaştık. İçimizden gelen ilk ses, ona yardımcı olmaktır. Bu bir cömertliktir, civan mertliktir, sevgi ve merhamettir. O ilk ses Allah’tandır kuşkusuz. Allah seni seyrediyor ve sözünü dinlemeni istiyor. Tam bu sırada nefis ve şeytan devre-

ye giriyor ve senin de ihtiyaclarını hatırlatıyor. Geleceğin belirsizliğinden biriktirmekle kurtulabileceğini söylüyor. “Borçlusun” diyor. “Borcun varken olur mu?” iyilik meleği kesiliyor karşında hain...

İşte sınav sevgili nefsim, sevgili kardeşim! Cömertlik iyiliktir, cimrilik kötülüktür, kötü ahlaktır. Sen gerisini bunlara kıyas et ve ona göre davran.

Varoluş amacını hatırla, akıbetini hatırla ve safını iyi seç. Sonunda pişman olmayacağın dostluğu ve davranışı seç.

Bırakma içinin temizliğini, fitratının tabiatının temizliğini nefsin ve şeytan bozmasınlar.

Koru kendini kötü çevreden olumsuz etkilerden... unutma, ilk akla gelen, senin için daima hayırlıdır.

Zira Allah'tan bir ilhamdır o. Kıymetini iyi bil.

Mükafat Derdine Düşmeden

İnsan ne kadar değerliyse, insanı dünya ve ahirette mutlu edecek olan İslam'a davet de o kadar kıymetlidir ve yapanlar için dünyada ve ahirette izzet ve şereftir. Bu çabanın dünyada meyvesi devlet ve medeniyettir. Huzur ve refahtır. Barış, emniyet ve asayıştır. Mutluluk ise bunların tamamı iledir. Ahirette ise Allah Teala'nın razı olduğu bir misafiri olmaktır.

Bu mutluluk sadece bizlere mi? Başka insanlara da, hatta canlı cansız evrendeki bütün varlıklara da huzur ve barış verecek, onları kirlenme ve kaostan, fitne fesat ve kargaşadan kurtaracaktır.

Bu kadar mı? Asla!

Mükafatın büyüğü az sonra gelecek olan ahiret hayatındadır. Yakıtı taşlar ve insan gövdeleri olan ateşin azabından kurtulmak, zaten başlı başına büyük bir nimettir, mükafattır. Ama bunun daha ötesinde bir Cennet vardır. O cennetlerde yaşanan Allah Teâlâ'nın rızasındadır. Cemalullahı seyrededir. Asıl o mükafat kalıcı ve çok büyüktür.

Dünya hayatının her çeşit nimetleri, saltanatı, zevkleri ve her türlü lüks ve konforu, o büyük mükafat karşısında önemsiz ve küçük kalır. Genişliği gökler ve yer kadar olan cennetler! Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve hiçbir insanın zihninde canlanamayan çok büyük nimetlerin bulunduğu cennetler.

Nebiler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle doyumsuz sohbetler. "Onlar ne iyi arkadaşlardır" dediklerimizle ebediyyen yan yana yaşamak mutluluğu. Bütün geçici dünya zevklerinin kat kat üstündedir.

Biz bunlara talip olmalıyız. Ama maalesef bizim imanda kemale eremeyişimiz, efdalül iman ve ihsandaki noksanlığımız, bizim saadetimize gölge düşürmektedir. Bu da cahillik edip mükafatı dünyada beklememizdir.

Kurulan İslam devletinde bir paye, bir makam ve iktidar kapıp, dünyada da nimetler içinde yaşamaya tamah etmemiz, şan ve şöhrete haris olmamızdır. Arkadaşlarımızla bu güzellikleri adalete uygun bölüşememizdir.

Adam, "ben bu dava için otuz yıl, kırk yıl çalıştım. Öyleyse ele geçen nimeti yemeye ben herkesten çok müstehakım" diyor. Mesela bir muhtar seçiminde, bir milletvekilliği seçiminde, bir bakan seçiminde ileri atılıyor ve davası adına çalışmalarını öne sürerek ganimet istiyor, parsadan hisse bekliyor.

İyi ama nereye gitti Allah için iş yapmak?

Nereye gitti ihlas ve samimiyet?

Nereye gitti kardeşini tercih ahlakı?

Nereye gitti mükafatı Allah Teâlâ'dan beklemek?

Hayatta başıma gelen en büyük felaketler hep bu yüzdendir. Yan yana çalışan kardeşlerimizin arkamızdan iş çevirdiğine muttali olduğumuzda yaşadığımız hüzdür en büyük felaketimiz. Kardeşlerin, bir kemik için hırlaşan itlere benzemesi ne kadar acıdır!

Ganimet bölüşürken hile olur mu?

Ganimet asıl mükafat olarak düşünülebilir mi?

Ne zavallı, ne pespaye bir düşünce ve davranış biçimidir?

Ama maalesef oluyor. Nedenini de yazmıştık az yukarıda. Öyleyse insanımızı nakıs bırakmadan çalışıp kemale erdirmeliyiz aynen nefsimiz gibi.

KENDİMİZİN KIYMETİNİ BİLMEK

Durum Ortada

Vaziyetimiz bir yandan çok kötüdür. Kendimize karşı yabancılaşmışız. Bir nesil İslam'dan uzak eğitilip yetiştirildi. Fakat bir yandan da çok iyiyiz. Kaynaklarımız ortada. Kalabalığımız da var. Sorun, kemiyete keyfiyet kazandırmadır. Zor ama zevkli bir çaba.

İşin farkındaysak, bundan istesek de kaçamayız.

Düşmanlarımızın çokluğunu bahane edip kendimizi inkar etmek ve emperyalist amaçlı saldırılarına karşı cihaddan kaçmak, ayrı bir gaflet ve İslâm'ı idrakten uzak olmaktır.

Bu konuda çok şeyler söylemenin yeri şimdi burası değildir. Ancak şu gerçek herkesçe bilinir ki kıymet ve ehemmiyet keyfiyettir, kemiyette, yani sayıca çoklukta değildir.

Onun için küfür ehli de “Ekseriyet bizdedir, biz üstünüz” diye asla sevinmesin. Müminler de “nice az toplulukların, Allah'ın izniyle nice çok toplulukları yendiğini”, “Zaferin Allah'ın katında olduğu ve onu dilediğine vereceğini”, evet, bu gerçeği unutmuyarak ye'se düşmesinler, üzülop kahrolmasınlar.

Allah'a tevekkül ile kendilerine düşeni yapmaya gayret etsinler. Tek tek örnek vermeye gerek yok, bütün Peygamberlerin hayatı ve tarihin şهادeti işte gözler önünde olan gerçeklerdir.

Kendimize düşeni yapmak, evet en önemli ilkelerimizden biridir. Bunu demin kendilerinden söz ettiğimiz Afganlılardan çok çarpıcı olarak duymuş ve idraklarına hayran olmuşuk.

Rusların Afganistan'ı işgali üzerine mücahitlerin direnişe geçtiğini haber alınca, ülkemizde ve başka yerlerde insanlar iyi niyetle ve acıyarak şöyle söylemişlerdi: "Direnmekle yanlış yapıyorlar. Çünkü kızılordu çok güçlü, kendileri ise çok zayıflar. Düşman onları ezer geçer. Kökünü kazırlar Afganlıların. Direneceklerine teslim olsalar da ileride, uygun bir zanamda, sayıları çoğalınca ve şartlar kendi yararlarına olunca yeniden savaşsalar, daha iyi olur. Bu faydasız, ahmakça bir direniştir. Bu, temelli yok oluşturmaktır" Evet, bunu bizim bu ülkenin insanları söyledi. Yani kurtuluş savaşını görmüş olanlar veya onların evlatları söyledi. Sanki o savaş, benzer şartlarda yapılmamış gibi.

Her neyse, Afganlıların buna cevabı gerçekten iman, idrak ve cesaretle doluydu. Demişlerdi ki: "Bizim vazifemiz savaşmak, bunda da bir kaybımız yok; ölürsek şehidiz, kalırsak gazi. Zafere gelince, o Allah'ın işidir. Dilerse verir, dilerse vermez. Biz onun işine karışmaz, kendi vazifemizi yaparız..."

Bir zamanlar Cengiz'in ordusunu mağlup ederek Müslümanları büyük bir badireden kurtaran kahraman mücahid Celaleddin Harzemşah da, bir münasebetle şöyle demişti: "Benim vazifem, Allah'ın emrine uyarak cihâd etmektir. Muzaffer veya mağlup etmekse O'nun vazifesidir. Ben, kendi vazifeme bakar, Allah'ın vazifesine karışmam."

İslâm tarihindeki muzafferiyetlerin arkasındaki sır da işte budur: Böyle bir iman, böyle bir teslimiyet... Öyle ise hiç bir mü'min, düşmanın çokluğuna bakarak çalışmaktan, cehd ve gayretten, çaba-

lamaktan, hatta gerektiğinde Allah için savaşmaktan, yani cihattan kaçamaz.

Aslî Vazifemiz

Allah bizden dini güzelce öğrenmemizi, en azından bizim hayatımızla ilgili ilahî hükümleri öğrenmemizi ve onları ihlasla yaşayarak hayatımızda uygulamamızı ister. Öncelikle bunu ister bizden dinimiz.

Bu az bir şey değildir. Hatta bu dinimizin “cihad-ı ekber” dediği çok önemli bir ameliyedir. Bir Müslüman bu kadarla kalsa bile faziletli bir insandır ve hürmete şayandır. Kim bilir bu samimi haliyle kimleri etkileyerek sessiz sedasız bir hitabetle dinini tebliğ edip yacaktır.

Bununla beraber Rabbimiz bize tebliğ etmemizi ve dinimizi insanlara akıllarının mikdarınca anlatmamızı, tanıtmamızı, öğretmemizi de istemiştir. Buna da davet, tebliğ, irşat ve nasihat diyoruz. . İyiliği emretme, kötülükten sakındırmak da bu esaslardandır. Bunlar “hüsrandan kurtulan Müslümanlar” olarak iman, amel, hakkı tavsiye ve sabrı, yani bu uğurda dayanmayı, direnmeyi ve devam etmeyi karşılıklı tavsiyeleşme gibi Kur’an-ı Kerim’in ifade ettiği temel ilke-mizdir.

Bu çabaların nihâi hedefi, İslam’ı bütün dinlere, sistemlere hakim kılmaktır. Yeryüzüne kapitalistler, sosyalistler, faşistler, kısacası kan dökücü ve bozgunculuk çıkarıcı zalim kafirler değil, vasat ümmetin adil ve dengeli dini hakim olsun. Böylece barışı getirsin ve korusun, zulmü ve sömürüyü yeryüzünden kaldırsın. Bu da bizden istemiştir.

Bütün bunlar için çalışmak bir ibadettir ve bizin en büyük vazifemizdir. İyi niyet ve ihlasla önce iman ve amel diyerek kendimizden başlamak, vazifemizi yapmak olarak bizim için yeterli olabilir. Sıradan insanlar bunu yapabilirlerse, birer veli, yani Allah dostu olurlar. Ama daha sonrasını da yapmak, yani sair insanlara da ulaşmak, bunun için en büyük ceht ve çabalara bulaşmak, bu dinin zirvelerinde gezinmektir. Bu mübarek insanlar ümmetin tabii önderleridir ve hep hürmet görmelidirler. Zira onlar kendi çağlarının peygamber temsilcileridir. Yani “Benî İsrailin nebileri” gibidirler.

Kural ve kaidelerine uyarak hareket edip sonuçta başarıya ulaşmak ve güzel bir sonuçlar almak, elbette bizi sevindirir Ama, unutmayalım ki, bu bizim ne vazifemizdir, ne de sorumluluğumuzdur. Yani Allah görevi yapıp yapmadığımızı sorar, ama başarılı olup olmadığını sormaz. Biz dahi Allah’a, bizi niçin başarılı kılıp kılmadığını soramayız.

Evet, tekrar gibi olacak ama, bize düşen vazife, ihlas ile ilahi emri yerine getirmek ve O’nun rızasını kazanmaktır. Başka da bir menfaat beklememektir. Halka minnet etmemektir. Bir menfaat varsa o da ahirette verilecektir. Çok zor zirvelerin adamları yapar bunu, ama herkesten beklememelidir ki, o ahiret sevabını dahi amaçlamadan, sırf Allah için vazife yapmak tam bir İhlastır, ihsandır. Onlar, “ilahî, ente maksûdî ve rızake matlûbî” derler sık sık.

Bununla beraber, dünyada da bir menfaat gelirse, ki elbette gelir, temel kural, onu da şükür ile, hamd ile karşılamak ve Allah adıyla kullanmaktır. Asla övünmemek, kibir ve kendini beğenmişliğe düşmemektir. Halka minnet etmemek, başa kakmamak, iyilikleri dünyada yiyip bitirmemektir.

Allah bize dini yaşamamızı, tebliğ etmemizi ve bütün dinlere, sistemlere hakim kılmamızı istemiştir. Bunun için çalışmak bir ibadettir ve bizin en büyük vazifemizdir. İyi niyet ve ihlasla vazifemizi yapmak bizim için yeterlidir. Başarmak ve güzel bir sonuç almak, elbette bizi sevindirir ama, bu bizim ne vazifemizdir, ne de sorumluluğumuzdur. Yani Allah görevi yapıp yapmadığımızı sorar, ama başarılı olup olmadığımızı sormaz. Biz dahi Allah'a, bizi niçin başarılı kılıp kılmadığını soramayız. Evet, tekrar gibi olacak ama, bize düşen vazife, ihlas ile ilahi emri yerine getirmek ve O'nun rıza-sını kazanmaktır. Başka da bir menfaat beklememektir. Onun menfaati ahirette verilecektir. Ama onu dahi amaçlamadan sırf Allah için vazife yapmak tam bir İhlastir, ihsandır. Bununla beraber, dünyada da bir menfaat gelirse, ki gelir, onu da şükür ile, hamd ile karşılamak ve Allah adıyla kullanmaktır. Temel kural bu.

İş Başa Düşmektedir

Öyle ise, sözü şuraya getirebiliriz: Bugün müslümanlar bir kuşatılmışlık halet-i ruhiyesindedirler. Her alanda daralan bir çamberle haklarının, hürriyetlerinin gasbedildiğini görmektedirler. Ellerini attıkları her kurum ellerinde kalmakta, sığındıkları her kala taş taş dökülmekte, imdat bekledikleri kişi ve kurumlar kendi başlarının derdine düşmüş bulunmaktadır. Çaresizlik, ümitsizlik içindedirler. Hele bir kısmı var ki ye'sin kah-redici kıyılarında dolaşmaktadır. "Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak", yani "alçakça bir ölüme" kendilerini atmak durumundadırlar.

Böylesine çok olumsuz bir ortamı, bir çırpıda olumlu ortama çevirmek mümkün müdür?

Neden olmasın?

Ama onun adamı olmak kayıt ve şartıyla.

O nasıl olur?

O da, bütün sebepleri bırakarak, sebeblerin yaratıcısına (Müsebbibu'l-Esbab'a) dönmek, yalnızca Allah'a tevekkül ve itimat etmektir. Yeniden bir iman tazelemek, yeniden ve derinden "La havle vela kuvvete illa billah" diyerek, Allah'ın işine karışmadan kendi vazifemizi ihlasla yapmaktır.

İşte o noktadan sonra üstümüze yağmur gibi zaferler yağacak, ummadığımız yerlerden maddi ve manevi rızıklarla donatılacağız.

Öyleyse gelin ey insanlar, gelin ey Müslümanlar, yeniden ve cidden iman ederek inancımızı tecdid ederek tazeleyelim.

Allah'a dayanalım, sa'ye sarıalım, hükmüne ram olalım. O'nun yoluna koyulalım.

Allah'ı imtihan etme küstahlığına kapılmadan, hiç bir ücret beklemeksizin, ihlasla üstümüze düşeni yapalım.

Allah elbette vâdinden dönmez. O'ndan emin olalım.

Sonuçta iş başa düşmektedir. Unutmayalım ki burası imtihan dünyasıdır. Mükafat ve ödül dünyası değil.

"Durun Kalabalıklar"

İslam, hem dünya için, hem de ahiret için elzemdir. Hem kişiyle Allah arasındaki ilişkileri düzenler, hem de kişiyle kendisi ve toplumu, hatta toplumlar arası ilişkileri düzenleyen yasaları barındırır içinde.

İslam başlı başına bir sistem, bir yaşama biçimi, bir medeniyettir. Bölünme parçalanma kabul etmeyen bir bütündür İslam. Onun iman ve ahlak esasları ile ibadet veya sosyal hayatı düzenleyen muameleleri arasında bağlayıcı olmak bakımından hiç bir fark yoktur. Birini inkar ile, bütünü inkar arasında bir fark yoktur yani.

Bunu, bazılarının hoşuna gitmiyor diye gizlemenin anlamı da yoktur, imkanı da. Çünkü İslam ortada. Onu kabul edip etmeme özgürlüğü tanınmıştır insana, ama bir kısmını alıp bir kısmını atmaya gelince, asla!

İnsan iradesini yansıtan yasalarla, Allah iradesini gerçekleştiren kanunlar arasındaki güzellik, yararlılık, hayırlılık ve mükemmellik, en az insan ile Allah arasındaki fark kadar açık, seçik, net ve kesin olduğunu, çağımızın insanlarına, ikna edici âfâki ve enfüsi delillerle bildirmeli alimlerimiz.

İnsanın kendini ilah zannettiği, Allah'ın uluhiyyet ve hakimiyyetine -haşa- kafa tuttuğu şu günlerde insana haddini bildirmeli bilginlerimiz. "Üç beş damla kan ve üç beş damla su" olan insan, "İslam'ın kanunla, nizamla alakası yoktur. Allah yarattıysa yarattı. Öyleyse, -haşa- göklerde otursun ve bizim hayatımıza karışmasın. Biz yer yüzü yaşamımızı kendi aklımız ve irademizle yaptığımız yasalarla düzenlemek istiyoruz..." gibi İslam'a göre kendini bilmez, haddini bilmez, baştan sona inkar kokan, kendini beğenme ve kibir kokan insana, gerçekleri göstermeli alimlerimiz.

Geldikleri yerle, İslam'ın ortaya koyduklarını kıyaslatmalı onlara. Gerçekleri gizlemeksizin açıklamalı onlara... "Çağdaş değerler" dedikleri ile, asırlar öncesi vahyedilen eskimez, pörsümez, ölmez değerleri, mutlak değerleri karşılaştırmalı ve farkı göstermeli onlara çağın diliyle.

“İslam, çağdaş dünyanın sorunlarını çözmeye yetmez” kibirini kırmalı. İnsan hakları, hayvan hakları, bitki hakları, cansız hakları nasılmış, nasıl korunurmuş göstermeli onlara. O uzunca bir süredir meydanı boş bulanlara...

Evet, uzunca bir süredir meydanı boş buldular inkarcılar. İslam, uzunca bir zamandır toplumsal hayatımızda düzenleyici bir değer olmaktan çıkarılmıştır. İslam yüreklere, vicdanlara hapsedilmek istenmiştir.

Akıntıya karşı kürek sallamak elbette zor olunca, müslüman bireylerin yaşamında da yaralanmalar oldu. İnancını uygulamaya dökememenin sancılarını yaşadı. İçinden ve dışından kaynaklanan engeller önünde acılar, ızdıraplar, pişmanlıklar, öfkeler, isyanlar yaşadı. Ağladı için için. Boşuna zalimlerden bir anlayış bekledi. Haklar ve özgürlüklere dair savruldu boşlukta sloganlar, ama konmadı mazlumların başına asla. Hep gücün, kuvvetin, iktidarın yamaçlarına kondular.

Karanlık güçler, derin devler hep korkuttular; sanki İslam’ı istemek, dünyadan kopmak, tecrit edilmek, terk edilmekti dünyalılarca. Yalnız ve yardımsız bırakılmaktı. Oysa külliye yalan bunlar...

İlk müslümanlara da şöyle demişlerdi. “Bir avuç insanız. Müslüman olursak, ayaklar altında kalırız.”

Onlara, Allah cevap vermişti: **“İnsanlardan değil, benden korkunuz.”** (Maide, 44)

Oysa İslam, uygar insanların dinidir. Bu gün bilinmemesinden ve uygulanmamasından ötürü bir ürkeklik yaşıyorsa, olumsuz propagandalara aldanılıyor demektir.

Çünkü bizim mazimiz, çağımıza ışık tutacak, çağımızı özendircek, hatta çağımızı utandıracak bir çok güzelliklere örneklik ve önderlik etmektedir.

İlk defa uygulanıyor değil ki İslam?

İşte bütün bu olumsuz yaygaralara inat alimlerimiz tıpkı Necip Fazıl gibi haykırmalıdır:

“Haykırmalı kollarını makas gibi açarak:

“Durun kalabalıklar, bu sokak çıkmaz sokak.”

Bize Ne Olmuş?

Diyelim hastasınız. Kime gidersiniz tedavi için? Mühendise mi, hukukçuya mı, baytara mı, doktora mı? Doktora gidersiniz. İyi de edersiniz. Bir reçete vermiş doktor bey size:

“İyi olmanız için bunları kullanın” diyor. Siz ilaçları alıyor ve doktorun önerdiği dozda kullanıyorsunuz ve Allah’tan şifa istiyorsunuz.

O reçeteyi kendi kafanıza göre değiştirmek hiç aklınızdan geçti mi? Mesela ilaçların bir kısmını bu reçeteden, bir kısmını da başka bir tanıdık doktorun başka bir hastaya yazdığı reçeteden alsanız olmaz mı?

Ya da ilaçların bir kısmını siz değiştirseniz ve istediğiniz ölçüde kullansanız?

“Olur mu canım?” dediğinizi duyar gibiyim. Doğrusu da budur zaten. Allah’ın izniyle arzulanan iyiliği görmek istiyorsanız, mütehasıs doktorun ilacını aynen kullanacaksınız.

Din, insan hayatının düzenlenmesi için gönderilmiş ilahi kanunlar manzumesidir. Yani bir yaşam reçetesi. İnancı var; kalbinizi ve kafanızı düzenler. İbadeti de öyle; ruhunuza hayat verir; yatıştırır, huzura, sükuna erdirir. Hukuku var; sosyal hayatınızı düzenler. Ahlakı var; ilişkilerinize güzellikler kazandırır, erdem katar.

Kısacası din, ilahi bir reçetedir. İyiliğimiz için, mutluluğumuz için, sağlığımız için onu bireysel ve toplumsal hayatımızda, Allah'tan aldığımız gibi kullanmamız gerekiyor.

Peki ne dersiniz, bu reçeteyi parçalasak? Söz gelimi, inancını alsak ama, yasalarını atsak? Ahlakını alsak ama ibadetini uygulamayalım! Ya da inancını alsak da ahlakını terketsek! Mesela, İslam'ın inanç ilkelerini kabullensek ama hayat ilkeleri olan ilahi kanunlarını; medeni ilişkilerimizi, sosyal ilişkilerimizi, iktisadî ticarî ilişkilerimizi, idarî ilişkilerimizi düzenleyen İslam kanunlarını atsak, onun yerine Avrupadan, Amerikadan, Rusyadan, Çin'den başka başka kanunlar alsak, ne dersiniz, acaba bünyemiz için sağlıklı olur mu?

“Olur mu canım?” diyebiliyorsak, İslam'ımız sağlıklıdır. “Niye olmasın?” diyebiliyorsak, o imanımız marazîdir. İçinde küfür ve nifak barındıran hastalıklı bir imandır. Kabule şayan olmayan bir iman.

Bunun örneklerini çağdaş düşünce ve sistemlerde de görebiliyoruz. Hiç kimse kendi sisteminin bölünüp parçalanmasına, sistemlerin karıştırılıp, bölük pörçük uygulanmasına yanaşmıyor.

Bir Marksist'e, “Marks bazı güzel şeyler söylemiştir. Ama onun sisteminin bütünü için böyle diyemeyiz. Dolayısıyla, komünizmin bir kısmını alalım, bir kısmını da atalım.

Onun yerine kapitalizmin bir kısım esaslarını alalım” desen, buna karşı çıkararak bunun oportünizminden, kolaycılığından, faydasızlığından bahsedecektir. Hatta davaya ihanetten ve halk mahkemelerinde yargılanmaktan bahsedecektir.

Liberal bir ekonomi uygulayan bir başbakan: “Şartlar öyle gerektiriyor” bahanesiyle sistemden taviz veremeyiz, liberal ekonominin bütün gerekleri yerine getirilecektir ve asla taviz verilmeyecektir” diyor.

“Gelin bu ilkelerin bir kısmından vaz geçelim” diye hakim ilke ve ideoloji sahiplerine bir teklif götürüldüğünde “asla” diye başlayan bir çok keskin nutuklar dinledik.

Herkes kendi sisteminin, bölünmez bütünlüğünden bahsediyor.

Peki ya İslam? Allah İslam’ı inanç, ibadet, hukuk ve ahlak olarak bir bütün halinde bize teklif etti.

Biz de onu gönüllü kabullendik. Şimdi ne diye onun hukukunu, şeriatını inancından ayırıyoruz?

Ahlakını alıyoruz da ekonomisini almıyor, medenî, cezaî, idarî hukukunu, hayatımıza uygulamıyoruz?

Allah izin veriyor mu bu bölünmüşlüğe?

Asla!

Kitabın bir kısmım alıp bir kısmım atmayı küfür kabul ediyor ve dünyada horlukla, ahrette de can yakıcı bir azapla tehdit ediyor!.

Onun hukukunu beğenmemek, faydasız bulmak zaten O’na hakaret ve küfürdür, kulluktan kaçıştır.

Herkes sistemine sahip çıkarken, bize ne oldu Müslümanlar?

Bir Hamle Daha

Davet, irşat ve tebliğ bizim için çok önemli bir alandır ve ne kadar işlenirse işlensin, her zaman ve zeminde yeni eserlere ihtiyaç duyulan bir konudur.

“Bu kadar yeter” denilemez yani.

Bizim bu okumalardan bir amacımız da, kaybettiğimiz davet ve tebliğ aşk, şevk ve heyecanımızı yeniden yakalamak, davet için yüreklerimize bir ateş düşürerek içimizde bir arzu oluşturmak, vicdanımızda bir sancı, beynimizde bir şimşek çaktırmaktır.

Davet, Arapça kaynaklı bir kelimedir. Sözlükte birisine çağırma, seslenme, yemeğe çağırarak manalarına gelmektedir.

İslâm'da ise “davet” deyince, “Allah Teâlâ'ya ve O'nun biricik dini İslâm'a yapılan çağrı” anlaşılır.

Da'vet kelimesi terim olarak özellikle “İslâm'a ve İslâm esaslarının uygulanmasına çağrı” anlamına gelir. Kur'ân-ı Kerîm'de “İslâm'a çağrı” (Saff, 61/7), “imana çağrı” (Hadid 7/8), “Allah yoluna çağrı” (Nahl 16/25) “Allah'ın kitabına çağrı” (Al-i İmran 3/23), “hakka çağrı” (Ra'd 13/14), “hayra çağrı” (Al-i İmran 3/104), “kurtuluşa çağrı” (Mü'min 40/41), “hayat kaynağına çağrı” (Enfal 8/24), “esenliğe çağrı” (Muhammed 47/35) gibi mânalara gelen ifadeler da'vetin İslâmî inanç ve değerlerin kabul edilip uygulanmasını sağlamayı hedef alan bir faaliyet olduğunu, dolayısıyla hem gayri müslimlere hem de Müslümanlara yönelik olabileceğini göstermektedir.

Buna göre tebliğ, irşad, vaaz, nasihat, inzâr, tebşîr, emri bi'l-ma'rûf nehiy ani'l-münker gibi terimler de sözlük anlamları itibariy-

le da'vetten farklı olmakla birlikte uygulama ve gayeleri bakımından aynı veya yakın mânaları ifade etmektedirler; bu sebeple da'vet ve tebliğ başta olmak üzere bu kavramlar sık sık birbirinin yerine kullanılmıştır.

Kur'ân-ı Kerim'de Hz. Peygamber "Allah'ın davetçisi" (dâiyallah) olarak nitelendirilmiş (Ahkaf 46/31) ve ona yüklenen da'vet vazifesi "da'vet et" emri yanında "tebliğ et", "hatırlat", "ikaz et" gibi daha başka kelimelerle de ifade edilmiştir.

Ayrıca pek çok âyette Hz. Peygamber'in görevinin ancak "belâğ" olduğu zikredilmektedir.¹¹

Tebliğ ile aynı kökten olan "belâğ" lafzı bütün bu âyetlerde "da'vet" mânasını ifade etmekte, öte yandan İslâm dinini yaymanın yegâne yolunun davet ve tebliğ olduğunu göstermektedir.

Bugün yeni bir davet seferberliği başlatma günüdür. "Davet için bir hamle daha" deme zamanıdır.

Bunun faydaları başkalarından önce bize olacaktır şüphesiz.

Zaten bu dünyada her ne yapıyorsak, aslında kendimiz için değil midir?

Gerçeği Görmek

Bir zamanlar başımızda bir İslam devleti vardı. Sonra bu zayıfladı ve yıkıldı. "Neden yıkıldı?" sorusunun bahsi uzundur.

Biz soruyu şöyle soralım: "Bu yıkılıştta acaba Müslümanların ve-bali/ sorumluluğu yok mudur?"

¹¹ Mesela bakınız: Al-i İmran, 3/20; Maide, 5/92; Ra'd, 13/40

İkinci bir soru: “Yeniden bir diriliş ve İslamî yönetime geçiş olacaksa acaba bu, devletimizi yıkan veballerden arınmadan gerçekleşebilir mi?”

Son soru: “Müslümanlara kin ve nefret duyarak, onların liderlerini ve cemaatlerini velev ki kusurları olsa bile aşağılayarak, devlet kuracak kaliteye, kadroya ve kitleye ulaşabilir miyiz?” ya da şöyle soralım: “Hakaret ederek ve aşağılayarak insanları etrafımıza toplayabilir, İslam’ı tebliğ edebilir, etkin bir insan gücüne erişebilir miyiz?”

Son zamanlarda dikkatlerden kaçtığını zannettiğimiz bir mesele daha vardır. Acluni, “İnsanlar, idarecilerinin dini (yaşam biçimi) üzeredirler.” sözünü nakleder. Belki hadis değil, ama hikmetli bir sözdür.

Daha başka rivayetler de aktarır Aclunî bu minvalde. Mesela, Fudayl b. İyaz şöyle söylemiştir:

“Eğer benim kabul olunacak bir duam olsaydı, onu sultanlar için daha müstehak göürdüm. Çünkü toplumun düzelmesi onların düzelmesi, bozulması da onların bozulması ileler.”

Taberânî’nin *Kebîr* ve *Evsat*’ında Ebu Ümame’dan “merfuan” rivayet ettiği hadis bu konuyu destekler: “İdarecilerinize, önderlerinize sövmeyin, onların iyiliğine, ıslahına dua edin. Çünkü onların salahı, iyiliği, sizin ıslahınızdır, iyiliğinizdir.”

Beyhakî de Ka’bu’l-Ahbar’dan şunu aktarır: “Her zamanın bir idarecisi vardır. Allah (Azze Ve Celle) onu halkın kalbi doğrultusunda gönderir. Onlar hakkında iyilik dilerse, onlara iyi bir idareci gönderir. Onlar hakkında yaptıkları yüzünden helak ve azap dilerse, onlara içlerinden bir azgını, bir şımarığı gönderir.”

Kasım b. Muhaymara da şöyle demiştir: “Sizin zamanınız, sultanınızdır. Sultanınız iyi olursa, zamanınız iyi olur, sultanınız bozuk olursa, zamanınız fesat ve bozuk olur.”

Bunları yazarken kimilerinin “bozuk düzenin sahiplerini temiz çıkarmak sana mı kaldı? Düzen İslam olmadıktan sonra AKP ile CHP’nin, Tayyip ile Kılıçdaroğlu’nun hiç farkı yoktur” dediklerini duyar gibiyim.

“Bizim derdimizin davamızın partiler ve kişiler olmadığını en iyi anlayacak olanlar” diye düşünmemiz gerekenler ile düştüğümüz çıkmaza bakınız!

Kim ne derse desin, biz yüce hakikatleri ve edinmemiz gereken edebi ve erdemi yazmaya devam edelim:

Allah (Azze Ve Celle) şöyle buyurur:

“İşte böylece işledikleri günahlardan ötürü zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmının peşine takarız.” (En’am, 129)

M. Ali Sabunî bu ayetin tefsirinde şunları yazıyor: “İnsanlarla cinleri, birbirlerinden faydalandırdığımız gibi, işledikleri masiyetler ve kazandıkları günahlar yüzünden zalimleri de birbirlerine musallat kılarız.”

Kurtûbî şöyle der: “Bu, zalime karşı bir tehdit ifade eder. Eğer zulmünden vazgeçmezse, Allah (Azze Ve Celle) onun başına başka bir zalimi musallat kılar.”

İbn Abbas da şöyle der: “Allah (Azze ve Celle) bir kavimden razı olursa, onların başına en hayırlılarını getirir. Bir kavme de kızarsa, onların başına en şerlilerini getirir.”

Malik b. Dinar’ın şöyle dediği rivayet olunur:” Bazı felsefe kitaplarında yüce Allah (Azze Ve Celle)’in şöyle dediğini okudum:

“Ben Allah’ım! Ben yöneticilerin sahibiyim. Yöneticilerin kalbi benim elimdedir. Kim bana itaat ederse, yöneticileri onlar için bir rahmet yaparım. Kim de bana isyan ederse, yöneticileri onlar için bir azap ve ceza yaparım. Boşuna onlara sövmekle meşgul olmayın. Fakat bana tevbe edin ki, onları size merhametli kılayım.”

Bireylerin üzerinde doğrudan etkili olan siyaset ve siyasilere saltanatla gelen bozulmalarının başında, içki, kumar, zina, rüşvet, adam öldürme, faiz, gayr-ı meşru oyun ve eğlenceler, uyuşturucu kullanma, haksız kazanç, israf, hırsızlık, yol kesicilik vb. haram ve günahların maalesef cemiyette yaygınlaşması olmuştur. Bu ise toplumun değişimi demektir.

Bunun sonucu ise, Allah (Azze ve Celle)’ın değişim kanunu olarak, o doğrultuda Allah (Azze ve Celle)’ın da o toplumu değiştirmesi demektir. İyilikse iyiliğe, kötülükse kötülüğe doğru...

İyiliğe doğru değişim mi istiyoruz? İyi olmamızdan başka çaresi yoktur.

Öyleyse başkalarını tenkitle vakit tüketmenin beş paralık değeri yoktur. İş yapacak olanlar iyi olmaya baksınlar.

Bir de saygılı ve mütevazı olmak lazımdır.

Nedir o sanki İslam davasını ilk defa ve sadece kendileri ve cemaatleri yüklenmiş havasında gurur ve kibirli poz verip başka hizmet edenleri hiç görmemeler?

Beyler, İslam gönderileli bin beşyüz seneyi geçti, sizin yaşınız kaç?

Cahilliğin bu kadarına da pes doğrusu...

Bana Ters Düşüyor

Bazı kardeşlerime hayret ediyorum. İyi niyetlerini anlıyorum, ama yaptıklarını anlamıyor ve hayret ediyorum. Ama karşı çıkıp kavga etmek de istemiyor, dua ederek susuyorum.

“Kardeşlerim” diyorum. Çünkü imanlarında asla şüphem yoktur. Hatta ibadet ve salih amellerini görüyor ve takdir ediyorum. “İslam davası” diyerek hizmet için çabalamalarını da görüyor ve o çabalara gıpta ediyorum.

Diyeceksiniz ki “peki ama neyi anlamıyor da hayret ediyorsun?”

Anlamadığım şu; bu kardeşlerimiz ne kadar rahat ilişki kurabiliyorlar inanmayanlarla! Nasıl dostluğu devam ettirebiliyorlar İslam düşmanlarıyla?

Kendilerini bitirmek isteyenlerle hiç çakışmadan yaşamaya nasıl katlanıyorlar? Gerektiğinde de din düşmanlarını nasıl sevdiklerini söylüyor ve övebiliyorlar?

İyiliği emretme işinde varsalar da, kötülükten sakındırmada hiç yoklar. Bir kötüye kötü” veya “yapma bunu” dediklerini duymadım. Yoksa bu temel ilkemizden değil midir?

Bu ne sabır, bu ne teenni, bu ne temkin, bu ne tedbir!

Bazen empati yapıyorum. Diyorum ki kendi kendime: “Bu bir takiiyedir, katlanmadır, dayanma ve direnmedir. Ne yapsınlarıdı yani? Kavga mı etsinlerdi? Kavgadan kimin galip geleceği adetullaha göre malum değil mi? Dayak yemenin alemi nedir göz göre göre? Bugün bütün sistemi ele geçirmiş adamlarla cepheden savaşmanın yararı yoktur. Böyle gidecekler kardeşlerin bir müddet. Engelleri

böyle aşacaklar. Dayı diyecekler aylara köprüden geçinceye kadar. Çalıyı dolaşacaklar itle dalaşmamak için. Güçlenince, yeterli güç ve imkanı ele geçirince de küfrün ve şirkin işini bitirecekler.”

Acaba öyle mi?

İnşaallah.

Ama buna ikna olamıyorum. Bunun sebepleri vardır elbette. Birkaç tanesini söyleyeyim mesela.

Birincisi, bu usul peygamberlerin çizgisine pek benzemiyor. Onların mücadelesine baktığımızda, kendilerini ve davalarını “gizlemenin” olmadığını görüyoruz. Belki ilk günlerde birkaç yıl gizli davet vardır ama, sürgit gizli davet yoktur onların hayatında.

Sonra neye davet ettikleri açık seçik bellidir. Beyanları “mübîn”dir yani. Karşılarındaki güç kızacak, eziyet ve işkence edecek, hatta sürececek veya öldürecek diye de bir dertleri yoktur. Bunlar bir davanın yayılmasında malum olan süreçlerdir. Bir davanın insanları da böyle yetişir zaten. Kişilikler böyle kazanılır. Cihat ruhu böyle gelişir. Gerekirse bütün dünyaya meydan okuyacak babayiğitler böyle çıkar sahneye eğitile eğitile...

“Ama bizim ülkemizde muhataplarımız Mekke müşrikleri gibi açıktan kafir değiller. Belki kimisinin içlerinde iman bile var. Ama cehaletleri onlara küfür kelimelerini söyletiyor, küfür ve şirk işlerini işletiyor. Fakat onların bu küfür ve şirkte kasıtları yok. Bazen söz veya iş kafir olur da, kasıt olmadığı için, sahibi kafir olmaz. Öyleyse bunlarla muamele farklıdır. Kızdırmadan, kaçırmadan bunlara davayı anlatmak, hatalarını göstermek, bize de zaman içinde alan açmak ve imkan hazırlamak gerekir. Biz de sonsuza kadar takiiye yapacak değiliz” gibi bir mazereti de dinliyor ve kısmen de hak veriyorum.

Ama unutmuyacağımız bir mesele de şu değil mi? Yol ikidir. Ya İslam, ya küfür. Bunları birbirine karıştıramayız. Bir senteze gide-meyiz. Asla küfre rıza gösteremeyiz. Ya da açıkça İslam'ı haykırma varken, onu veya bir kısmını gizleyemeyiz. İnsanları neye davet etti-ğimizi açıkça ilan etmek mecburiyetinde değil miyiz?

Yani insanlar ya Yüce Allah'a teslim olacaklar ve Yüce Allah'ın indirdiği dine uyacaklar, yani sadece O'nun ilâhlığını onaylayacak, O'nun emir verme ve yasak koyma yetki, otorite ve egemenliğini ta-nıyacak, teşri'yi, yani mutlak yasamayı O'nun tekeline verecekler; kı-sacası hayatı onun dinine göre düzenleyip yaşayacaklar; ya da O'nun dışında başka dostlar, denkler, ortaklar, ilahlar edinip onlara da uya-caklardır. Biz birincisine "tevhit", ikincisine "şirk" diyoruz.

Benim anlamadığım şirki görüp de onlara, "bu dediğiniz veya işlediğiniz şirkdir" demeden, onları uyarmadan, onlarla kibar kibar yaşayıp gitmektir. Onlara açık seçik durumlarını bildirmemek, teb-liğde kıvırarak müdahene, yani yağcılık yapmak, en azından sükut etmek ve ertelemektir.

İnsanları İslâm'a çağırma işi son derece önemlidir. Çünkü İslam'ın zıddı olan "cahiliye"nin düşüncelerini, değer yargılarını, ahlâkını, geleneklerini, göreneklerini, kanunlarını, rejimlerini, top-lumsal yaşam ve yapılanmalarını, ekonomik sistemlerini, yüce Allah, evren ve insanlarla ilişkilerini, "lâ ilahe" diyerek reddetmedikçe, ye-rine "illallah" diyerek İslam'ı koymamız mümkün değildir.

Bilinmesi gereken bir ilke de şudur; tebliğde yağcılık haramdır. Bir Müslüman nerede takiyye yapar bellidir. Bunun sınırlarını ilani-haye gevşetip genişletemeyiz ki!

Evet, ikrah-ı mülci olmadan, yani ölüm veya bir azanın telefi olmadan dinde takiyye yapmak caiz değildir.

Başka Yöne Yıkılmayalım

Bir mü'min, meylini her an Hakkâ yönelterek istikâmet üzere olmaya gayret etmelidir. Bunun için de sabırsızlığı sabırla; unutkanlığı zikirle; nankörlüğü şükürle; isyanı tâatla; cimriliği cömertlikle; şüpheyi yakîn ile; riyâyı ihlâs ile; günâhı tevbeyle; yalanı doğrulukla; gafleti tefekkürle bertaraf ederek Allâh'a güzel bir kul olmaya çalışmalıdır.

Ne zamana kadar?

Cenâb-ı Hak buyuruyor: **“Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabbine kulluk et!”** (Hicr, 99)

Rasûlullah (sav) da şöyle buyurur: *“Kişi yaşadığı hâl üzere ölür.”*¹²

Behlül Dânâ Hazretleri, yol üzerindeki bir vîrânenin yıkılmak üzere olan eğilmiş duvarına bakıp sık sık âkibetini tefekkür ederdi. Yine bir gün derin bir tefekkürle orayı seyrederken duvar âniden çöktü. Bu hâdise Behlül Dânâ Hazretleri'ne gözle görülür derecede büyük bir sürûra vesîle oldu. Onun bu büyük sevincine mânâ veremeyen insanlar, merakla ondaki bu değişikliğin sebebini sordular, Behlül Dânâ Hazretleri onlara şu cevabı verdi:

“Duvar meyilli olduğu tarafa yıkıldı!”

12 Müslim, Cennet, 83

Hazretin az evvelki sevincine bir türlü akıl erdiremeyen insanlar, Behlül Dâna'nın bu sözleriyle iyice şaşkınlıktı. Bu ifâdelerle onun neyi kastettiğini anlayamadıklarından bu defa:

“Peki bunda şaşılacak ne var?!” diye sordular.

O ise insanlara, derin tefekkürün bir neticesi olan şu hikmetli cevabı verdi:

“Mâdem ki dünyadaki her şey nihâyetinde meylettiği tarafa yıkılıyor, benim de meylim Hakk'a doğrudur, o hâlde ben de ölünce -inşâallah- Hakk'a varırım. Ey ahâlî, rükû ve secdelerimizle Hakk'a meylimizi her an artırmaya gayret edelim ki başka yönlerle yıkılmayalım!”

“el-Hâdî,” Allah Teâlâ'nın güzel isimlerinden birisidir. Kullarının rubûbiyetlerini ikrâr etmeleri için onlara marifetullah yolunu öğreten, lütufla ve güzellikle yol gösteren, hayra erdiren, murâda yaklaştıran, doğru yola davet eden, her mahluku, bekâsı ve vücudunun idâmesi hususunda gerekli olan hususlara yönelten “Allah” demektir.

Onun bizi karanlıklardan aydınlığa çıkararak hidayet vermesi, en büyük nimetidir. Bu yüzden Peygamber ve kitap göndermesinin, bize mutlu yaşamanın ilkelerini öğreten din göndermesinin şükrünü nasıl ödeyebiliriz?

O bizden sadece yapabildiğimiz kadar kulluk istiyor. İşin hoş taraf ise, bu kulluğun ona bir faydasının olmamasıdır. Kullukta çok fayda var, ama bunu gören biziz sadece. Terkinde de zararı gören yine bizi.

Ne güzel bir Rabbimiz ve ne güzel bir dinimiz var çok şükür. Aynı şeyi kendimiz için de söyleyebilmek, hayatımızın biricik gayesi olmalı değil midir?

Dünya Nimetleri

Şu fani dünyada da rahat etmek, Allah Teâlâ'nın yarattığı nimetlerden faydalanmak, eşi dostu ve toplumu ile mutlu olmak, elbette kulun hakkıdır. Zaten Allah Teâlâ bu nimetleri bunun için yaratmış değil midir? Kullar yesin, içsin, faydalansın, mutlu olsun, dünya sınavını başarı ile versinler.

Önemli olan, Allah Teâlâ'nın koyduğu helal haram sınırlarına riayet etsinler, verilen nimetleri helal yollarla tertemiz elde etmek varken aralarında haram ve haksız yollarla yemeye kalkmasınlar. İşte şu ayetler bu gerçeği ne güzel ifade ederler:

“Ey iman edenler! Allah'ın size helâl kıldığı iyi ve temiz şeyleri (siz kendinize) haram kılmayın ve sınırı aşmayın. Allah sınırı aşanları sevmez.” (Maide, 87)

Bu ayetin tefsirinde Seyyid Kutub, *Fi Zilali'l-Kur'an* tefsirinde şu gerçeği ifade eder:

“İnsanın imanının ilk şartı yalnız Allah'a mahsus bulunan “uluhiyet/ilahlık” özelliklerini kendinde görmemesidir. Buna göre hiç kimse, Allah'ın helal kıldığı tertemiz nimetleri haram yapamaz. Aynı şekilde Allah'ın rızık olarak verdiği tertemiz ve helal nimetleri haram kılmak suretiyle onları yasaklayamaz da. Çünkü bu helal ve tertemiz nimetleri rızık olarak veren Allah'tır. “Şu helaldir, şu haramdır” demek yetkisine de yalnız O sahiptir.

İslam inancına göre “kanun koyma/yasama” yetkisi meselesi tamamen “uluhiyet/ilahlık” meselesi ile ilgilidir.¹³ İnsanın hayatını düzenleme konusunda, “uluhiyet/ilahlık” hakkının temelini şu gerçek oluşturmaktadır:

İnsanları yaratan ve onlara rızık veren Allah'tır. Buna göre, verdiği rızıkın dilediği kısmını helal kılmak, dilediğini onlara haram kılmak hakkına sahip olan da yalnızca Allah'tır. Bu, bizzat insanların da kabul edeceği bir yaklaşımdır. Çünkü “mülkün sahibi, aynı zamanda mülkün tasarruf hakkına da sahiptir.”

Bu apaçık ilkenin dışına çıkan kimse, hiç kuşkusuz haddini aşan bir azgındır! Müminler tabiatıyla inandıkları Allah'a karşı sınırları aşmazlar. Allah'a karşı sınırları aşmak ile Allah'a inanmak, aynı kalpte asla bir araya gelemez!”

Bizim de kitabın başından beri vurguladığımız asıl nokta burasıdır. Biz böylece insanları insanlara kul olmaktan Allah Tealâ'nın kulluğuna davet ediyoruz.

Dünya nimetleri zaten kullar içindir. Ama önemli olan, onu yaratanın istediği gibi elde etmek ve kullanmaktır. Bu aynı zamanda bir şükür vazifesidir.

13 İslam açısından kanun koyma yetkisi tamamen Allah'a ait bir hak olduğu için, insanın bu konuda kendini yetkili sanması/kılması, kendini tanı yerine koyup “uluhiyet/ilahlık” iddiasına kalkışması demektir. Bu yüzden, insanın ilahî hukuku reddederek kendisinin kanun koyması, ki laiklik budur, kendisini tanı kabul etmesi demektir. Bu ise İslam açısından şirktir, küfürdür. Oysa laikler buna, “insan iradesinin tanrı iradesinden bağımsızlığı olarak özgürlüğüne kavuşması” derler. Laikler tanrı karşısında özgürlük naraları atarken, Müslümanlar Allah Tealâ'ya kul olmaktan iftihar ederler. İşte İslam ile çağdaş küfrün arasını ayıran en önemli husus budur.

İlkeler Ve Ölçüler

Bizim için yaratılan dünya nimetlerine bakış açımızı belirleyen şu ayet de çok önemlidir: **“De ki: “Allah’ın, kulları için yarattığı zîneti ve temiz rızkı kim haram kılmış?” De ki: “Bunlar, dünya hayatında mü’minler içindir. Kıyamet gününde ise yalnız onlara özgüdür. İşte bilen bir topluluk için âyetleri, ayrı ayrı açıklıyoruz.”** (A’raf, 32)

Bilindiği gibi haram, dinî bir terim olarak, “Açık, kesin ve bağlayıcı bir ifade ve üslûpla yapılması şer’ân yasaklanmış olan tutum ve davranış” anlamına gelir. Eğer bir İşin yapılmamasını isteyen bir ifade bulunmakla birlikte, bunun anlamı yeterince açık veya kaynağı kesin değilse buna “haram” değil “mekruh” denir. Hakkında yasaklayıcı hiçbir delil bulunmayan fiiller ise ne haram ne de mekruh sayılmayıp “mubah” ve “helâl” kabul edilir. Bir fiilîn helâl kabul edilmesi için dinî kaynaklarda bu yönde bir açıklama bulunması gerekli değildir; çünkü “Eşyada asıl olan mubah olmasıdır.”

Buna göre ölçüsüz dindarlık duygusu, şahsî tercihler, ortalıkta görülen kötülüklerle mücadele arzusu gibi -iyi niyetli de olsa- kişisel hassasiyetlerin etkisiyle dinin izin verdiği alan içinde kalan tutum ve davranışları, yiyecek, içecek, giyecek gibi nesnelere haram, sakıncalı ve günah olarak nitelendirmek bu âyetin hükmüne aykırı ve yanlışır.

Hatta müfessirler bu âyetin **“De ki: O nimetler dünya hayatında müminlere yaraşır”** mealindeki kısmından hareketle, bunların esas itibarıyla müminlere lütuf olmak üzere yaratıldığını, fakat kâfirlerin de onlar sayesinde bu nimetlerden yararlanmalarına imkân verildiğini belirtirler.

Âyetin anlatımına göre manevî kemal ve güzellikler gibi birey ve toplumun refah, sağlık, güvenlik ve esenliğine katkıda bulunacak her türlü maddî imkânlar da öncelikle müminlere yaraşır.

Bu imkânlarda geri olan bir toplum, Kur'an bakımından ideal bir toplum değildir. Zühde ve kanaate teşvik eden açıklamalarla bu yöndeki uygulamalar ise, dünya nimetlerini araç olarak görmek yerine amaç kılmayı hedefleyen eğilimleri önlemeye yöneliktir.

Önceki âyetlerde helâl nimetleri haram saymanın yanlışlığına işaret edildikten sonra burada da Allah'ın asıl haram kıldığı şeylerin neler olduğu özetle belirtilmektedir. Buna göre Allah yalnızca, başta zina ve fuhuş olmak üzere, açık ve gizli kötülükleri, ahlâksızlıkları; başkalarının malına, canına, namus ve şerefine karşı saldırıyı; Allah'ın, hakkında hiçbir delilendirmediği şeyleri O'na ortak koşmayı, yani aslı esası bulunmadığı apaçık ortada olduğu halde birtakım varlıkları tanrılaştırmayı ve nihayet Allah hakkında herhangi bir doğru bilgi ve delile dayanmadığı halde "Allah şunu helâl kıldı, bunu haram kıldı" gibi rastgele sözler sarfetmeyi yasaklamıştır.¹⁴

"Görmüyor musunuz ki, şüphesiz Allah, göklerde ve yerde olanları emrinize amade kılmış, açık ve gizli sizin üzerinizdeki nimetlerini genişletip tamamlamıştır." (Lokman, 20)

"Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp bitirmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür." (İbrahim, 34)

14 Bkz. Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Mustafa Çağrırcı, Prof. Dr. İbrahim Kâfi Dönmez, Prof. Dr. Sadrettin Gümüş, Kur'an Yolu, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 2/410-411.

“Eğer Allah’ın nimetini saymaya kalkışacak olursanız, onu bir genelleme yaparak bile sayamazsınız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.” (Nahl, 18)

Mü’min Kalpler

Geçen bölümdeki yazımızı bir kaide ile bitirmiştik; “kalbini koru, ihlusa niyet et, nefsin vesvesesine aldırma. Öyleyse yapacağımız bellidir. Okumak, İslam’ı iyi öğrenmek ve yaşamak ve yaşatmak için çabalamak. Özellikle de Batılılaşmanın bizim ve insanımızın üstünü kaplayan radrasyon tozlarından silkinip kurtulmak. Başka mümkünü yok, kurtuluşumuz İslam’dadır.”

Yani biz, iman, ibadet, itaat ve güzel ahlakla nurlanmış, her yaratılmışı iyi niyet ve muhabbet taşıyan, her türlü kötü huylardan temizlenmiş arı duru ve selim bir kalp sahibi olmak için çabalayacağız. İyi bilmeliyiz ki, hem dünyada, hem de ahirette mal, makam, iktidar, aile ve taraftar fayda vermez, ama Allah Teâlâ’nın huzuruna “selim kalp” ile gelene o fayda verir.¹⁵

Müslümanın kalbi selim bir kalptir. O her an Allah Teâlâ’ya bakar. Onun huzurunda, makamında durduğunu bilir. Her halinden ahirette hesap vereceğinin bilincindedir. Böyle bilir ve gereğince yaşarsa, bu kalp niye korksun azaptan, niye utansın kullardan? Kalbini avucuna koysa ve bütün dünya halkına utanmadan gösterebilse bir insan, baksın herkes ona ve kendine dair bir kötü niyet, art düşünce, ayıp iş bulamasa, düşünebiliyor musunuz bu insanın büyüklüğünü, saygıdeğerliğini ve Allah katındaki kıymetini?

15 **“O gün ki ne mal fayda verir ne oğullar! Allah’a arınmış bir kalp ile gelen başka.”** (Şuara, 88-89).

Kıyamet gününde samimiyet, kalbin tamamını Allah'a açma samimiyeti, kalbi her türlü yabancı duygudan, manevî hastalıktan, Allah rızası dışında başka amaçtan arındırma, onu şehevî ihtiraslardan ve. sapmalardan temizleme, Allah'ın dışındaki fani şeylere bağlılıktan özgür kılma samimiyeti dışında başka hiçbir değer yoktur. İşte kalbe değer ve itibar kazandıran temizlik, selamet ve saadet budur.

İşte hakikat; "O gün insana ne malı ve ne de evlatları yarar sağlamaz." Yeryüzünde insanların, elde etmek için didinip durdukları, hatta savaşıp kan döktükleri, köpeklerin leşlere saldırdığı gibi üzerine atılıp çullandıkları bu geçici mallar, mülkler, şanlar, şöhretler, paralar pullar, makamlar mansıplar, iktidar ve hazineler, kısacası bu kof değerler o ahiret gününde hiçbir yarar sağlamaz ve ahiret terazisinde hiçbir ağırlık sahibi olmaz!

Tek bir şey fayda verir; o da arı duru, tertemiz ve saf, selim bir kalp sahibi olmak.

Nasıl mı?

Kısaca yukarıda dediğimizi bir daha analım: "İman, ibadet, itaat ve güzel ahlakla nurlanmış, her yaratılmışa iyi niyet, muhabbet ve merhamet taşıyan, her türlü kötü huylardan temizlenmiş arı duru ve selim bir kalp sahibi olmak..."

Evet, bunun için çabalayacağız. Bunun yolunu yordamını öğrenecek ve uygulayacağız.¹⁶ Şimdi o meseleyi ilgili yerine havale ederek asıl can alıcı damara basmak lazım; Peki, ama acaba kalbimiz selim mi? İşlerimiz ihlaslı mı?

16 Bu konuda bakınız: Cemal Nar, *Aydınlanma Yolu Tasavvuf*.

Kendimize Soralım

Bunun için kalbine bir bak, ne görüyorsun? Hatta kalbine sor bir, ona danış gizlice. Bir temizlik, bir iyi niyet, bir samimiyet, bir ihlas, bir nurlanma ve aydınlanma var mı? Razi mı Rabbinden?

“Evet” diyorsa, sorun yok.

“Hayır” diyorsa, kork kardeşim, çok kork ve kalk, tedarik et.

“Ya aldaniyorsam? Ya nefsim beni kandırıyorsa?” gibi içinden gelen sorulara gelince, bunlar vesvesedir. Hiçbir değeri ve hükmü yoktur. Nefis şeytan ile iş birliği yaparak hayra mani olmaya çalışıyor, dikkat et kardeşim, sakın aldanma.

Şu kaideleri hadis-i şeriflerden alıyoruz:

“Kalbinin huzur bulduğu ve rahatladığı işi yap, sıkıldığı, daraldığı, bunaldığı işi yapma! Nefsinin vesvesesine uyma! Kararsız kaldığın işlerde kalbine danış! İçine, sineni al, sinmeyi at. Haram bellidir, helal bellidir. Bu ikisi arasında şüpheli şeyler vardır. Şüpheli olan işleri ise bırak. Müftüler fetva verseler bile, sen yine de kalbine bir danış. İyilik, kalbin mutmain olduğu, huzur bulduğu, rahatladığı şeydir. Günah ise, canını sıkan, içini tırmalayan, huzursuz edendir. Öyleyse yapacağın bir iş için, Rabbinden hayırlı olanı iste, sonra kalbine bak, hangisi kalbine ferahlık veriyorsa, hayırlı olan odur.

Şeriat, Allah'ın Sınırlarıdır

Bütün bunlar şeriatın açıkça hükmünü beyan etmediği konulardaki ilkeler ve ölçülerdir. Yani asıl ölçü, ana kaynak, kitabımızın başında da söylediğimiz gibi, ikidir; Kur'an-ı Kerim ve sünnet-i seniyye. Bunların açık hükmü varken kalp ölçü olamaz.

Dinimizde, herkesin kalbi kendisi için müstakil bir ölçü olsa idi, Kur'an-ı kerime, Peygambere ve âlimlere ihtiyaç kalmazdı. Kimi çağdaş sapıklar, "akıl, mutlak olarak iyi ile kötüyü, hak ile batılı her zaman birbirinden ayırır, öyleyse dine, şeriata gerek yoktur, laiklik yeter" diyerek akılı biricik ölçü kabul ediyorlar. "Akıl ile sapıtma" demek ki böyle oluyor!

Her neyse, ben de bu bilgilere göre kalbime bakıyorum, orada "samimi olarak dine hizmet etme" isteği görüyor, buna şükrediyor, ihlas için de ayrıca dua ediyorum. Nefsimin vesvesesine de kaide gereğince itibar etmiyorum. Ama yine de korkuyorum. Kesin netice rûz-i cezâda yüce makamda terazi başında belli olacaktır. Tarık suresinin 9-10. ayetlerinde Allahu Tebareke ve Teala, "Gizlenen sırların ortaya döküldüğü günde insan için ne bir güç ne de bir yardımcı vardır" buyuruyor.

Her işin tabiatı gereği gizli yanı vardır. Hatta kişi yapmadığı bir fiili iddia, yaptığı bir fiili inkar edebilir bu dünyada. Ayrıca her amelin bir niyeti vardır ve bu niyet kişiyle Allah arasındadır. Bütün bu sırlar, ahiret gününde açığa çıkacaktır. Kıyamet günü bütün sırlar açığa çıkacak, her mücrim kendiliğinden o gün rezil ve rüsvay olacaktır.

Neden bu dünyada değil?

Çünkü sınav devam etmektedir. Sınavın notu ve varsa mükafat veya cezası, ahiret günündedir.

Hesabı Unutmamak

Takdir edersiniz ki insanların içlerindeki duygu, düşünce ve huylar bir şekilde açığa çıksa, insanlar arasında ne sevgi kalır ne saygı. Birlikte yardımlaşarak yaşamak da hayal olurdu.

İnsanın sırları define gibidir, herkesten saklanır. Ne var ki kıyamet gününde herkesin herkesten sakladığı o gizli definesi açığa çıkacak, üstelik açıkça kamuoyuna sunulacak. O gün mahcup olmak çok kötü bir şeydir elbette. İman, küfür, nifak, iyi niyet, kötü niyet, ihlas, riya ne varsa gerçek haliyle ortaya çıkacak. Herkesin gerçek kimliği, manevi şahsiyeti açığa çıkacak. O gün hiç kimsenin gerçekleri gizleme gücü olmayacaktır. Kimse kimseden yardım da alamayacaktır.

“Nice yüzlerin ağardığı, nice yüzlerin de karardığı günü (düşünün). İmdi, yüzleri kararanlara ‘İnanmanızdan sonra kâfir mi oldunuz? Öyle ise inkâr etmiş olmanız yüzünden tadın azabı!’ (denilir).” (Al-i İmran, 106)

Allah Teâlâ bizi de sizi de korktuğumuza uğratmasın, umduğumuza nail eylesin.

Unutmayalım ki hesap sadece Allah Teâlâya verilecektir. öyleyse rızası aranan da sadece o olacaktır. her ne yapılırsa ancak onun için yapılacak, buna ters düşen riyadan, süm’adan saınılacaktır. Bütün insanların rızasını elde etmek mümkün değildir. Allah yolunda gidenler için yukarıda yazmıştık, övenler de olacaktır, sövenler de. İmtihan dünyasında “sünnetullah”, yani “Allah’ın değişmez kanunu” budur ve bundan kurtuluş yoktur. Bu herkes için geçerli genel bir kaidedir.

Bu dünya böyle bir imtihan dünyasıdır. İyi veya kötü herkes cibilliyetinin, karakterinin, huyunun gereğini yapacaktır ve herkes hayır veya şer, bir zerre bile olsa, yaptıklarının hassas terazilerde tartıldığını görecektir, hesabını verecektir.

CİHADIMIZIN KIYMETİNİ BİLMEK

Hayat İman ve Cihattır

İslam dininin gerçekliğinden şüphemiz yoktur. O, Allah Teâlâ'nın biricik dini. Hz. Adem'i onunla gönderdi yeryüzüne. O ve evlatları İslam'ı uyguladılar yeryüzünde. O günün hayatı basitti. İslam da basitti haliyle.

Sonra Hz. Nuh zamanı, sonra Hz. İbrahim zamanı, derken Musa ve İsa zamanı, Allah hep İslam'ı gönderdi onlara. Toplum geliştikçe, teşkilatlandıkça, tekamül ettikçe İslam da geliştirdi, tekamül etti ve toplumun sorunlarını en güzel bir şekilde çözer olarak sunuldu insanlara.

Böylece özde değişmeyen İslam, belki uygulamada değişerek geliştirdi. Nihayet en son ve en kamil haline Hz. Resulullah (sav) Efendimiz ile kavuştu. Bu haliyle o, Allah Teâlâ'nın insanlar en büyük nimeti ve minneti idi. İnsanlar onunla kendilerini ve toplumlarını düzenledikçe, büyük bir mutluluğu yaşadılar. O topluma "asr-ı saadet" dendi.

Allah Müslümanlara bir görev daha vermişti bu dini öğrenme ve yaşamanın yanında: yaşatmak. Yani onu bilmeyenlere de ulaştırmak. Yani davet, tebliğ ve irşat. Yani cihat.

Cihat, bu amaçlar için gayret ve çaba sarf etmenin adıdır. Kendi nefsimizde İslam'ı öğrenme ve yaşamaya "büyük cihat" diyoruz. Onu

başkalarına anlatmaya, ulaştırmaya da büyük cihat diyoruz. Bütün bunlar bedenî, malî yükler getirir insanlara.

Hatta engel konursa bu cihat işine, o engeli kaldırmak için savaşmak bile gerekebilir. Savaş zaten bunun için yapılır İslam'da. Yoksa savaşın amacı, başkalarının topraklarını, gizli açık servetlerini sömürmek için değildir asla.

Bütün bunlar bedenî, malî yükler getirir insanlara. Hatta yaralanmalarla acı çekme ve derken ölme bile getirebilir. Bizden “kendi yolunda” malımızla ve canımızla “cihat” etmemizi isteyen Allah Teâlâ, bu eylemlere büyük değer verir. Bunun karşılığı cennette “cemalullah” ve “rıza”dır.

Müslümanlar, bu amaçları için çaba ve gayret sarfettikleri sürece canlı ve dinamiklerdir. Bu işler de kolay ve zevkli gelir kendilerine. İç ve dış dünyalarında da alabildiğine mutludurlar, huzurludurlar, rahat ve refah içerisindedirler.

Ama bu dini yaşama ve yaşatma duygularını kaybettikleri oranda mutsuz, huzursuz, rahatsız, fakirdirler. Hatta büyük bir tehlike karşısındadırlar aynı zamanda. Bu tehlike iman ve vatan gibi değerleri kaybetme tehlikesidir.

Biz Ciddi miyiz?

Hayat çok ciddiyet ister. Laubaliliğe hiç gelmez. Başarı, zafer ve mutluluk, ciddi insanların hakkıdır.

Ciddi insanın, yani üstüne düşeni dikkatli ve devamlı yapan, görevi savsaklamayan, tembelliği ve terbiyesizliği aşmış, irade ve ahlak insanının işidir.

İş yapanla, yapar gibi yapan, yapar gibi konuşan, yapar gibi görünen arasında çok fark var. Yine iş yapanla, işi elinin ucuyla tutan arasında da çok fark var.

“Eşek çamura çökerse, sahibinden yiğidi olmazmış.” Onun gibi, bu iş kimin? Benim mi? Öyleyse benden yiğidi olmaması gerekir. Ben niye sağa sola bakmalıyım ki, “bu işi kim yapar?” diye!

“El elin yitiğini ıslık çalarak ararmış.” Buna da şükür!

Peki, şimdi soralım, “ben Müslüman mıyım?”

“Evet.”

İslam benden ne istiyor?

Onu öğrenmemi, yaşamamı ve yaymamı değil mi? Bunun hepsi de cihattır. Peki, ben ne yapıyorum? Daha doğrusu yapıyor muyum, yapar gibi mi yapıyorum, yapar gibi mi konuşuyorum, yapar gibi mi görünüyorum?

Dört elle sarılıyor muyum davama, yoksa elimin ucuyla mı tutuyorum?

Benimle bu ayetler arasında nasıl bir ilişki var?

“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyi söylemek, Allah katında büyük gazaba sebep olur. Doğrusu Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağliyerek savaşılanları sever.” (Saff , 2-4)

İbni Abbas şöyle söylemiştir: “Cihad farz olmadan önce inanan bazı kimseler diyorlardı ki: ‘Yüce Allah’ın bize işlerin en güzelini göstermesini isterdik ki biz de onu yapalım.’”

Yüce Allah onların bu isteklerine bağlı olarak en çok sevdiği eylemin kesin bir şekilde inanmak ve imana karşı gelen ve onu kabul

etmeyen isyankârlara karşı cihad etmek olduğunu peygamberine bildirdi. Cihad farz olduktan sonra müminlerden bazıları bu emirden hoşlanmadılar ve böyle bir iş onlara zor geldi. Bunun üzerine yüce Allah şu ayetini gönderdi:

“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz? “Yapmayacağınız şeyi söylemek, Allah katında büyük gazaba sebep olur.”

İbni Cerir ayetlerin tefsirinde bu görüşü tercih etmiştir. İbni Kesir de tefsirinde der ki: “Tefsir bilginlerinin çoğu bu ayeti şu şekilde yorumlamışlardır: Müminler cihadın farz olmasını arzu ettikten sonra cihadın farz kılınması ve ardından bazılarının ona yanaşmamları üzerine bu ayet inmiştir. Bu ayeti aynen şu ayet gibi yorumlamışlardır:

“Daha önce kendilerine ‘savaştan uzak durun, namazı kılın ve zekatı verin’ direktifi verilmiş olanları görmüyor musun? Şimdi üzerlerine farz kılınca, onların; Allah’tan korkar gibi ya da bundan bir daha fazla insanlardan korkan bir grubu, ‘Ey Rab-bimiz, niye üzerimize savaşmayı farz kıldın, biraz daha mühlet tanısaydın olmaz mıydı?’ dedi. Onlara de ki: ‘Dünya zevki kısa sürelidir. Ahiret ise sakınanlar için daha hayırlıdır. Orada kılıpayı bile haksızlığa uğramazsınız.’ Nerede olursanız olun, surlarla tahkim edilmiş kalelerin içinde bile olsanız, ölüm sizi bulur.” (Nisa, 77-78)

Katade ve Dehhak der ki: “bu ayet “şöyle savaştık, böyle vuruştuk, şöyle sapladık, böyle yaptık” dedikleri halde böyle bir şey yapmayan bir kesimin ağzının payını vermek için inmiştir.”

Kur'an-ı Kerim, yeni bir ümmet kuruyordu. Yeryüzünde Allah'ın dinini, hayattaki yolunu ve insanlar arasındaki sistemini bir emanet olarak yüklenmeleri için onları yetiştiriyordu.

Tek tek onların iç dünyalarını, ruhlarını ve vicdanlarını arındırmak, onları bir cemaat haline getirmek ve pratikte yaşanan bir eylem haline getirmek istiyordu.

Bunların hepsini bir anda yapmak gerekiyordu. Çünkü Müslüman fert ancak bir cemaat içinde yetiştirilebilirdi.

İslam, ancak sağlıklı bağları bulunan, sağlıklı düzeni bulunan, aynı zamanda toplumsal bir hedefi olan imanlı, şuurlu, belli bir disiplin ve düzeni olan bir topluluk ortamında var olabilirdi.

Her Müslümanın bir hedefi ve hülyası olan İslam'ın yeryüzünde yürürlüğe konması ancak bu ilahi düzenin sınırları içinde yaşayan, hareket eden, çalışan ve üreten bir toplumla mümkündü.

Nitekim sahabe öyle de oldular. Denendiler de bunun için? Sonunda zaferi kazandılar.

Biz de bugün yeni bir İslam toplumu, yeni bir İslam Devleti ve Medeniyeti inşa etmek istiyorsak, öyle, yani sahabîler gibi olmalıyız.

Bu işin başı, ciddi olmaktır. Zafer de buna bağlıdır. Öyleyse soralım kendimize:

“Ben ciddi miyim? Ben vazifemi yapıyor muyum, yoksa yapar gibi mi yapıyorum, yapar gibi mi konuşuyorum, yapar gibi mi görünüyorum?”

Bunun tam cevabı bir bende, bir de Allah Teâlâda.

Bir de durum var ortada, kim ne anlarsa!

Müslümanlar Güven Vermeli

“Muhammedü'l-Emin” olan Resulullah'ın (sav) ümmeti de tıpkı onun gibi güvenilir olmalıdır.

Sözün yalama olduğu, şahsiyetin silikleştiği, çıkarın mabut yerine konduğu, pragmatizmin genel geçer felsefe olduğu, ilkelerin haramların yanında meze gibi yenildiği bir zamanda yaşıyoruz. Çekler, senetler, garantiler bile güven vermiyor. İnsan aldatılmak korkusundan tebdilini şaşmış vaziyette.

İşte tam da bu zamanda Müslümanlar güvenli insanlar olmalıdır. Sözün bittiği yerde fazilet görülmelidir. “Bu adamı sev sevme, yiğidi öldür, fakat hakkını yeme, bu bir Müslümandır, sözü demir gibi sağlamdır” dedirtmeliyiz özellikle de düşmana.

Böyle yetiştirmeliyiz kendimizi, evladımız. Bizi böyle bilmeli kendi vicdanımız, omuzlarımızdaki melek arkadaşlarımız, nihayet Yüce Rabbimiz. Önemli olan budur. Böyle olursak bizi çevremiz de böyle emin ve doğru bilir. Böyle bilir o zaman dost düşman.

İmam Ahmed ve Ebu Davud, Abdullah İbni Amir İbni Rebia'dan rivayet ederler. Abdullah şöyle demiştir: Ben çocuk iken Hz. Peygamber bize gelmişti. O sırada ben oyun oynamak için dışarı çıkmıştım. Annem:

- “Abdullah buraya gel, sana bir şey vereceğim’ diye beni çağırmıştı. Hz. Peygamber

- “Ona ne verecektin?” diye sordu. Annem:

- “Hurma” dedi. Hz. Peygamber,

- “Eğer ona va'dettiğini vermeseydin aleyhine bir yalan yazılacaktı” buyurdu.

Yalan laneti gerektirir. Allaha uzaklaştırır insanı. Bereketi kal-
kar işin. Başarısızlık yalanın yoldaşdır. O da hüznün ve pişmanlık ge-
tirir, hüsrana getirir, başka değil.

İşte bu emin olmak, güven duyulmak, yalandan uzak olmak
müslümanın vicdanındaki ve şahsiyetindeki tertemiz ahlaktır. Yer-
yüzünde Allah'ın sistemini kuracak ve onu ayakta tutacak olan in-
sanlara en yakışan ahlâk yapısı da budur.

İşte bu hakikat en büyük imtihan konusudur. Kendimizi ve top-
lumumuzu buradan test edelim. Edelim de kendimizi, ahlakımızı,
başaracak güç ve düşmanı yenecek imkanımızı görelim. Bunu gör-
meden harekete geçmek, dereyi görmeden paçaları sıvamak demek-
tir. Bakalım sular paçayı geçecek kadar mı, yoksa boydan aşkın mı?

Cihat konusuna gelince, insanlar bu kelimeyi sakız gibi çiğne-
yerek, yani yerli yersiz çok konuşarak tatsız tuzsuz hale getirdiler.
Cihat kolay mı kardeşim? Ölüme gitmek kolay mı? Kolay olsaydı,
Peygambere söz veren cemaat iş başa düşünce ölüm korkusuyla bay-
gın baygın bakar mıydı? Bin bir bahane ile cihattan kaçır mıydı?

Bu zaaf ortada işte. Bu vaziyetten kendimizi nasıl kurtarır da
ihlas ve samimiyetle seve seve cihada gidebiliriz?

Sürekli Murakabe ve Muhasebe

Tek çare Allah'a iman ve kulluk. İlim, salih amel ve güzel ahlaklı
olmaya gayret ve çaba. Bunu kolaylaştıracak arkadaşlıklar ve dost-
luklar kurmak, geliştirmek ve edebine uyararak sohbet etmek. Seni
her bakımdan etkileyen büyüklerin sohbetine ekmek gibi, su gibi
devam.

Bütün bunları yaparken kendini sürekli kontrol, sürekli gözetme ve hesaba çekme. Eski tabirlerle murakabe ve muhasebe.

Neyi ölçü alarak?

Kur'an'ı ölçü alarak. Yani onu okuyarak, anlamaya çalışarak kendimizi sürekli O'nun hatırlatmasından, sürekli yönlendirmesinden ve sürekli eğitmesinden haz alarak ona yönelmek. Onunla kalbi besleyerek Allah'a yönelmek , manen yaklaşım mukarrep olmak yani. Onunla Allah'tan söz dinlemek, vaaz ve nasihat almak. Bilmeliyiz ki Allah'tan başka hiçbir şey bizi koruyamaz ve kurtaramaz.

Bunu bilmenin verdiği sakinet, itminan, tevekkül ve tefviz-i ümûr, yani işi Allah'a ısmarlamaktır bizi kurtaracak olan. Bu ise kalbiyle, kalbindeki imanla barışık ve mutlu olmaktan geçer. Bunun hilesi olmaz ki? Kendimizi kandırmanın mümkünü yoktur. Başkasını kandırmanın da faydası yok.

İnsan nasıl gerçekse, duyguları, yani sevgileri, yergileri, ümitleri gibi, korkuları da bir o kadar gerçektir. Bunu görmeli ve Allah Teâlâ'nın sevgisi ve korkusu ile (beyne'l-havfi ve'r-reca) yenmeye çalışmalıyız o korkuyu. Laf atmanın gereği yoktur. Kendimizi rezil etmenin de...

Bu bir insan gerçeğidir. Bu bir Müslüman endişesidir, sorumluluğudur. Kolay da değildir yani. Asr-ı Saadette bile Müslümanlardan bir topluluk bazı rivayetlerde Mekke'de heyecan ve duygusallıktan kaynaklanan iç tepkileri nedeniyle Allah'ın kendilerine savaş izni vermesini arzu ederler. Fakat Medine'ye hicret ettikten sonra bu topluluğa savaş farz kılınır. Ama verilen tepkiye bakınız:

“Daha önce kendilerine `savaştan uzak durun, namazı kılın, zekatı verin` direktifi verilmiş olanları görmüyor musun? Şimdi

üzerlerine farz kılınca, onların; Allah'tan korkar gibi ya da bundan daha fazla insanlardan korkan bir grubu, 'Ey Rabbimiz, niye üzerimize savaşmayı farz kıldın, bize biraz daha mühlet tanısaydın olmaz mıydı?' dediler. Onlara de ki: 'Dünya zevki kısa süreli- dir. Ahiret ise sakınanlar için daha hayırlıdır. Orada kıl payı bile haksızlığa uğramazsınız.' (Nisa, 77)

Ya da Medine'de bazı insanlar var, bunlar Allah katındaki en güzel işin ne olduğunu soruşturup onu yapmak istiyorlardı. Bu eylemin cihad olduğu kendilerine bildirilince bundan korkmuş ve hoşlanmamışlardı!

Bu korkak ve kaçak duruş, bize ders olmalı, gözlerimizin açılması için yeterli olmalıdır.

Bir zamanlar yaralı bir Çeçen komutanı ziyarete gitmiştik birkaç arkadaş. Bizi olduğumuzdan fazla tanıtmışlar ki yaralı mücahit ayakta karşıladı bizi ve çok hürmet gösterdi. Sanırım tevazu göstererek hürmet ve muhabbette bizi geçti. Her ne ise, bir ara ona dedim ki:

"Cihat büyük iştir. Her an ölümle baş başa olmak. Oysa biz yaşamak istiyor ve ölümden korkuyoruz. Aklımız ve imanımız "cihada niyet et, her an hazır ol" diyor ama nefsimiz de korkuyor bundan. Acaba bu korku ile biz gerektiğinde cihada katılmaktan kaçır mıyız? Bu imtihandan nasıl çıkarız? Bunu bilememek, kendime tam güvenememek, içimde "acaba nifaktan bir şube mi var bende?" fikrini aklıma getiriyor ve çok üzülüyorum. Cihat nasıl bir şey, anlatır mısınız?" dedim.

"Bakın hocam" dedi gazi mücahit, "bu duygular çok normal. Herkeste olur. Bizde de vardı. Ama ne zaman ki cihada bilfiil girdik, bu duygular bizde kayboldu gitti. Bir daha aklımıza bile gelmedi. Bu

böyledir. Bir kere işin içine girilirse, gerisi çorap söküşü gibi kendiliğinden gelir. Siz de şaşarsınız kendinize. Hiç kendinizi töhmet altına almayınız” dedi. Çok sevindim ve “inşallah” dedim. Allah Teâlâ hepimizi de nifaktan korusun.

Buna katılırım. Bazen dağ gibi gözüken bir işin altına girmekten korkarsınız, “bunun altından nasıl kalkırım?” diye. Ama bir başladınız mı, gerisi kendiliğinden gelir. İşin zoru karar vermek ve başlamak. Başladıktan sonra korkma artık.

Sonuç itibariyle şunu anlıyoruz: İnsanın psikolojik yönden sürekli olarak desteğe, telkin ve teşvike, direnişe ilişkin öğütlere ve iyi örneklere ihtiyacı vardır. Özellikle zor zaman ve şartlarda, ağır yükümlülükler altına girildiğinde bu tür takviyelere ihtiyacı daha da fazla ve zorunlu hale gelmektedir. Müslüman ancak bu desteklerle yolunda dosdoğru ilerleyebilir. Zaaf anlarına karşı galip gelebilir ve sürekli olarak daha uzak ufuklara gözlerini dikebilirler.

Burada korkulacak bir durum vardır, ona dikkat gerekir muhakkak.

Nedir mi o?

Mütevazı Ama Kararlı

Müslümanlar için çok önemli bir huy da mütevazı olmaktır. Özellikle de olağan zamanlarda ve rahat olduğumuz durumlarda herhangi bir görev ve yükümlülük isterken mütevazı olmamız gerekmektedir.

İslam’ın genel bir ilkesi de “görev istenmez, verilir” anlayışıdır. Eğer böyle yapılırsa, ilahî yardım hep yanındadır görevli kişinin.

Yoksa görevle baş başa bırakılır. Yani ilahî yardım ve destekten mahrum bırakılır insan.

Elbette bu, emanetlere ehil insanları seçen Müslüman ve takvalı insanların yönetiminde iken faydalı olan bir huy ve ilkedir. Ehliyete önem vermeyen hainlerin ortamında bu huy veya ilkeye bağlı kalmak, Müslümanlara zarar verebilir. Bu gibi ortamlarda veya kişinin kıymetinin ve ehliyetinin bilinmediği yerlerde Hz. Yusuf gibi vazife istenebilir.

Mütevazı olmanın faydası şudur: Olabilir ki Cenabı Allah bizi herhangi bir işte görevlendirdiğinde onun üstesinden gelemeyiz. Görevimizi hakkıyla yerine getiremeyiz! Nitekim yukarıda gördük, ilk müslüman nesilden bir topluluk zaafa düşmekte ve yapamayacakları şeyleri söylemektedir. Kimileri de yapmadıklarını yapmış gibi anlatmakta ve yapmadıkları güzelliklerden yok yere övünmektedir. Sonuçta yüce Allah onları sert bir şekilde azarlamakta ve onların bu durumunu ürpertici bir şekilde kınamaktadır:

“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyi söylemek, Allah katında büyük gazaba sebep olur. Doğrusu Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağliarak savaşanları sever.” (Saff, 2-4)

Hiç şüphesiz İslam, savaş arzu etmez ve savaş sevdiği için onu istemez. İslam şartlar kendisini zorladığı için ve savaşın ardındaki hedef çok büyük olduğu için onu farz kılar. Çünkü İslam, insanlığı ilahi sistemin en son ve değişmez şekli ile karşılar. Bu sistem sağlıklı fitrata uygun düşmekle beraber ruhlara birtakım yükümlülükler getirir. Böylece onları üstün seviyelere çıkarmak ister. Bu üstün derecelere ulaşıp orada mutlu yaşamalarını arzu eder.

Ne var ki yeryüzünde ilahi sistemin yerleşmesini istemeyen pek çok kuvvetler bulunmaktadır. Bu güçler, imanın ve onun öngördüğü yükümlülük seviyesinden insanları geride bırakmak için onların zafalarını kullanmaya çalışırlar.

Ayrıca bilinçsizliklerini ve önceki nesillerden gelen gelenekselleşmiş yanlış anlayışları istismar etme çabasına girerler. Bunlarla ilahi sisteme karşı gelmek ve onun yoluna dikilmek isterler. Zaten kötülük saldırgandır. Batıl ise kendini beğenmiştir, daha iyisini görmez veya takdir etmez. Şeytan da her zaman çirkin işlere teşvik etmektedir. Batıl din, mağrur kafirler ve şeytanlar bir araya geldiğinde vay cahil insanların haline. Onlara ve yönetimindekilere tebliğ yapmak çok zordur. Bu yüzden cihadı her zaman göze almak gerekir. Hem de maddi ve manevî alanda hazırlık yaparak güç biriktirilmelidir.

Buna binaen iman davasına sahip çıkanların ve ilahi sistemin davetçilerinin, kötülüğün işbirlikçilerini ve şeytanın dostlarını yenebilmeleri için hem ahlâk ve şahsiyet yönünden güçlü, hem de savaş araç gereçleri ve talim yönünden güçlü olmaları gerekir.

Evet, bu İslam davasına sahip olanların, temel haklar ve özgürlüklerin güvencesi için tek çare savaşa hazır olma gereğini bilmeleri, savaşmaları gerektiğinde de bir ibadet vecdi ile savaşmalarının kaçınılmazlığına inanmalarıdır.

Şu da bilinmelidir ki cihat ile diğer savaşlar arasında çok farklar vardır. Müslümanlar Allah yolunda savaşırlar. Kendi çıkarları için veya ırk, toprak, soy ve aile gibi herhangi bir tutkunluk ve asabiyet yolunda savaşmazlar. Yalnız Allah yolunda, sadece Allah için, sırf Allah'ın sözünü yüceltmek için savaşırlar.

Nitekim Hz. Peygamber buyuruyor ki: “Kim Allah’ın sözünü yüceltmek için savaşırsa o Allah’ın yolundadır.”¹⁷

Zafer, sahil bir iman, aşkla yaşanan bir İslam, birlik ve dirlik içinde bir cemaat ve sabırla yapılan bir cihadın ardından Allah’ın izniyle muhakkak gelecektir.

Yeter ki yalancı münafıklara, aldatıcı deccallere ve dünya ehli kurnazlara kanılmasın. Zira onlar da “cihat cihat” diye bağırıp davet edebilirler. Ama Allah Teâlâ’nın dininin değil, kendi iktidarlarının kurulmasına çağırırlar.

Peki, ama bunları nasıl tanırız?

Görürüz inşaallah.

Emin Adımlarla

Hiçbir zaman her şey bir anda olmaz. Her şeyi bir anda istemek, hiçbir şey istememektir” demiş ve bu kaideyi “bir devlet ve medeniyet inşası boyutunda düşünmeye” davet etmiştik.

Evet, öyle ictimaî işler vardır ki, onu başarmak ancak bir grubun, bir cemaatin veya bir topluluğun kârıdır. Bir tek ferdin yapabileceği iş değildir bazı işler. Ama aynı o işe toplumda herkes veya çoğunluk katılırsa bir ferdin, bir kişinin azıcık katkısıyla çok büyük işler başarılır. Bu da cemaatin bereketidir.

Mesela bir şehirde bir ev inşası düşünün, herkes bir tuğla taşırsa bu inşaat bir günde biter. Ama bir iki kişi çalışsa, belki de bir senede bitmez. Şimdi bir insanın yerinde bir tuğla taşımasını “bu da iş mi canım?” diyerek tenkit etmek, abes değil midir?

17 Bu hadisi Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi ve Nesei rivayet etmiştir.

Tıpkı bunun gibi, yeniden bir İslam toplumu için bir devlet ve medeniyet inşa etme işinde her Müslüman bir tuğla taşıya, işler ne kadar kolaylaşır ve erken netice alınır kim bilir. Fakat bütün bu işler az sayıda insan veya cemaatlere kalırsa, iş o nispette zor ve geç biter.

Mesele bu kadar basittir.

Peki, öyleyse bir tuğla getireni aşağılamak ne demektir, bunu izaha gerek var mı? Bu iş neye benzer bilir misiniz?

Tebük seferine hazırlanırken Sevgili Peygamberimiz (sav) Müslümanları yardıma davet etti. El işinde çalışarak günde iki avuç hurma kazanan kimi fakir Müslümanlar, bir avuç hurmayı aileleri için evlerine götürürken, diğer avuçlarındakini de ordu için harcasın diye Peygamber Efendimize (sav) getirdiler.

Kendileri İslam için kınını kıpırdatmayan kimi münafıklar, bu ellerinden geleni yapmaya çalışan fakir sahabeleri dillerine dolayarak “sanki Allah’ın bunlara ihtiyacı var. Şunlara bakınız, gösteriş yapıyorlar” diye kınıyorlardı. Tabii bu arada çok getirenleri de aynı sebeplere başka ilaveler yaparak yine kınıyorlardı. Bu imansızlığın ve kıskançlığın tezahüründen başka bir şey değildi elbette.

Peki, az da olsa İslam ve Müslümanlar menfaatine iyi şeyler yapmaya çalışanları dillerine dolayarak tenkit edenler, acaba bu halleriyle kimlere benzemektedirler, bunu bir düşünmezler mi?

Acaba bu dile dolama, alaya alma ve aşağılama işini yaptıran sebep, o malum insanlara o işleri yaptıran iman zayıflığı ve kıskançlık hastalığı olamaz mı?

Müslümanlar bayram ediyorken bizim o sevince katılamamamız, normal değildir. Acaba biz yanılmış olamaz mıyız?

Bir daha düşünmekten ne zarar gelir?

Kendimize Yazık Etmeden

Kader, her insana bir imtihan alanı seçmiştir. Kainatta hiçbir şey tesadüfî değildir, bilakis ince bir plan ve programın eseridir. Bu plan ve program, yerlerin ve göklerin yaratıcısı, her yaptığını ilim ve hikmetle donatarak yapan Allah Teâlâdan olunca, gam çekmek, kaydı ve endişe etmek ne kadar yersizdir. Maalesef insan bunu ancak belli bir ilim, tefekkür ve tecrübeden sonra anlıyor. Anlayana kadar da kendisine yazık ediyor.

Evet, eskiden ama kendi hayatımda, ama başkalarının hayatında gördüğüm bir kısım sıkıntılardan, elemelerden, ıstıraplardan, zararlardan, eziyet ve işkencelerden üzülmür ve rahatsız olurum ve bir sürü “keşke”li cümleler kurardım. İyi niyetle mü’minlere şefkat ve merhamet duygularımı istisna ederek, bunun ötesinde olanlarla boşuna kendime yazık etmişim...

Mesela derdim ki: “Keşke Ebu Hanife, Ahmed b. Hanbel, Serahsî, İbn Teymiyye ve benzeri zevat zindanlarda yatmasalardı. Keşke o acı ve ızdırap dolu yıllarda evlerinde olsalar da ilimle daha çok meşgul olsalar, daha çok eser verselerdi...”

O zamanlar, büyük âlim ve düşünür Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretlerinin o muhteşem “Tefviznâme”sini okurken nakarat kısmında hafif bir değişiklik yaparak şöyle okurdum:

*“Görelim Mevla neyler,
İnşallah güzel eyler.”*

Benim sefil düşüncem işte...

Hatta bu yersiz elemelerim beni gülünç vaziyetlere düşürürmüş de haberim olmazmış. Mesela “Gazâlî genç yaşta ölmemeliydi, Nevevî başladığı eserleri bitirmeliydi, Alûsî iyi ki tefsirine erken başlamış, Cahit Zarifoğlu en verimli çağında gitmiş... nasıl bir hikmetse” derdim. Haşa Allah Teâlâ'nın işlerini beğenmemek değildi kastım, kendime acı çektirmek de değildi. Ama farkında olmadan yapmışım bunları. Estağfirullahelazîm.

Bu örneklerle, “Hz. Eyyub niye bu kadar hasta oldu, Hz. İsa, Hz. Yahya ve Hz. Zekeriyya niye eziyet ve işkence çekti”leri de eklersek, ahmaklığımız iyice ortaya çıkar değil mi?

Bilmem sizde de olmuş mudur, “falan tanıdığım genç yaşta öldü, falan hoca yaşasaydı daha fazla hizmet ederdi, filan ihtilalde içeri girdi ve haksız yere zindanlarda çürüdü, feşmekan haksız yere çok işkence çekti, filanı kendi adamları bitirdi, yazık ettiler” gibi la-kırdılar?

Evet, nedir bunlar?

Oysa insan imtihan için vardır bu dünyada değil mi? Asıl amaç, istikametle, yani dinin doğrultusunda bir hayat yaşayıp Allah Teâlâ'yı razı ederek yaşamak ve ahirete imtihanı kazanmış olarak gitmektir, değil mi?

Bu imtihanın zaman ve zeminini, şartlarını Allah Teâlâ seçer. Kimse buna itiraz edemez. Ben niye bu asırda yaşıyorum? Asr-ı sadette veya Osmanlılar döneminde yaşasam daha iyi olmaz mıydı? Kahramanmaraş'ta değil de Medine'de doğsam, memur çocuğu yerine sanayici çocuğu olsaydım mesela?

Hepsi hikaye bunların, hepsi boş sözler!...

Kader böyle istedi ve biz bu ortam ve şartlarda kulluktan sorumluyuz.

Sevgili Peygamberimiz “Dinine ve dünyasına faydası olmayan boş söz ve işleri terk etmesi, kişinin Müslümanlığının güzelliğindedir” buyurur.

Ya Rabbimiz? Kurtulan “mü’minûn”u sayarken, ikinci sıraya “Lağıvdan, yani boş söz ve işlerden yüz çevirenleri” koyar. Müthiş değil mi?

Az yaşadı mı diyoruz? Yaşadığı kadar sorumludur.

Zindanda eziyet mi çekmiş? Çektiği her saniye, evde rahat yaşadığının senesine bedel olarak onu füze gibi Cennete uçurmuş, rıza’ya erdirmiş.

Hastalıklarla mı boğuşmuş? Ömrü saflaşmış, hep dua ve iltica ile Allah Teâlâ’ya yakın olmuş, günahları dökülmüş, dereceleri artmış, arı duru bir Müslüman olmuş. Karşılığı sorgusuz süalsiz Cennet.

İlim adamı olarak erken mi ölmüş? Olsun. Dinde bir eksiklik mi kalmış yani?

Öyleyse üzölmek niye?

Hele Allah Teâlâ’dan şikâyetlenme?

Ahmaklıktan kim fayda görmüş? Sabırsızlık, şükürsüzlük ne kazandırır insana? Hazır eldekini de bitirir Allah korusun!

Geçmişe bakarak gam çekmek ne kadar yersiz ise, geleceğe bakarak endişe etmek de o kadar yersiz ve gereksizdir. Çünkü geçmişimizi öyle planlayan aynı Allah Teâlâ, geleceğimizi de öyle planlamıştır.

O, abesle iştiğal etmez, hikmetsiz, menfaatsiz, maslahatsız bir şey yaratmaz.

O'na itimat etmek, sırtını sağlam vererek güvenmek gerekir.

Onun için büyüklerimiz, “Dem bu demdir, dem bu demdir, dem bu dem” demişler. “Sûfi, vaktin çocuğudur” sözü, tasavvufta çok meşhurdur. öyleyse geçmiş ve gelecekte geçerek, içinde yaşadığımız hale dikkat etmeli, yaşadığımız anı güzel kullanmalı, vakti değerlendirmeliyiz.

Elimizdeki iman, bilgi ve sabırla kazandığımız güç, imtihanımızın zorluklarına yeter. Ama onu geçmiş ve geleceğe savurursak, belki içinde yaşadığımız halden de oluruz Allah Teâlâ korusun.

Kimse yanlış anlamasın, gelecek için yapılan plan ve programlar ve bunlara dayalı hazırlıklar, bu günün, bu anın işidir.

Hayatımızı belli bir disipline sokan ve olmazsa olmaz olan plan ve programlar, az önce kötülediğimiz “gelecek için kaygı ve endişeye düşmek, evhamlanmaktan” sayılmazlar.

Geçmişin nimet ve elemelerine sabır ve şükürle ölümsüzlük kazandıran, geleceği de ilim ve hikmet sahibi merhametli bir Allah Teâlâ'ya “tefviz-i ümûr” ile havale eden mütevekkil bir mü'min, ne kadar me'sud ve bahtiyardır.

Hiç şüphesiz bu mutluluk ona imanın bir hediyesidir. çünkü burada söylediğimiz her söz, ancak inanmış bir insan için geçerlidir.

Onun için şiiri doğru okuma zamanı gelmiştir sanırım:

“Görelim Mevla neyler,

Neylerse güzel eyler.”

Her İyilik Değerlidir

Yeniden İslam'ın devlet ve medeniyetinin inşası için az ya da çok çalıştığımız ve az ya da çok sevindirici olaylar yaşadığımız şu günlerde, az ya da çok, yapılan her iyilik, her faaliyet pek değerlidir.

Bu yüzden, onu “biz değil başkaları yaptı” diye elimizin tersiyle itme hakkına ve lüksüne sahip değiliz. Bilakis onu yapanlara teşekkür borçluyuz. Çünkü sonuçta bizim faydamıza bir iş yapmıştır.

Kaldı ki o yapılan amelleri değerlendirecek makam da biz değiliz. O Allah Tealaya kalmıştır. Bakarsınız az bir amelden razı olarak kulunu toptan bağışlar. Kim karışabilir ki?

Eskiler iyilik veya kötülük olsun, ameli küçük görmezlerdi. Küçük bir salih amelin Allah Teâlâ'nın rızasına vesile olabileceğini söyler sevinirler, küçük bir günahın ilahi gazaba sebep olabileceğinden çekinirlerdi. Amelin azlık veya çokluğundan çok, kime karşı yapıldığının önemli olduğunu söylerlerdi. Ne güzel bir ilke değil mi?

Bizim kaynaklarımızda bunun örnekleri de çoktur. Mesela bir köpeği suladığından, bir satışta kolaylık gösterdiğinden, bir alime saygılı davrandığından, yarım hurma sadaka verdiğinden, bir insanı doyurduğundan, bir bardak su içirdiğinden, Allah Teâlâ'nın yolunda bir adım atarak ayaklarını tozlandırdığından, bir saat nöbet beklediğinden... bağışlanan nice insanlar anlatılır hadis-i şeriflerde. Veya bir kediyi hapsedip açlıktan ölmesine sebep olanın cehennemde yanarken o kedinin pençesiyle işkence gördüğünü bildiren gibi...

Öyleyse bir iyilik az bile olsa nasıl inkar edilebilir veya hor görülebilir? Atalar ne güzel söylemişler:

“Damlaya damlaya göl olur.”

“Bir çivi bir nal, bir nal bir at, bir at bir ordu kurtarır.”

“Komşu komşunun külüne bile muhtaçtır.”

“An beni bir gozunan, varsın o da çürük çıksın.”

Bir kişinin iman ve salih ameline vesile olmak, Peygamber Efendimizin (sav) hadisiyle yer ile gök arasındaki her şeye sahip olmaktan daha değerlidir. Bunu küçük görenden daha akılsız ve hikmetsiz kim olabilir?

İşte İslam Dünyasında bahar havası estiren hareketler bir kere daha göstermiştir ki tek tek iyi insanların sayısını çoğaltmak, günü gelince o insanlara devlet bahşetmektir. Dün Mısır’da “İhvan-ı Müslimin”i kuran ve tek tek adam kazanmaya çalışanlar, bugün çoğalarak devleti teslim almaya en yakın ve hak sahibi oldular.

Bu ülkede de tırnakla kuyu kazar gibi çalışarak tek tek adam kazanma gayretiyle dergah açan, özel okul yaptıran, gazete, dergi çıkaran, tv. ve internet yayını yapanlar, böyle böyle İslamlaşma davasında olanlar, sesleri ve işleri en etkili konumlara geldiler. Oysa geçmişte “bu da iş mi canım?” diye ne kadar horlanmışlardı bir kısım adamlarca!

Kendi amelimizi küçük görelim, korkalım ve “emana düşelim, ama başkalarının amelini asla...

Yaptığımız Cihat mı?

“Zafer, sahih bir iman, aşkla yaşanan bir İslam, birlik ve dirlik içinde bir cemaat ve sabırla yapılan bir cihadın ardından Allah’ın izniyle muhakkak gelecektir.

Yeter ki yalancı münafıklara, aldaticı deccallere ve dünya ehli kurnazlara kanılmasın. Zira onlar da “cihat cihat” diye bağırıp davet edebilirler. Ama Allah Teâlâ'nın dininin değil, kendi iktidarlarının kurulmasına çağırırlar.”

Kimi deccaller de vardır ki, kendi kişisel saltanatını gerçekleştirmeye de cihat diyerek insanları istismar eder, kendi çıkarları için kullanırlar. Hatta o kadar da yüzüzdürler ki, gerçekten de Allah Teâlâ'nın rızası için iş yapanlar hakkında “saltanat kavgası” derler, “koltuk davası” derler. Sadece kendilerinin yaptığı işler “kutsal cihat” olur. İyi ama biz farkı nerden bileceğiz?

Öyle ya, bu iki niyetin de yeri de kalptir. Biz kimin kalbini yarıp da baktık ki? Ya da yapabilir miyiz bunu? Mümkünü var mı bunun?

“Küp içindekini sızdırmış.”

Biz lafa değil, içten sızana bakmalıyız. İşe ve icraata bakarız. Söylem ve eylem birlikteliğine bakarız. Durduğumuz yer ile varacağımız hedefe bakarız. Ötesi Rabbimize kalmış, bize ne!

Adam yıllarca abit ve zahittir, ama birden bir zikzak yaparak siyasete oynuyor. Adam Tasavvuf ve tarikatlar diyor, birden parti kuruyor. Adam “İslam Davası” diyor, birden herkesi kendi fabrikalarının ürününe davet ediyor. Adam dava diyerek etrafına adam topluyor, vakıflar dernekler kuruyor, şöhret olunca bir milletvekilliğine satılıp gidiyor. Örnekleri çoğaltabiliriz, ama üzüntüden başka neye yarar ki?

Bu yüzden tevazu diyoruz. Bu yüzden mahviyet diyoruz. Bu yüzden murakabe ve muhasebe diyoruz. Bu yüzden ölçü esas olmalı diyoruz. Bu yüzden ilim ve amrl diyoruz. Bu yüzden özgür düşünce ve eleştiri diyoruz. Bu yüzden “Allah şımarıkları sevmez” diyoruz.

Bu yüzden geri başa dönelim. Ne demiştik?

“Hayat çok ciddiyet ister. Laubaliliğe hiç gelmez. Başarı, zafer ve mutluluk, ciddi insanların hakkıdır. Ciddi insanın, yani üstüne düşeni dikkatli ve devamlı yapan, görevi savsaklamayan, tembelliği ve terbiyesizliği aşmış, irade ve ahlak insanının işidir.

İş yapanla, yapar gibi yapan, yapar gibi konuşan, yapar gibi görünen arasında çok fark var. Yine iş yapanla, işi elinin ucuyla tutan arasında da çok fark var.”

Müjdeli Bir Keşif

Acı tatlı yazıları okuya okuya şimdi buraya kadar geldiniz. Yer yer sevindiniz, bazen de üzülüp ağladınız. Öyleyse sizi sevindirip güldürmenin zamanı gelmiş demektir. Bu yüzden size çok dikkat çekici ve gerçekten hayret verici, hem çok ilginç, hem de çok tatlı, çok müjdeli bir keşif örneği sunalım:

M. Serhan Tayşi, “Ali Emiri’nin izinde” isimli hatıralarında yazıyor.¹⁸

“Annemin dedesi Şeyh Ali Efendiye dair tek hatıram, babamın Çocukken dinlediği bir hikâyeden ibaret. Babamın, her anlatışında: “Hepsi tahakkuk etti, hâlâ düşündükçe şaşarım” dediği bu hikâyeye şöyle:

Babam küçükken, evde büyüklerin sohbetlerini dinlermiş. Özellikle uzun kış gecelerinde çok keyifli sohbetler olurmuş. Onların bir tanesinde Şeyh Ali Efendi, halis muhlis İzmir şivesiyle şu mealde sözler söylemiş:

18 Timaş y., İstanbul 2009, s. 39-40.

“Bir gün gelecek, buralara gâvurlar gelecek. Bayındır’a kadar ulaşacaklar; daha da ileri geçecekler hatta. Çok kötülükler edecekler. E, sonra ne olacak? Sonra bir sarışın komutan çıkacak; ondan sonra o vatani kurtaracak. Vatani düşmanlardan temizleyecek. Yeni bir devlet kurulacak. Padişahlık kaldırılacak. Fakat bu yeni devlette dinî işler zayıflayacak, İslâmî hayat zaafa uğrayacak. Bir eyyam böyle gidecek. Sonra İslâmiyet tekrar yükselecek ve güçlenecek...”

Bu olayı bizzat dinleyip anlatan Ahmet Rasih Efendi de bir Melami şeyhidir. Doğumu 1321-1905. Küçük bir çocuk olarak yaşı belki 7, belki 10’dur. Yani tarih olarak çok çok 1912 veya 1915. Demek yunanlılar daha İzmir’e çıkmamışlar. Ortada harp darp yok. Hacı Sinan Camii imamı Şeyh Ali Efendi bunları anlatıyor. Çok ilginç değil mi?

Tasavvufun faydalarından biri de işte böylesi keşiflerdir. Keşif, perdelerin açılması ile gayb -gizli- olan bir kısım şeylerin görülmesidir. Bunu, karanlık bir gecede çakan şimşeğe benzetirler. O da aniden çakar, karanlıkları bir an kaldırır ve bazı şeyleri kısa bir müddet gösterdikten sonra kaybolur gider.

Tasavvufun kaidelerine tam uyan bir sufi, yapmış olduğu ihlâslı ibadetler, riyazet, mücahede ve hizmetler sonucu beden zindanına hapis olan ruhunu kuvvetlendirdikçe ve kalbini saflaştırıp arındırdıkça, kalbin ilahi aleme ve gaybe ait hakikatları görmesine mani olan nefsanî ve zulmanî perdeler yavaş yavaş kalkar, böylece ilahi tecellileri temaşa eder, gaybi hakikatları görür hale gelir.

Aslında tasavvufun amacı ne keşif ve keramete eremek, ne de ilham ve rüya görmektir. Bunlar için çalışan, mahrumdur. Esas amaç, Allah’ın rızasıdır. Kaldı ki bunlar kişinin kemâlâtına tam bir delil de değildir. Bunlar ilahi bir ihsandır, takılıp da yoldan kalmamak gere-

kir. Bunlar gaye değil, vasıtadırlar. Doğrusu biraz da istidat ve kabiliyet ile de yakından alakalıdır.

Sufiler bu konuda bir çok ayet ve hadisleri delil getirirler. Keşf, peygamberlerden olursa mucize, sahabe ve evliyadan olursa keramet adını aldığı için keşfle ilgili delilleri, bu bilgileri de kendisinden aldığıımız “Aydınlanma Yolu Tasavvuf” isimli kitabımızda yazmıştık, burada tekrar etmeyelim, oraya bakılabilir.

Keşf’de az çok hata olabilir. Ancak vahiyde asla hata olmaz. Keşf’de hata olma sebepleri hakkında adı geçen kitabımızda bilgiler verilmiştir, oraya bakılabilir.

Burada anlatılan keşifte bizi ilgilendiren ve de sevindiren, işin sonudur hamdolsun. Şimdi bir daha görelim isterseniz:

“Düşman yurdu işgal edecek”.

Etti nitekim.

“Sonra bir sarışın komutan çıkacak; ondan sonra o vatani kurtaracak. Vatanı düşmanlardan temizleyecek.”

O da oldu.

“Yeni bir devlet kurulacak. Padişahlık kaldırılacak. Fakat bu yeni devlette dinî işler zayıflayacak, İslâmî hayat zaafa uğrayacak. Bir eyyam böyle gidecek.”

Evet, bunları da yaşadık.

“Sonra İslâmiyet tekrar yükselecek ve güçlenecek...”

Evet, şimdi sıra bu safhaya geldi. Olaylar ve dünyanın gidişatı da bunu gösteriyor.

Bu zor zamanlarda verilen müjde, bir nevi Sevgili Peygamberimizin (s.a.v) Hendek Savaşında kayaya külüngü vurduğunda çingir-

lar arasında gördüğünü söylemesine benziyor. Orada Bizans ve Fars İmparatorluğunun fethi müjdelenmişti de inanmayan münafıklar “aç tavuk kendisini ambarda sanıyor” diye alay etmişlerdi.

O mucizedir ve kesindir ve de olmuş bitmiştir. Bu da bir keşiftir, hata payı olabilir, ama gidişat da onu gösteriyor.

Kaderde var olanı dünya gelse engelleyemez. Kaderi yazan kalemleler kırılmış, mürekkepler kurumuştur. Olacak olan behemahal olacaktır. Korkunun ecele faydası yoktur.

Bundan sonra bize sevinmek ve gayreti artırmak düşer. Evet, **“Allah nurunu tamamlayacaktır, velev kerihel kafirûn.”** (Saf, 8)

İnşallah Müslüman toplumlarda yaşanan bu korkunç kafirleşme sorunu dahi bir gün elbette bitecektir. Eskiler “küllu halin yezûl” derlermiş ya, bu hal de geçecektir Allah’ın izniyle. Yeter ki biz iyi olalım. Dinimizi öğrenelim, yaşayalım, yaşatmaya çalışalım. O zaman “kema tekûnû, yüvella aleykum” sırrı tahakkuk edecektir. Zafer inananların, akıbet müttakilerin olacaktır inşallah. Bu ülkede ve bütün dünyada İslam’ın aziz bayrakları yeniden canlanacaktır. Ne mutlu bu çorbada tuzu biberi olanlara...

NE YAPMALIYIZ?

Allah Bizi Islah Eylesin

İçinde bulunduğumuz zamanın sıkıştırmaları karşısında bazen bunalıyoruz, sağa sola bakıyor ve bir yardımcı arıyoruz.

Bir teselli, bir tutamak, bir dert yoldaşı, “kabz”ımızı “bast”a çevirecek nur yüzlü birisi...

Sağdan soldan eli, beli, beyni silahlı çeteler ve eşkıyalar hakkımıza hukukumuzla saldırıyorlarken, bizi kurtarmalarını umduğumuz, hatta bunun için görevlendirdiğimiz ve ücret verdiğimiz insanların ihanet ettiklerini görüyor ve ümitsizliğe kapılıyoruz.

Bazen Akifcesine,

“Ya Rab! Bu karanlık gecenin yok mu sabahı?

Mahşerde mi yoksa biçarelerin yoksa felahı?”

diye inleyip duruyoruz.

“Yok mu bir kurtarıcı?” diye bakışlarımızı dünyaya çeviriyoruz, aldığımız en büyük yardım, sadece acıma kırıntıları.

Gülenlerin yanında ağlayanlar ve dua edenler de var, ama derde derman olamıyorlar...

Bildiğimiz gibi alıp sattığımız pazarımız, istediğimizi ekip biçtiğimiz tarlalarımız yok. Mabetlerimizi tırnaklarımızla dikiyoruz ama

içini dolduramıyoruz. Dinimizi imanımızı öğretecek okullarımız yok. Medeniyetimizin medresesi, tekkesi, dergâhı, imarethanesi, vakıfları, ribatları yıkılmış. Yarım yamalak olanlar da bin bir perişanlık içinde. Demir pençeli ahtapotlar kuşatmış, yutmaya hazırlanıyorlar bütün bir varlığımızı. Kızlarımız, kızanlarımız canavarlarla cehalet arasında sıkışmış kalmışlar.

Bize ateşten bir gömlek giydirmeye çalışıyorlar. Biz o gömleği giydiğimizde ne dinimiz kalacak, ne imanımız. Ne örfümüz kalacak, ne âdetimiz. Hatta ne benliğimiz kalacak, ne kişiliğimiz. Biz, ya Yahudi olacağız bize gösterdikleri yolun sonunda, ya Hıristiyan. Ya da tanrıtanımaz bir dinsiz imansız. “Çağdaş uygarlık düzeyi” diye gösterdikleri hedef budur maalesef.

Ama asla! Asla onların istediği gibi olmayacağız! Asla, asla, asla!

Ucunda ölüm de olsa, dinimizden dönmeyeceğiz. “Çağdaş yaşam, batıcılık, sekülerizm, laiklik, pozitivizm, ateizm...” adı altında bize dayatılan dinsizliği asla kabul etmeyeceğiz.

Bizim haklarımızı elimizden alarak utanmadan “ancak bir parça gibi, ikinci sınıf bir insan, bir köle gibi yaşamaya razı olursak” varlığımıza lütfen tahammül edebileceklerini söyleyen insan müsveddelerini asla tanımayacağız. Aramızdan birisini kapıp götürmelerine de izin vermeyeceğiz. Kayadan taş kırar gibi balyoz zoruyla kopardıklarını da yeniden kazanmak için çabalayacağız. Şeytanların, iblislerin, tağutların kendileriyle beraber yanacak cehenneme adam kazanma faaliyetlerine hep karşı olacak, cehennem gibi ateşlerle gelseler göğsümüzü siper ederek söndürmeye çalışacak, bu yolda uğraş vermekten asla vazgeçmeyeceğiz.

Aslında bizim bütün zayıflığımız, acizliğimiz, dolayısıyla acımız ve üzüntümüz, kendi güç kaynağımızdan kopmaktan kaynaklanmaktadır. Kendi güç kaynağımız, “kendisinden başka güç ve kuvvet olmayan” ulu Allah’tır. Biz O’ndan uzak düşmemizden çekiyoruz ne çekiyorsak.

O’na döndüğümüzde, Kur’an aracılığı ile O’nunla konuştuğumuzda, bütün gam ve kederimiz bitiyor, bütün karanlıklar dağılıyor ve bütün putlar yere serilip kırılıyor.

O, bizi deneyeceğini söylüyor. Herkes denenecek. Geçmişte kalanlar denendi, siz de deneneceksiniz. Bundan kaçış yok.

İmtihandan Kaçış Yok

Evet, imtihandan kaçış yok!

Bu denemeden, bu sınamadan, bu sınavdan başarılı çıkmanın yolunu ve yordamını Allah Teâlâ bize açık seçik anlatıyor Kur’an-ı Kerimde. Hatta bizden daha kötü şartlarda, daha olumsuz ortamlarda yaşayanların ve kazananların, bazen de kaybedenlerin kıssalarını anlatıyor bizlere, hisseler almamız için.

Bir Hz. Yunus vardı. O kadar bunalmıştı ki, izinsiz çekmiş gitmişti ülkesinden. Sorumluluklarını arkasına atmıştı farkında olaraktan veya olmayaraktan.

Ne oldu?

“Denize atıldı” diyor Kur’an-ı Kerim. Ve bir balık yuttu onu. Denizin karanlıklarında iken bütün insanlar dostu olsa ne yazar? O dolaşıp duran koca balığın karnından kim çıkarabilir onu? Kimse çıkaramaz. Kimsenin gücü yetmez buna, çok isteseler bile...

Ama sadece ve ancak biricik Allah Teâlâ'nın gücü yeter buna. Yukarıda, "kendisinden başka güç ve kuvvet olmayan" ulu Allah" demiştik ya, ancak onun gücü yeter ve Hz. Yunus işte O'na yalvarma akıllılığını yaptı. O mu yaptı, yoksa ona Allah mı yaptırdı? Derin mevzular...

Ve Yunus O'na yalvardı. Yalvardı ve kurtuldu.

Hz Musa'nın kıssasını da anmanın zamanıdır. Firavun güçlü bir devletin başıdır. Hz. Musa ve kardeşi Harun, ezilmiş bir milletin iki ferdi. Hatta birisi, aranan bir suçlu.

Bu iki güç çarpışır, hangisi galip gelir?

Sayıya, silaha, servete, satvete iman eden materyalistler, maddeperestler, "Firavun" derler haliyle. Allah Teâlâ'ya iman edenler, O'nu bilen ve O'na dayanan ve güvenenler, hiç şüphesiz "Allah" derler. Neticede dedikleri gibi olur. Bunu okuduk hep Kur'an-ı Kerimde ve tarihte.

Peki, biz niye şaşkın ve üzgünüz? Niye kendimizi kahrediyoruz Allah'a dayanmak varken? Akif'in dediği gibi,

*"Allah'a dayan, sa'ye sarıl, hükmüne râm ol,
Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol..."*

Evet, yol budur. Başka yol bilmiyor Akif. Bilse söylerdi. Akif âlim adamdır, olsaydı bilirdi...

Öyleyse soruyu bir daha soralım kendimize: Peki biz niye şaşkın ve üzgünüz? Niye kendimizi kahrediyoruz Allah'a dayanmak varken?

Hiç!.. Cehaletimizden ve Allah Teâlâ'ya kullukta gevşekliğimizden. Biz kendimize kalırsak, şüphesiz zayıfız, hatta hiçiz. Ama Allah'a dayanır ve O'nunla olursak güçlüyüz, hatta her şeyimiz.

Bunu bilmek bile bütün üzüntülerimi giderdi ve beni neşelendirirdi. Biz, hazine üstünde oturan fukaralarız yahu. Su başındayız, ama susuzluktan ciğerlerimiz kavruluyor. Allah bizi ıslah eylesin. İşte tam bu noktada dönüp önsözünü bir kere daha okumanızı isterim. Böylece dava bohçasının iki ucunu güzelce bağlayacak ve sevinçle sırtınıza vurarak “ya hizmet!” deyip kıyama kalkacak ve işinize bakacaksınız.

Sorumluluğumuzu Unutmayalım

Yaşadığımız yerde koca bir yangın varsa ne yaparız?

Yangından şikayet mi?

Yangının çıkış nedenlerini araştırmak ve istatistikleri incelemek mi?

Yangınların birey ve toplumlara, devlet ve medeniyetlere verdiği zararı din, ahlak, iktisat, idare, hukuk ve içtimaiyat açısından tahlil ve terkiğini yapmak, yangın felsefesini tartışmak mı?

Yoksa evvela itfaiyeye telefon etmek, sonra da bir satır su alarak yangına doğru koşmak mı?

İşin maddi olan kısmında pek ihtilaf etmeyiz. Sanırım herkes son şıklı seçer.

Peki ama işin maneviyat boyutunda neden bu kadar net değiliz?

Mesela İslamsızlık manevi bir yangındır ve İslam bizden hassas gönüller ister. Toplumda hidayet bekleyen birçok insan var. Bir Mü'min olarak bunda hem fikiriz. Fakat “neden ve niçin” tartışmalarına girerek ve uzun boylu konuşarak felsefe yapmak yerine, konuşma-

lı ve hidayet bekleyenlerin elinden tutmalı, hidayetine vesile olmalı değil miyiz?

Niçin bunu yapmada gevşeklik gösteriyoruz?

Cenâb-ı Hak buyuruyor: **“Siz hayır işlerinde yarışın. Nerede olursanız olun sonun Allah hepinizi bir araya getirir. Şüphesiz Allah her şeye kâdirdir.”** (Bakara, 148)

Rasûlullah (sav) de şöyle buyurur: *“Allah’a yemin ederim ki, Cenâb-ı Hakk’ın senin aracılığınla bir tek kişiyi hidayete kavuşturması, senin, en kıymetli dünya nimeti olan kırmızı develere sahip olmandan daha hayırlıdır.”*¹⁹

Kırmızı develer peşin verilseydi koşacağımız yerde, veresiye verilince ilgilenmemek, yoksa verilen söze inanmamaktan mı kaynaklanıyor?

Sakın öyle olmasın?!

İmâm-ı Âzam Hazretleri’nin, tıpkı ashâb-ı kirâm gibi kendisini toplumdan mes’ûl hisseden yüce bir İslâm şahsiyeti sergilediği şu misâl, bizler için güzel bir numûnedir:

İmâm-ı Âzam Ebû Hanîfe Hazretleri’nin komşularından ayyaş bir genç vardı. Bu genç, sabahtan akşama kadar içer, geceleri de yerinde duramaz nâralar atıp küfürler savurarak etrafı dayanılmaz derecede rahatsız ederdi.

Bir gece gencin attığı nâralar kesilince, İmam sabahleyin gidip gencin başına bir hâl gelip gelmediğini araştırdı. Arkadaşları, içki yüzünden kavgaya karışıp hapse atıldığını söylediler. Ebû Hanîfe Hazretleri bu duruma çok üzüldü. Hapishâneye giderek yetkililer-

19 Buhârî, Fezâilü’l-Ashâb 9, Meğâzî 38; Müslim, Fezâilü’s-Sahâbe 34.

den onu serbest bırakmalarını ricâ etti. Memurlar ancak kefâlet ile serbest bırakabileceklerini söyleyince İmâm-ı Âzam Hazretleri kefil oldu ve sarhoş komşusunu hapisten kurtardı.

Durumu öğrenen genç, derhâl İmâm'ın yanına koşup nedâmet gözyaşları döktü. Artık içkiye tevbe ettiğini söyledi. Bundan sonra ona lâıyk bir komşu ve talebe olacağına söz verdi. Büyük İmâm, gençce şefkatle baktı ve hüzünlü bir sesle:

“ – Delikanlı; görüyorsun ya, seni gerçekten biz ziyân ettik! Sana ulaşma gayretini gösteremedik. Asıl sen bize hakkını helâl et!” dedi.

İmâm-ı Âzam Hazretlerinin bu şuurunu en güzel şekilde kavrayarak hayatımıza tatbik etmeye ne kadar muhtâcız!

Müslümanın Büyük Sorumluluğu

Müslümanlar yeryüzünün yüz akı insanlar olarak izzetle yaşamayı hak etmişlerdir. Allah'tan başka birini asla tanrı tanımayaceklerini tam bir inanç ve güvenle açıklamışlardır. Çünkü bu beyan kendilerine Yüce Yaratıcı tarafından açıkça emredilmiştir ve onlar da bu emre severek ve isteyerek itaat etmişlerdir.

Bu itaat, bütün Müslümanlar için kıvanç veren bir buyruktur.

Sonuçta Allah bu dünyayı rastgele değil, belli kanunlar üzerinde yaratmıştır. Sorumluluk da bunlardan birisidir. Unutulmamalıdır ki, sonuçta herkes kendi ettiklerinin karşılığını görecektir, kimse kimsenin vebalini yüklenmeyecektir. Suç şahsidir. Ancak bu dinin layıkı veçhile insanlara duyurulması, açıklanması, şüphelerin izale edilmesi ve böylece hidayetlere vesile olunması, “davet, irşat, tebliğ, cihad” adı altında ifası gereken bir görevdir. İhmali günah olan bir ilahî görev.

Bilindiği gibi Hz. Peygamber tebliğini yapmış, görevini eksiksiz yerine getirmiştir. Buna dair insanlardan şahadet dahi almış ve bunu “şahit ol ya Rab” diyerek perçinlemiştir. Keşke biz ümmeti de bu konuda üstümüze düşeni yaparak ahirete bu gönül rahatlığı ile gidebilsek.

Eğer ümmet, içinden çıkardıkları iyi yetişmiş bir kesim ile bu davet iyi yapamazsa, inkâr ve kötülüklerde direnenler sonunda Allah'ın huzuruna varacak ve kafirliklerine bahane olarak bu tebliğ ihmali ileri sürecekve Müslümanları huzur-u ilahide ithama kalkışacaklardır. Gerçi inkâr ettikleri gerçeği Kur'an ile Allah kendilerine apaçık olarak bildirmiştir, bunu o zaman yüzlerine vurarak kendilerine bildirecektir. Ama bu arada Ümmet-i Muhammed'e de “siz niye tebliğ vazifenizi yapmadınız?” diye sorarsa, halimiz nice olacaktır?

Yeryüzü serüveninde nesilleri birbiri peşine getirerek insan soyunu kıyamete kadar devam ettiren Allah Teala, onları öldükten sonra elbette yeniden diriltecek ve âhîret hayatında hesaba çekecektir. Buna elbette kadirdir. İlk yaratılış da bunun en açık ispatıdır. Buna böyle iman da dinin tevhitte sonra ilk emirlerindedir.

Bunun hikmeti malumdur, izaha ne gerek. Fakat “bu kadar insanın muhasebesi nasıl olacak?” diye sormak, ne yazık ki o Yüce Yaratıcıyı ve Üstün Kudreti tanımamaktır. Allah'ın cezalandırmasının çok çabuk olacağını Kur'an-ı Kerim'i okumadığından bilmemektir. Zaten ona “zor” diye bir şey yoktur. Zira “zorlanmak” eksiklik, kusur ve acizliktir. O böylesi noksanlıklardan uzaktır, münezzehtir.

Sorumlulukla başladık, onunla bitirelim isterseniz. O'nun engin rahmet sahibi ve büyük bağışlayıcı olduğu müjdesi müminleri sevin-dirmelidir ama bu sevinme onları gevşekliğe, cıvıklığa, vurdumsuy-mazlığa, laubaliliğe ve lakaytlığa sevk etmemeli, helal ve haramları

bildiren emir ve yasaklara uymada ihmalkar olmaya götürmemelidir. Yoksa bu sorumluluğu suistimal ve merhameti istismar, insanın canını çok fena yakabilir.

İslam aynı zamanda bir denge dinidir. Bu yüzden adalet çok yüceltilmiş ve insanı Allah katında üstün kılan takvaya “en yakın” kılınmış bir haslettir. Adil insanlar, zulmü hiç sevmeyen Allah Teâlâ’nın öncelikli sevdikleri mü’minlerdir.

Evet, adaleti korumak gerekir, kişinin kendi aleyhinde olsa bile! Barış ve mutluluk içinde bir dünya kurabilmek, İslam’ın yeryüzüne hakimiyetini gerektirir. Bunun başlangıcı ise sahih iman, salih amel, samimi ahlak ve içtenlikle dine davet ile bireyseldir. Nihyeti ise bunları toplum ve insanlık olarak “toptan/cemian” yapabilmektir. En büyük vazife ve mesuliyetimiz budur. Allah Teâlâ yâr ve yardımcımız olsun.

SONSÖZ

Peygamberimiz Efendimizin Müslümanları birbirini sevmeye, acımda, korumada, bir vücuda benzettiğini, organlardan birinin acı çekmesinden diğer azaların da ateşler içinde yanarak uykusuz kalacağını veya birbirlerine bağlılıkta ve sıkı sıkı kavramada bir binanın tuğlalarına benzettiğini bilmeyenimiz yoktur.

Mü'minler ancak kardeşirler ve birbirlerine yardımcı olmak, hayırhah olmak, nasihat etmek durumundadırlar. Hatta din, efendimizin (s.a.v) buyurduğu gibi "baştan sona hayırhahlıktır, nasihattir."

Bu "Din nasihattir" hadisi üzerine, yanındakiler sorar:

- Kimin için ey Allah'ın Resülü?

Buyururlar ki:

- Allah için, kitabı için, Resülü için, Müslümanların imamı ve hepsi için! Müslüman müslümanın kardeşidir; Ona yardımını kesmez, ona yalan söylemez, ona zulmetmez. Her biriniz kardeşinin aynasıdır; onda bir rahatsızlık görürse, bunu ondan giderir."

Allah için nasihat; sağlam bir itikat, ihlaslı amel, sevgiyle tazimdir.

Kitap için nasihat; inanarak okumak, anlamaya, uygulamaya ve yaymaya çalışmaktır.

Resulullah için nasihat; ona iman ile sünnetine ittiba, dostlarını hürmet, düşmanlarına buğzetme, dinini yayma, ona olan töhmetleri reddetme, bid'atlarından kaçınmadır.

İmamlar (başkanlar) hakkında nasihat; hak bir usul ile onları seçme ve biat, hakka uygun emirlerle itaat, uygunsuzlarına nasihat, işlerinde yardım, cihada çağırıldıklarında katılım, gafletlerinde ikaz, zulümlerinde sabır, vergileri verme ve arkalarında namazdır.

Müslümanlara nasihat ise malum olan kardeşlik hak, hukuk ve adabına riayettir.

Zamanımızda çok zor günler yaşadığımız hepimizin malumudur. Ne var ki daha fazla yaralanmadan, berelenmeden zorluklarımızı. Ancak ilkelerimize sarılarak atlatabiliriz. İnançımızın, ilkelerimizin kaynağı Kur'an ve sünnettir. Bunun dışında kalan çareler bize yabancıdır ve daha fazla artırır zorluklarımızı. Önemli olan bu bilince ermektir. Yeterki bu olsun, tarihimizden ve örfümüzden gelen bir refleksle kendi din, devlet ve medeniyetimizi hatırlayabilir ve kendi kanunlarımızın, sahih örf ve adetlerimizin, gelenek ve göreneklerimizimizin hayrını görebiliriz.

Böyle olursak, "Hak, şerleri hayreler." Bunda hiç şüphe yoktur. O ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcıdır. Ancak ona ibadet eder, ancak ondan yardım diler, ancak ona itimat ve tevekkül ederek dua ederiz:

Allah'ım! Bizi hidayetinde dinimizde sabitkadem eyleyerek müstakim yürüt ve insanımıza hizmet ettir. Bizi aziz davamızda kullanarak ömrümüzü değerli ve bereketli kıl. Her dem sana muhtacız, bizi terketme! Bizi bize bile bırakma Allah'ım!

